

Balla József

Szilveszteri meglepetés

Szilveszteri meglepetés

Balla József
1995

Szilveszteri meglepetés

Ködös december végi dél volt. Pécs belvárosában sokan jártak az utcán. Voltak, akik ebédelni szaladtak el, mások még egy karácsony előtti utolsó bevásárlásra használták föl a rövid ebédidőt.

A BÁZIS Állami Építőipari Vállalat székháza a nagyvállalat megszűnése után sem maradt üresen, ugyanis különböző Kft-k, Rt-ék és Bt-ék kaptak benne helyet. Ezek a cégek, amelyek korábban a vállalat részei voltak a földszintet, valamint négy emeletet foglaltak el. Az ötödik emeleten kapott helyet a kölni központi STRABAG Hungária Építő Kft pécsi területi igazgatósága. Így aztán az épületben dolgozók nem csodálkozhattak, ha a lépcsőházban német szót hallottak, vagy az épület előtti parkolóban német rendszámú autót láttak. Most azonban – talán a köd miatt – csak néhány autó állt a parkolóban. Közvetlen a bejárat mellett egy Fiat Uno kékesszürke színben, kicsit odébb egy hófehér, öt ajtós Volkswagen Golf GTD, közvetlen mellette egy fekete, 280 S-es Mercedes, amelynek volánja mellett egy kopasz honvéd-főtörzsörmeister szunyókált.

Az épületben levő Kft-k közül a legjelentősebb a PANNONBAU Kft volt, amely a második emeleten volt. Ide igyekezett Letenyei Józsefné, egy negyvenes, szőke, hosszú hajú, nagyon csinos asszony, aki a nagyvállalat megszűnéséig Váczi Pálnak a gépészeti osztály vezetőjének volt a titkárnője. Mikor Váczi megalakította a Kft-t, az egykori titkárnő, Magdika lett a teljesítmény elszámoló. Munkatársnője, Kalmár Andrea idén érettségizett a Széchenyi Gimnáziumban, majd felvételizett a bajai óvónőképzőbe. Mivel csak levelezőre vették föl, s anyja már hat éves kora óta egyedül nevelte őt és öccsét, elhatározta: dolgozni fog. Így került a Kft-hez, ahol egyik kollegája ismerősként üdvözölte. A lány először nem ismerte meg a fiatalembert, mire az ezt kérdezte:

- Hát nem emlékszel? Három éve együtt nyaraltunk Szemesen!
- Ja! Tényleg! – mosolygott a lány. Ez még szeptember elején volt.
- De nem szeretem ezt a nyirkos időt! – húzta össze magán fázósan a bundát Magdika, mikor beléptek az épületbe.
- Legalább egy kis hó lenne! – sóhajtott Andrea, s a csikket beledobta az ajtó mellett álló szemetesbe.

- Megvolt az ebéd? – érdeklődött kedvesen Pali bácsi, a portás.
- Meg. – válaszolt a két nő szinte egyszerre, s mentek a liftajtóhoz.
- Mondd, Andi! Te hol tanultál meg ilyen jól gépelni? – kérdezte Magdika, miközben lehívta a liftet.
- Gimnazista koromban, szakkörön. – válaszolt a lány, majd nagyot sóhajtva így folytatta: - milyen igaza volt anyunak, hogy rábeszélte. Ha másra nem is, de legalább erre tudtok használni.
- Na! Azért ne becsüld le magadat, kislányom! – mondta az asszony és beléptek a liftbe.

Mikor a két nő belépett az irodába, mindketten érezték: parázs vita folyik Váczi párnázott ajtaja mögött. Ez rövidesen igazolódott is, ugyanis hirtelen csattant az ügyvezető igazgató mérges hangja:

- A mindenségit magának, alezredes úr! Hát ennyire nincs fogalma , hogy mi történt Tamásiban október elején? Milliós károkat okozott a téglagyári tűz!
- Az engem nem érdekel! Maguk kötelezettséget vállaltak arra, hogy még ez évben befejezik a honvédkórház új szárnyának az építését! Ennek pedig előfeltétele, hogy itt legyen a 20 000 db B30-as tégl! Ennek azonban se híre, se hamva, úgyhogy azt hiszem, kénytelenek leszünk az önökkel kötött szerződést záros határidőn belül felbontani! – mérgelődött Kiss alezredes, a Honvédelmi Minisztérium beruházási főcsoportfőnöke.
- Na, a főnökök jól begerjedtek! – jegyezte meg Andrea, akinek hosszú, szőkésbarna haja hátul csattal volt összefogva, s divatos farmernadrágot, valamint norvégmintás garbót viselt, aminek ujját könyökére föl húzta.
- Tegyek föl kávé? – kérdezte ezután a lány, miközben rágyújtott.
- Tehetsz. Paliék is biztosan kérnek még. – kutatott a fiókjában Magdika.

Váratlanul megcsörrent a telefon.

- Tessék, PANNONBAU! – vette föl a kagylót Letenyeiné, majd így folytatta:
- Adom! – majd halkán ezt mondta:
- Téged keresnek!

Andrea, aki épp most dugta be a konnektorba a kávéfőző zsinórját, szöcskeként ugrott az íróasztalhoz, majd így szólt:

- Itt Kalmár Andrea! Micsoda?! Ötös ... ötösre vizsgáztál?! ... Jocókám, el sem hiszed, milyen boldog vagyok! Hát persze ...mondom, persze, hogy megünnepeljük! Várlak, szia drágám! – mondta a lány, majd mielőtt letette volna a kagylót, belecuppantott. Mikor a kagylót letette, ezt mondta Magdikának:
- Képzeld, Jocó ötösre vizsgázott Izsák professzornál!
- Gratulálok! – mosolygott az asszony, majd ezt kérdezte:
- A KÖZGÁZ - ra jár, ugye?
- Igen. És mellette újságíró gyakornok az új Dunántúli Naplónál. – fújta ki a cigarettafüstöt a lány, miközben majd elröpült az örömtől.
- Aha! Akkor most már tudom, ki az a titokzatos fiú a közgazdasági rovatnál! – mondta ekkor az asszony.
- Bizony! – ült le a lány a helyére, majd papírt fűzött az írógépbe, s gépelni kezdett.

A gesztenyési lakótelep házai nagyjából hosszú, négy lépcsőházas, négyemeletes házakból álltak. Közéjük ékelődött egy-két tízemeletes toronyház, valamint a szolgáltató egységek: ABC áruház, orvosi rendelő, a hozzá kapcsolódó gyógyszerházzal, valamint posta és más egységek. Az ABC előtt – mivel közeledett a karácsony – fenyő vásárt tartottak. Egy pótkocsis teherautóról épp az imént raktak le egy nagyobb szállítmányt. Így aztán az arra járók akarva-akaratlan is megálltak, megszemléltek az árut, főleg azok akik idáig még nem vettek fenyőfát. Volt, aki nézelődött egy kicsit, majd bement az ABC - be, bevásárolt, aztán visszatért, vett egy fenyőfát, s úgy indult haza valamelyik közeli házba.

Ennek a házcsoporthoz mintegy „lezáró sávja” volt a Vadász utca, amelyiknek a másik oldalán egészen a 6-os út bevezető szakaszáig ötemeletes házak épültek, a földszinten garázsokkal. Itt is volt egy kisebb ABC áruház, egy gyorstisztító és egy iskolaépület, amelynek udvarán gyerekek rohangáltak és ordítottak. A lakótelepnek erre a részére inkább a garázsokban berendezett szolgáltató egységek voltak jellemzőek. Az egyik házban például két egymás melletti garázsban egy házaspár dolgozott: az egyik -

ben a 30. életévét éppen csak betöltő Mészáros József háztartásigép-műszerész, a másokban felesége, a szép szőke Klári, női fodrász volt. Mindkettőjüknek igen jó vendég-, illetve kuncaftköre volt. Fiuk, a harmadik éves Józsika most éppen apja szerszámaikat igyekezett „széthordani”. Éppen egy kombinált fogót tett ki a lábtörő rácra, mikor apja keményen rászólt:

- Józsika! Megmondtam, hogy a szerszámaimat nem szabad széthordani! Na, hozd vissza szépen!
- Nem! – ellenkezett először a gyerek, de mivel nem mertte megtenni, csak visszavitte apjának a két szerszámot.
- Istenem! Miért nem fektetted le anyád ebéd után?! – sóhajtott a férfi, miközben cigarettára gyújtott, de ezt a szőke kisfiú nem hallotta.

Mészárosék közvetlen a férfi műhelye fölött laktak, egy zöld erkélyes lakásban. De a szomszéd, Vadász utca felőli lépcsőház második emeletén is volt egy zöld erkélyes lakás. Ebben lakott Tekeres Ferenc építőipari üzemmérnök feleségével, Helgával és az egy éves, szőke fürtű Zitácskával, aki anyjához hasonlóan mindig jókedvű volt, csak néha-néha tört el a mécses.

Az előszobában, amely „L” alakú volt, szemben a fürdőszoba és WC ajtóval, a falon volt egy tükör, előtte állt egy alacsony könyvszekrény tele könyvekkel, a tetején egy matyó hímzéssel, és két díszállal. Ezek mellett állt a telefon. A sarokban, egy bemélyedésben volt fölteve a fogas, néhány kabáttal. Az arra merőleges falon, szemben a bejárati ajtóval nyílt a nagyszoba üvegajtaja. Ebben a szobában az ajtótól majdnem az ablakig tartó falszakaszon állt egy szekrénysor, középső, felső részén, amely üveges volt, rengeteg könyvvel, ez alatt, a szabad részen állt egy „Vénusz Computer” TV készülék, a tetején egy videó-lejátszóval, valamint a távirányítóval. A készülék mellett olyan távolságban, hogy Zitácska ne érje el, néhány videó-kazetta. Szemben a szekrénysorral állt egy franciaágy, fölötté a falon egy gyümölcsöstálat ábrázoló festménnyel. Az ablakkal szembeni oldalon, a franciaágy mellett állt egy ágyneműtartó, tetején egy buzsáki hímzéssel, egy éjjeli lámpával, valamint egy fekete borítású, kétkazettás Audioton rádiómagnó, ami osztrák gyártmányú volt. A készülék mellett két műanyag „tepsiben” kazetták sorakoztak. Volt a házaspárnak egy másik rádiómagnója is, egy egykazettás Europa - Star, amit még Feri hozott a házhoz.

Ez a készülék jelenleg a nagyszoba és fürdőszoba közé ékelődött csöppnyi konyhában, a hűtőszekrény tetején állt, szemben a kéttálas mosogatóval, ami egyben konyhaszekrény is volt. A hűtőszekrény mellett az ablak alatt állt egy közepes méretű konyhaasztal, a tetején műanyag edényszárítóval, amelyben tányérok száradtak, valamint egy tálcán három pohár és egy autoszifon állt. Az ablakon divatos függöny volt, az asztal körül három kerek szék állt. A konyhaajtó mellett, az arra merőleges falon a Mecsek ÁFÉSZ – egyelőre még – '94-es falinaptára volt felfüggesztve, amit Feri apja, mint nyugdíjas ÁFÉSZ tag hozott a fiataloknak.

A két szoba között nem volt összeköttetés. A kis szobába közvetlen a bejárat mellett, jobbra lehetett bejutni. Innét lépett ki Tekeresné, Helga, aki éppen délutáni álmát alvó kislányát takarta be.

Na! Most már leülök egy kicsit olvasni! – sóhajtott a fiatalasszony, miután becsukta az üvegajtót, majd bement a nagyszobába., ahol a mennyezetről modern csillár lógott le. A franciaágy előtt állt egy dohányzóasztal, a tetején hamutartóval és egy kalocsai hímzéssel. A hamutartó mellett állt egy megkezdett doboz Helikon cigaretta öngyújtóval, valamint nagy rendetlenségben újságok: az Új Dunántúli Napló, az Esti Hírlap és az elmaradhatatlan Nemzeti Sport. Ez utóbbiakat Feri járatta, illetve vette meg.

Az asztal egyik végén állt egy fotel, a másikon egy puff. A másik fotel az ablak és az ágy között állt. Feri esténként innét nézte a TV-t. Minden helyiségben az ablak alatt voltak a radiátorok.

A fiatalasszonynak, miután belépett a szobába, első dolga volt, hogy rágyújtott, s leült az asztal melletti fotelba, majd olvasni kezdett. A „Márai Sándor művei” című könyv kötötte le a figyelmét, amit októberben, névnapjára kapott férjétől. Általában elég jól is haladt az olvasással. Most azonban alig olvasott egy pár mondatot az egyik műből, mikor hirtelen csöngettek, - hát ez meg ki lehet ilyenkor? – tette le a könyvet Helga, s miközben felállt, útban az előszoba felé bosszúsan hozzátette: - még majd fölzavarja a gyereket! – s megnyomta a visszajelző gombot. Annál nagyobb volt az öröme, mikor anyja két nagy csomaggal belépett a lakásba.

- Elhoztam az ajándékokat, kislányom – mondta az asszony hangját lehalkítva, majd miközben lánya segítségével kibújt bundájából, ezt kérdezte:
- Zitácska alszik?
- Mint a tej, anyukám! – mosolygott Helga, miközben anyja bundáját felakasztotta,

majd így folytatta:

- De hát menjünk be, anyukám!
- Előbb pakoljunk ki, szívem! Hoztam nektek egy kis mákot a bejglibe. Tudom, Feri mennyire szereti. Meg aztán van itt egy kis mazsola – mondta az asszony miközben bementek a konyhába.
- Drága anyukám! De hát nekünk is van! És mi marad nektek? – próbált tiltakozni Helga erőtlenül.
- Ne félts te minket kislányom! – legyintett Orbánné, miközben lányának segített berakodni a hűtőbe, majd bementek a nagyszobába, ahol folytatódott a kirakodás.
- Nézd csak! Ezeket vettük apáddal a kicsinek – mondta az asszony, egyik kezében egy plüssmackóval, a másikban egy hajas babával.
- Jaj, de aranyos – vette át Helga az anyjától az ajándékokat, majd gyorsan elrakta azokat egy olyan helyre, amit Zitácska még nem ért el.

Ezután mindketten leültek. Orbánné a fotelba, Helga pedig a puffra, s a fiatalasszony ezt kérdezte:

- Hogy vagytok, anyukám?
- Megvagyunk, kislányom. – sóhajtott az asszony.
- Apu? – fújta ki a füstöt Helga.
- Hagyd el, Helgám! Folyton zsörtölődik! – mérgelődött az asszony, majd így szólt:
- Az öcséddel kapcsolatban „csak” két dolog nem tetszik neki. Az egyik, hogy Imrus udvarol, a másik meg, hogy januárban meg akar tanulni autót vezetni. Most mondd meg!
- Tart még a szerelem azzal a vegyiparis csajjal? Azzal az Adriennel? – kérdezte Helga.
- Nagyon. És ez csípi apád szemét. – sóhajtott az asszony, majd ezt mondta: - de velem sem különb! Most is úgy tudtam eljönni, hogy apád bement a vállalatához nyugdíjas találkozóra. Ilyenkor kiviszik őket Komlóra, a '960-as sújtólégrobbanás színhelyére, megemlékeznek a halottakról...

- Busszal mentek? – kérdezte Helga.
- Igen. – válaszolt az asszony, majd így folytatta: - ilyenkor aztán a jelenlegi nagyfőnök tájékoztatja őket az elért eredményekről, aztán a régi kollegákkal megeszik egy pár virslit, megiszik egy-két üveg sört és jól elbeszélgetnek. A múltkor is tíz óra tájban jött haza.
- Egészségére! – nevetett Helga.
- Ej! Hiszen én is azt mondanám, ha Imrussal nem lenne olyan szigorú! – sóhajtott az asszony.
- De hát mi baja az öcsémme! – kérdezte Helga, miközben megtörölte az orrát.
- Szerinte nem tanul eleget. Az, hogy négyesei-ötösei vannak, nem érdekli. Szerinte még egyszer ennyit kéne tanulnia. Mindig azzal pédálózik, hogy őt nagyapád ilyen idős korában nem engedte sehova. Na de hagyjuk! – sóhajtott elkeseredetten az asszony.
- Akarod, hogy karácsonykor beszéljek veled? – kérdezte ekkor Helga kedvesen.
- Nem tudom, kislányom, lesz-e értelme? – sóhajtott ismét Orbánné, mire a lánya rendületlenül folytatta:
- Mert ugye Szentestén eljöttök és nálunk ünnepeltek?
- Persze kislányom! Már Imrust is mozgósítottam, hogy vegyen filmet a fényképezőgépebe és majd fényképezze le a kislányt a fa előtt.
- Jaj, az jó lenne! Legalább odaadnánk neki a mienket, hogy nézze meg. – mosolygott a fiatalasszony, majd még hozzátette: - én nem értek hozzá, de Feri szerint a továbbítójaival van baj.
- Biztos, megnézi, kislányom! – ígérte az anya, majd még hozzátette:
- Tudod mennyire szeret barkácsolni! Hanem most te meséljél, kislányom!
- Nem tudok mit mesélni, anyukám. – gyújtott rá Helga, majd ezt mondta:
- Csendesen élünk, Zitácska szépen fejlődik. Már egy-két szót is mond. Képzeld! A múltkor nagyon kerestem valamit a konyhában. Félhangosan ezt mondtam: - Hol az ördögbe lehet az a reszelő? Erre a lányom megszólal:
- Otty! – mosolygott Helga.

- Édes pofa! Meg tudnám zabálni! - mosolygott Orbánné.
- Hanem én Ferit féltem. – komolyodott el ismét a fiatalasszony, majd így folytatta:
- Rengeteget dolgozik. Pedig Váczi még a normálisabb főnökök közé tartozik.
- Hát, kislányom, vége a „lassú víz, partot mos” korszaknak. – mondta ekkor az asszony.
- Ugyanakkor – nem mondja – de én látom a szemén, hogy szilveszterkor szeretne elmenni valahová. Mióta ismerjük egymást, a tavalyi évet kivéve minden évben voltunk valahol.
- Hát, menjetek kislányom! – mondta nagylelkűen az asszony, majd így folytatta:
- Mi úgyis magunk lennénk apáddal. Imre Adrienn egyik barátnőjéhez hivatalos házibulira.
- Ha apa meg nem torpedózza. – mosolygott Helga, majd szeretettel megcsókolta anyját és ezt mondta: - köszönöm, anyukám!
- Nem kell hálálkodni, kislányom! Szívesen teszem. Legalább apádat „ki tudom robbantani” a fotelból. Tavaly is délután 4-től éjfélig ott ült szemben a TV-vel, kezében távirányítóval, és hol ezt, hol azt nézte.
- Legalább változatos volt a műsor! – nevetett a fiatalasszony, majd jobb keze mutatóujját fölemelve ezt mondta:
- Ha! Úgy hallom, fölébredt Zitácska! – s kisetett a szobából.

Kisvártatva lányával együtt tért vissza.

- Kicsi angyalom! Hát gyere a nagymamához! – hívta boldogan unokáját Orbánné, mire a kislány boldogan szaladt nagyanyja ölelő karjaiba. Az asszony ölébe ültette az örökmozgó csöppséget, aki nyomban észrevette a nagyfi nyakában lógó nyakláncot, és ezt kezdte ismételni:
- Add ide! Add ide!
- Te! Egyre többet beszél! – állapította meg az asszony.
- Hallom. – mosolygott Helga, majd a kislánynak címezve ezt mondta:
- Na, elkészítem az uzsonnádat. – s kisetett a szobából.

Ez idő tájt a PANNONBAU Kft irodájából már éppen távozni készült a két katonatiszt mikor váratlanul kopogtak Váczi szobájának ajtaján.

- Tessék! – szólt ki erélyesen a főnök, mire nyílt az ajtó, s belépett Dobos Csaba építész technikus, majd illedelmesen üdvözölte e bent levőket.
- Na, alezredes úr, itt van Dobos Csaba, az építész technikusom! – szólalt meg ekkor Tekeres Feri, majd így folytatta:
- Kérdezze meg tőle, magától, mi a helyzet a tamási téglagyárban!

Csaba ezután részletesen elmondta a nap folyamán történeteket. Mikor a végére ért, Horváth doktor a kórház parancsnoka ezt kérdezte:

- És a tamási rendőrség nem tudott faxot kérni a megyei kapitányságról?
- Rossz a faxok. Én próbáltam fénymásolatot kérni Szekszárdon, a megyei kapitányságon, de ahhoz meg főkapitányi engedély kellett volna. A főkapitány, egy ezredes meg pont értekezleten volt a BM - ben. Képzelmek, milyen dühös volt Madaras szaktárs! – mondta Csaba, aki divatos farmert, szürke garbót és fekete műbőr dzsekit viselt. Haja enyhén „gombafejűre” volt vágva. A fiatalember kb. 175 cm magas volt.
- El tudom képzelni! – sóhajtott Váczi, aki már régen ismerte Madaras Jánost, a Baranya – Tolna megyei Téglá-, és Cserépipari Rt főmérnökét, aki kb. egyidős volt vele.
- Hát akkor nincs más hátra, nekünk kell faxot kérnünk a szekszárdiaktól. – állapította meg Kiss alezredes, ekkor már sokkal higgadtabban, mint délután volt.
- Meg nekünk! – toldotta meg Horváth doktor. – majd a két katonatiszt távozott.
- De elfáradtam! Van még egy kis kávétok? – kérdezte Csaba Magdikáékat, miközben azok a kávéscsészéket mosták el.
- Sajnos, már nincs. – mondta Andrea, aki Magdikánál segédkezett.
- Nem is tudjátok, milyen rossz ebben a ködben vezetni. – sóhajtott a fiatalember, miközben rágyújtott.

Eközben Váczi és Tekeres, akik lekísérték az utcára vendégeiket, miközben meggyőződtek az egyre sűrűsödő ködről, fültanúi voltak, amint Kiss nagyon hivatalos hangon ezt mondta a kopasz gépkocsivezetőnek:

- Most aztán egy húzásra Pestig!
- Nem állunk meg a Sió Csárdánál, alezredes úr? - kérdezte Aradi, a gépkocsivezető, miközben kitolatott a parkolóból.
- Nem! – koppant szinte az alezredes hangja, majd még hozzátette:
- Különben is! Azért, mert a maga keresztlánya ott mixernő, semmi kedvem ebben a ködben az úton éjszakázni!
- Jól fölbosszantották a főnököt! – állapította meg magában a sofőr, miközben elindult.

Vácziék ezután elbúcsúztak Horváth doktortól, aki Kisshez hasonlóan szintén egyenruhát viselt.

- De nem szeretem ezt a ködöt! – mondta távozóban az orvos, majd így folytatta:
- Még szerencse, hogy itt lakom a közelben, így nem kellett kocsival jönnöm.

Főnt az irodában a két nő közben befejezte a mosogatást és éppen távozni készült. Csaba, íróasztalán pakolászott. Mikor a kezébe akadt egy cetli, ezt kérdezte:

- Te Andi! Mi ez a telefonszám, meg, hogy Koncz?
- Ja! A BARANYATERV egyik mérnöke, Koncz Jenő kér, hogy reggel fél nyolckor hívd föl! – adta meg a választ a lány, mire a fiatalember egy ásítást elnyomva így motyogott magában, miközben fiókjába dobta a cetlit:
- Ugyan mi az ördögöt akarhat tőlem az öreg így, ünnepek előtt?

Mikor Vácziék visszatértek, Andrea ezt mondta:

- Odatettem az aláírni valót Váczi szaktárs asztalára.
- Jól van ... Elmehetnek! – mondta a főnök kissé hivatalos hangon, mire a két nő – mivel ők már csak Új év után jöttek dolgozni – kellemes ünnepeket kívánva távoztak. Velük tartott Csaba is, aki idő közben végzett.
- Azért nekem még lesz izgulni valóm a két ünnep között. 28-án vizsgázom pedagógiából, 29-én meg oktatás technikából. – mondta Andrea útban a lift felé.
- Most nem vettél ki tanulmányi szabit? – hívta föl a liftet Magdika.
- Á! Novemberben több mint két hétig kúráltam magam influenzával. Közben tanultam. – legyintett a lány, miközben beszálltak a liftbe.

- Majd szorítok neked! – mosolygott Letenyeiné.
- Kösz! – válaszolt a lány.
- Te Andi! A te tesód kosarazik a PVSK ifiben? – váltott témát Csaba.
- Igen! Az öcsém. – gyújtott rá a lány a fiú tűzével, miután kiléptek a liftből. Majd elbúcsúztak, s mindenki ment a maga útján.

Andrea boldogan bújt oda Bálint Jocóhoz, aki a bejáratnál várta a lányt egy csokor szegfűvel.

Ám akármilyen fáradt is volt Csaba, első útja most is a Honvédkórház belgyógyászatára vezetett. Itt dolgozott ugyanis Nagy Éva, az osztály, de talán a kórház legszebb ápolónője, aki egy 19 éves szőkésbarna lány volt. Vele az építkezés kezdetekor ismerkedett meg a fiatalember. Egyikük számáéra sem volt közömbös a másik, így aztán újabban szabad idejüket egyre többször töltötték együtt, sőt! Látogatási időben – mint például most is – néhányszor munkahelyén is fölkereste a fiatalember a lányt. Általában nem volt semmi probléma. Most azonban valami lehetett a levegőben, ugyanis mikor Éva a látogatók között megpillantotta Csabát, szíve egyre hevesebben kezdett verni, így aztán, mikor a fiú közel ért hozzá, így szólt:

- Nagyon kérlek, most menj el!
- De hát miért? – ütközött meg Csaba a lány kéréseire.
- Értsd meg, méh majd letol miattad az őrnagy úr! Ráadásul Teri nővér sincs valami jó kedvében! – kérlelte tovább Éva Csabát.
- Pokolba az őrnagy úrral! Pokolba Teri nővérral! Egyszerűen arra vagyok kíváncsi, hogy dolgozol szilveszterkor? – kérdezte a fiatalember.
- Ó! Hol van az még? – legyintett a lány, majd így folytatta: egyelőre annyit tudok, hogy 24-én, 25-én szabad vagyok, de 26-án éjszakára kell jönnöm.
- Haza mész Sükösdre? - kérdezte a fiatalember.
- Igen. Anyuék disznót vágnak. – válaszolt a lány.
- Melyikkel mész? – érdeklődött Csaba.
- A három órás Kecskemétivel. Fél hat után érkezem haza. – sóhajtott Éva.
- Szegénykém! – sajnálkozott a fiatalember, majd így folytatta: majd elkérem a

bratyóm Polskiját és odamegyek eléd a nővérszállóhoz, jó?

- Inkább ide gyere a kórházhoz, mert munka után már nem lesz időm kimenni a szállóra. – mosolygott a lány, majd ezt mondta: egyébként, ez még semmi! Mivel 26-án este 6-kor kezdek, már reggel ¾ 9-kor el kell jöjjenek hazulról. Délre már bent vagyok a szállón.
- Minden pillanatban várlak! – ígérte szeretettel Csaba, s megcsókolta a nővért.
- Vigyázz, jön! – rezzent össze hirtelen a lány.
- Kicsoda? – kérdezte a fiatalember.
- Teri nővér! – válaszolt idegesen Éva, miközben Csaba válla fölött átnézve szuggerálta a gyors léptű főnővért: - csak menne el jobbra!

A fiatalember ezután kezét zsebre téve, jó hangosan, hogy a főnővér is hallja, ezt kérdezte:

- Hát szóval, nővérke, számíthatunk az unokaöcsém Kruczháber Ödön tizedes felgyógyulására? Tetszik tudni, ezt a család nevében kérdezem.

Éva a kezét a szája elé téve igyekezett visszatartani a nevetését. Így is nehezen ment.

- Jól van fiatalember! Előttem, nem kell megjátszania magát, áldásom magukra! Most azonban jobb, ha elmegy, mert az adjunktus úr nagyon mérges! – mosolygott a főnővér, majd Évához fordulva ezt kérdezte: a 11-esben annak az aranyeresnek beadta a beöntést?
- Igen, Teri nővér. – válaszolt a nővérke. A főnővér már indult volna tovább, de Csaba megállította:
- Egy pillanat Teri nővér!
- Tessék! – torpant meg az asszony.
- Azt szeretném kérni, hogy ha lehet, ne tessék beosztani Évikét szilveszterre, vagy ha nagyon muszáj, akkor nappalra. Szeretnék ugyanis elmenni valahova mulatni. – mondta a fiatalember.
- Majd meglátom, mit tehetek, fiatalember. De mint mondtam: most jobb, ha távozik! Mondta a főnővér hivatalos hangon, és tovább ment. Fehér köpenye szinte zászlóként lengett utána.

- Imádlak! – mondta Csaba Évának, majd megcsókolták egymást, és a fiatalember távozott.

A gesztenyési lakótelepen Helga nemrég engedte ki édesanyját az ajtón, s miközben a konyhában tett-vett, a mellette sertepertelő és gagyarászó Zitácskának ezt mondta:

- Azért az a csúnya apu is hazajöhetne már! Ugye, kislányom?

Egyikük sem sejtette, hogy Tekeres Feri a hófehér, öt ajtós Volkswagen Golf GTD-jével éppen most áll be a garázsba.

Rövidesen kulcszörgés hallatszott a bejárati ajtó felől, s néhány másodperc múlva már Feri is a lakásban volt.

- Csak nincs valami baj? – kérdezte, mikor feleségét meglátta a konyhában.
- Nincs, csak – szakította félbe saját magát a fiatalasszony, miközben a gáztűzhely egyik rózsáját meggyújtotta.
- De hát mondd már, mi a probléma? – kérdezte a férfi kicsit türelmetlenül, miközben tüzet adott a feleségének, s maga is rágyújtott.
- Azt mondtad, igyekezel haza! – bökte ki végül a fiatalasszony.
- Hagyd el! – legyintett Feri, majd miközben a füstöt kifújta, így folytatta: - mielőtt eljöttem, akkor ment el tőlünk a Honvédkórház parancsnoka, meg a Honvédelmi Minisztérium beruházási főcsoportfőnöke. Utóbbi azzal fenyegetőzött, hogy szerződést bont velünk, ha nem szállítjuk le a Tamásiból megrendelt 20 000 db B30-ast. Mintha mi okoztuk volna a téglagyári tüzet Tamásiban. – lendült bele a férfi egyre jobban a magyarázatba, miközben vizet töltött az egyik pohárba, majd ivott.
- Na és! Majd kaptok megbízást máshonnét! – mondta Helga naivul, miközben két lábost vett ki a hűtőszekrényből, majd egyiket a tűz fölé tette.
- Édes szívem! Van neked fogalmad arról, hogy mekkora veszteség érné a Kft-t, ha most szerződést bontunk? – ölelte meg Helgát Feri szeretettel.

Zitácska ezt látva, odaszaladt szüleihez, és egyik kezével anyja, másikkal apja lábszárát igyekezett átölelni.

- Na gyere, fölveszlek! – hajolt le Feri, s fölemelte magukhoz a kislányt, aki

láthatóan élvezte, hogy szüleivel egy magasságban lehet.

- Azért, holnapután jó volna, ha anyuénak megköszönnéd, hogy szilveszterkor vigyáznak Zitácskára. – mondta ezután Helga.
- Na de hát hogyhogy? – csodálkozott a férfi.
- Látom én rajtad, hogy nagyon mennél valahova. – mosolygott a fiatalasszony, majd így folytatta: - délután itt volt anyu, megbeszéltük, hogy ők is itt lesznek 24-én. Aztán én említettem, hogy te szeretnél elmenni szilveszterkor.
- Nagyon aranyos vagy, de hát erről nem beszéltünk! – szólt közbe Feri.
- Elég, ha én látom rajtad! – mondta Helga, miközben a kislányt egy csók után letették a földre, majd a fiatalasszony így folytatta: anya szerint az Ifjúsági Házban nagyon jó program lesz.
- Hát nem tudok hova lenni a csodálkozástól! – jegyezte meg ezután a fiatalember.
- Na megyek, melegítem a gyerekeknek a vacsorát! – sóhajtott Helga, majd még hozzátette: legalább anyuék sem lesznek egyedül. Imrus ugyanis házibuliba hivatalos.
- Mit főztél a gyerekeknek szívem? – kérdezte ezután Feri, miközben kifelé tartott a konyhából.
- Egy kis paradicsomos krumplit. – válaszolt a fiatalasszony, majd sietve hozzátette: - neked is tettem félre egy kis szósz, mert tudta: férjének ez az egyik kedvenc étele.
- Na! Beteszem az Est Hírlapot a szobába, - mondta a férfi, majd Zitácskával együtt kilépett az előszobába,

A Bányász lakótelepen, Orbánék lakásában már korántsem volt olyan idilli a hangulat, mint Tekereséknél. Mikor Orbánné, Irénke hazaérkezett, férje már otthon volt, s a nagyszobában ülve egy újságot olvasott. Irénke, aki az előszobában látta férje felöltőjét a fogason lógni, csodálkozva lépett a szobába, s ezt kérdezte:

- Hát te, hogyhogy már itthon vagy?
- Nem volt hangulatom. – tette le e férfi az újságot a dohányzóasztalra, amelyen egy buzsáki hímzés volt, annak tetején egy hamutartó és egy doboz cigaretta jelezte: az itt lakó férfi sokat dohányzik.

A mennyezetről modern csillár lógott le, a parketten perzsaszőnyegek voltak. Az utcára néző hármask ablak alatt állt a gázkonvektor. Az ablak egyik oldalán az üvegajtóig állt a szekrény, azzal szemben, az ablak másik oldalán, a sarokban állt a TV-asztal egy horgolt terítővel letakarva, tetején egy új színes TV, annak tetején egy porcelánból készült éjjeli lámpával, amit nem használtak, valamint egy kis ólomkristály váza, jelenleg üresen. A TV előtt egymás végében állt két heverő egy-egy pléddel letakarva, valamint díspárnák, és egy faliszőnyeg. A faliszőnyeg fölött a házaspár kinagyított esküvői képe volt bekeretezve, valamint Helga érettségi képe. Helgáék esküvői képe egy fémkeretben állt a szekrény könyvszekrény részében, a könyvek előtt. A hármask ablakon nagy függöny volt. A dohányzóasztal másik oldalán egy üres fotel állt. Orbánné egyelőre ide tette le a retiküljét, majd ment az ablakhoz besötétíteni.

- Hol a gyerek? – nézett hátra Orbán, miközben szemüvegét a homlokára tolta.
- Te is tudod, hogy délelőtt vezetni volt. – mondta az asszony.
- Azt tudom! – szakította félbe Irénkét a férje, majd ezt mondta: - engem az érdekel, hogy most hol van!
- Délután Adriennel találkozott. – mondta az asszony.
- Gondolhattam volna! – jegyezte meg epésen a férfi, miközben rágyújtott, majd így folytatta: - egész nap azzal a lánnyal lófrál, tanulás meg semmi!
- Te, Imre! Nem tudod véletlenül, mi van ilyenkor az iskolában? – tette csípőre a kezét az asszony, majd így folytatta: - mert ha véletlenül nem, közlöm veled, hogy tanítási szünet van, már tegnap óta!
- Éppen ezért! Most kéne az időt kihasználni! – gyújtott rá a férfi.
- Á! – legyintett az asszony, majd hozzátette: - veled nem lehet normálisan beszélni!
- Sziasztok! – hallatszott Imrus „kappanhangja” az előszobából, majd nyílt az ajtó, és belépett a fiatal ember, aki divatos farmernadrágot, Adidas sportcipőt és sötét garbót viselt. Haját közepesen elválasztva hordta.
- Gyere csak, gyere, fiam! Éppen rólad beszélgettünk anyáddal. – mondta apa, mikor fiát meglátta.
- Nocsak! – csodálkozott Imrus, miközben egy doboz Főnix cigarettát bontogatott, majd rágyújtott.

- És most mondd el nekem, hol voltál mostanáig? – mondta ezután Orbán.
- Most tudod, délelőtt vezetni voltam. – fújta ki a füstöt Imrus, de apja félbe szakította, mondván:
- Ne kezd Ádámnál, Évánál fiacskám! Engem az érdekel, , hogy most, délután mit csináltál az helyett, hogy tanulnál?
- Délután kettőkor találkoztam Adriennel, meg Kingával a kis húgával a Rákóczi út és a Jókai utca sarkán, utána kikísértem őket a műjégpályára. A kis Kinga imád korcsolyázni. – ült le a fiú az egyik fotelbe.
- Akkor miért nem megy egyedül? – kérdezte Orbán mérgesen.
- Nem tudom, édesapám, te egy 8 éves gyereket elengednél-e egyedül a város másik végére? – kérdezett vissza a fiú, miközben a csikket letette a hamutartóra.
- Adrienn tud korcsolyázni, kisfiam? – kérdezte Orbánné.
- Azt mondja, valamikor tudott, de már sokat felejtett. – válaszolt a fiú.
- Na megyek, csinálom a vacsorát. – indult az ajtó felé az asszony, majd az ajtóban még ezt kérdezte a fiától:
- Ugye nem felejtettél el filmet venni a fényképezőgépedbe?
- Nem. Anyukám! – mosolygott Imrus.
- Megint lefényképezzük a kis drágámat? – mosolyodott el Orbán, mert hát unokáját ő is imádta.
- Le bizony. – válaszolt a fia, s anyjával együtt kiment a konyhába.

A következő nap, 23-a minden családban az ünnepi készülődés jegyében telt el. Tekeréséknél Helga a konyhába szorgoskodott, férje a szobában törölgette a port. Mivel már nem zúgott a porszívó, Feri betett a szobai magnóba egy kazettát, s munka közben azt hallgatta. Voltak ezen a kazettán Rolling Stones, Bee Gees és más külföldi számok mellett magyar számok is, mint pl. Dolly Rolltól a „Vakáció”, vagy Koóstól a „Falépcső”.

Helga, a konyhában a változatosság kedvéért most nem a magnót, hanem a rádiót hallgatta. Zitácska, a kislányuk, hol az anyja, hol pedig az apja mellett téblábolt, s az éppen kézben levő holmira (porrongyra, vagy éppen habverőre) mutogatva folyamatosan ismételte: „Add ide! Add ide!”

Az egyik ilyen alkalommal mikor Zitácska a konyhában volt, Helga, miközben leguggolt a kislányhoz, mosolyogva ezt mondta:

- Gyere, megnézzük, mit csinál apu? - majd anya és lánya elindult a nagyszoba felé, ahonnét a zene kiszűrődött.
- Hogy állsz a takarítással szívem? – nyitott be a szobába a fiatalasszony.
- Rögtön végzek drágám. Miért? – fújta ki a cigarettafüstöt a fiatalember.
- Meg kéne darálni a mákot, meg a diót. – válaszolt Helga.
- Egy pillanat, és már ott is vagyok! – ígérte Feri.

Orbánék Bányász- lakótelepi lakásában Irénke szintén a konyhában tevékenykedett, férje most – kivételesen – nem fiát kereste, aki az imént indult el vezetni, hanem a karácsonyfa – talpat.

- Hol az ördögben lehet az a talp? – kérdezte mérgesen.
- Nem te vitted le a pincébe tavaly? – kérdezte Irénke.
- Hogy én mekkora hülye vagyok? – kapott a fejéhez Orbán és kisietett a lakásból.

Dobosék Kovács-telepi házában szintén „állt a bál”. Özvegy Dobosné az ünnepekre készült. Két fia közül András, a nagyobbik, miután a Zípernovszki Károly Ipari Szakközépiskolában leérettségizett, a Sopianal Gépgyár Rt-nél helyezkedett el, s azóta is ott dolgozott művezetőként. Felesége, Kati, aki egy barna, göndör hajú fiatalasszony volt, az egyik, lakásukhoz közel levő szociális otthonban volt gondozónő. Ők egyelőre Dobosné házában laktak.

Már terített Dobosné, mikor kisebbik fia, Csaba is hazaérkezett.

- Lehet asztalhoz ülni! – szólt ki a kissé molett asszony, mikor Csaba hangját meghallotta.

Mikor a két fiatalember asztalhoz ült a tanteremnek is beillő konyhában, Jolánka ezt kérdezte idősebbik fiától, miközben mindhármuknak levest szedett:

- Kati mikor jön haza, kisfiam?
- Nem tudom anyukám. Reggel azzal váltunk el, hogy lehet hogy meg kell várja az esti váltást, mert Margitka kislánya influenzás. – válaszolt András, az enyhén

kopaszodó fiatalember, miközben jóízűen kanalazta a levest

- Szegény kislány! – sajnálkozott az asszony.
- András! Kérhetek tőled valamit? - szedett másodszor is a bablevesből Csaba.,
- Ne fűzz, Öcsi, ne fűzz! Úgy is tudom, hogy a kocsimat akard elkérni! – olvasott öccse gondolataiban András, aki apja halála után megörökölte annak piros Polski Fiat 126-osát, majd így folytatta: - tán már megint Évát akard vinni valahova?
- Igen. Holnap délután a buszhoz. – válaszolt Csaba, miközben anyjától megkapta a második fogást.
- Hazautazik? – kérdezte az asszony mosolyogva.
- Igen. Kapott két napot, de 26-án már éjszakára kell jönnie. – mondta sajnálkozva Csaba.
- Mikor kezd? – kérdezte az asszony, miközben maga is enni kezdett.
- Este, 6-kor. – válaszolt a fiatalember.
- Tudod, mit, kisfiam? Ha úgy ér vissza, hívd meg hozzánk ebédre! Ne kelljen a maradék szabadidejét a nővérszálláson töltenie! – mosolygott Dobosné, majd még hozzátette: legalább mi is mi is megismerjük a bátyádékkal.
- Köszönöm, anyukám! – mosolygott Csaba, majd bátyjához fordulva ezt mondta: - neked meg bratyókám, köszi a kocsit!
- Szívesen, Csabikám, csak vigyázz, nehogy megint szétcincáld a sebváltót! – mondta András.
- Az már a múltkor szét volt esve! – legyintett Csaba, majd megköszönve az ebédet felállt az asztaltól és rágyújtott.
- Gyerekek, ne veszekedjete! – igyekezett megelőzni két fia kezdődő vitáját Dobosné, miközben mosogatni kezdett.

Szappanos Adrienn, aki egy barna hajú, mosolygós, szép arcú kislány volt, idén volt másodikos a Vegyipari Szakközépiskolában, szüleivel és húgával, a 8 éves Kingával, egy Jókai utcai egyemeletes bérház egyik földszinti lakásában lakott, szemben az egyik garázzsal.

Marika, Adrienn anyja a JPTE Gazdasági Hivatalában dolgozott, Lajos, a férje a

Színosztályozónál. Mivel anya és két lánya már túl voltak az ebéden, anya és idősebbik lánya a konyhában tevékenykedett, vagyis előkészült az ünnepekre. Kinga, a kisebbik lány a kis szobában, egy a születésnapjára kapott babával játszott.

- Azért apátok is jöhetne már! – sóhajtott az asszony, miközben a tésztát gyúrta.
- Nem ma van a megbeszélés a brikettgyáriakkal? - kérdezte Adrienn, miközben benyitott a kamrába.
- De hát akkor is! Tudhatnák, hogy holnap karácsony! – bosszankodott az anya.
- Elég lesz ennyi mák, anyukám? – lépett ki a kislány a kamrából, kezében egy csomag mákkal.
- Elég, kislányom. – pillantott föl Szappanosné, majd még hozzátette:
- Tudod! Apád is meg a húgod is inkább a diósat kedveli.

Orbánéknál most érkezett haza Imrus.

- Hogy ment a vezetés, fiam? – érdeklődött az apa, mikor fiát meglátta.
- Egész jól. – mosolygott a fiú, majd így folytatta:
- Képzeld, apu! Az oktatóm tíz óra után le akart jelenteni vizsgázni!
- Igen? Ez nagyon szép, fiam! – mondta a férfi nem kevés éllel a hangjában, majd ezt mondta: - viszont arra is kíváncsi lennék, hogy vélekedik rólad a kémia tanárod?

A fiú meglepetésében szólni sem tudott, csak magában tette föl a kérdést: - hogy jön ez most ide?

Orbáné azonban annál inkább. Ő ugyanis a konyhából a becsukott ajtón át hallotta férje és fia beszélgetését, ami az előszobában zajlott le, váratlanul kilépett „birodalmából”, s mérgesen a férfire támadt:

- Mondd Imre! Normális vagy te? Végre van egy kis szünet a fiadnak az iskolában és te állandóan a tanulással gyötröd! Gyere kis fiam! – ölelte magához jól megtermett fiát az asszony,
- Védjed csak! – vitatkozott a férfi, miközben rágyújtott, majd így folytatta: - aztán

- majd ha év végén a miatt az Adrienn miatt megbukik, te sírsz a legjobban!
- Á! Veled nem lehet okosan beszélni! – legyintett mérgesen az asszony, majd így folytatta: - egyszer menj el egy fogadóóra az iskolába! Meggyőződhetsz róla,
- hogy a fiadnak négyesei, ötösei vannak! Kell ennél több?
- Értsd meg, Iréncém! Az én apám szíjat hasított volna a hátamból, ha ilyen idős koromban ennyit csavargok! – sóhajtott a férfi, már kicsit enyhültebben, mire az asszony így szólt:
- Az ő volt! Sokat hallottam a papáról! De most arra kérek, néhány napig ne nyaggasd a gyereket! - mondta az asszony.

A férfi nem szólt semmit, s a hallgatás beleegyezés. – mondja a közmondás.

Tekeresék konyhájában Helga éppen terített meg a vacsorához.

- Mily csalogató illatok! – lépett a konyhába férje, aki érezte a frissen sült bejgli illatát.
- De ezekből csak holnap kapsz, szívem! – csókolta meg Ferit az asszony szeretettel, majd miközben kibontakozott a férfi öleléséből, ezt mondta:
- Na! Hívom Zitácskát vacsorázni. – s kiment a konyhából.

Mikor a fiatalasszony visszatért a kislánnyal, ezt mondta férjének:

- Légy szíves, vágjál kenyeret!
- Már vágom is, szívem! – készségeskedett a fiatalember.

Mivel a kislánynak nem nagyon akarózott egy helyben megülni, Helga nagy türelemmel ezt mondta:

- Tudod! Most megesszük a finom vacsit, aztán megnézzük a mesét a TV-ben, Utána locsizunk egy jót! Erre a kislány megnyugodott.
- Te! Nem is mondtam neked, kivel találkoztam a napokban! – mondta Feri, miközben kenyeret szelt.
- Kivel? – pillantott föl a felesége mosolyogva, miközben egy kanál főzeléket a kislány szájába tett.
- Szász Bandi bácsival. – válaszolt a férfi, miközben kenyeret kent magának, majd ezt mondta: - mondja, hogy Beának nehezen megy a matek a gimnáziumban.

- Nekem is mondta Kalmárné. – szólt Helga, majd kislányától ezt kérdezte:
- Nem kéred? Na, még ezt a picit, jó? – majd férjének mondta:
- Tudod? Erzsike hozta a múlt héten a szaloncukrot a Szakszervezet nevében. Azt is mondta, hogy a lánya jól érzi magát nálatok.
- Igen, jól kijönnek Magdikával, meg Csabával is. – mondta a fiatalember, majd elgondolkozva ezt kérdezte:
- Vajon a fiának, Zolinak, hogy megy a középiskola?

Helga ezután lesegítette a kislányt a székről, majd ezt mondta:

- Gyere kicsim, megmossuk a kis kezedet! – s Zitácskát kivezette a konyhából.

Rövidesen - ekkor már egyedül – visszatért, s az előbbi témát folytatva ezt mondta:

- Nagyon jól, azt mondja Erzsike, majd így folytatta:
- Nézd, végül is azt csinálja a srác, amihez kedve van. Mellette kosarazik is.
- Azt hallottam, hogy leigazolta a PVSK – vetette közbe férje, akit érdekelt a kosárlabda is a futball mellett.
- Újabban udvarol is. Egy postaforgalmis csajnak. – szedte le az asztalt Helga.
- Nocsak! – csodálkozott a férje.
- Bizony! Ki is van tőle akadva Erzsike. – mosolygott a fiatalasszony, majd ezt mondta:
- Nézd meg, mit csinál Zitácska! Kapcsold be neki a TV-t, én meg addig gyorsan elmosogatok.
- Igenis, parancsára! – csapta össze bokáját bohóckodva Feri, majd elindult kifelé a konyhából. Felesége még nevetve utána küldött egy „te bolond” megjegyzést.

Eközben Kalmár Andrea Bálint Jocó társaságában a Caflish cukrászda egyik félhomályos sarkában ült. Mindkettőjük előtt egy-egy pohár, valamint egy-egy cigarettadoboz volt az asztalon gyufával, illetve öngyújtóval. Talán a közeledő karácsony miatt szinte üres volt a presszó, csak az orgonista játszott rendületlenül. Jocó éppen most fejezte be élménybeszámolóját. – hát szóval, így történt a dolog.

- Örülök neki, szívem. – mosolygott a fiatalemberre kedvesen a lány.
- S mindezt úgy, hogy tegnap még egy cikket is leadtam a lapnak. – toldotta meg

Jocó, miközben tüzet adott a lánynak, majd ő is rágyújtott.

- Majd ráfázol egyszer! – fújta ki a cigarettafüstöt a lány, majd ezt kérdezte:
- De ugye szurkolsz nekem 28-án, meg 29-én?
- Ha akarod, még el is viszlek! – ígérte a fiú, majd hozzátette:
- Haza már nem tudlak hozni, mert másnap én is vizsgázom.
- Kösz, nagyon aranyos vagy! – mosolygott Andrea.
- Aztán, ha akarod, szilveszterkor mulatunk egy nagyot. – mondta Jocó.
- Hol? Nálatok? – kérdezte a lány.
- Nem. Az Ifjúsági Házban lesz egy buli. – válaszolt a fiatalember,
- Szerintem mehetünk. Akkor könnyebben el fog engedni anyu, mint most ide. – vélekedett Andrea.
- Nálunk is hasonló volt az ábra. Az én őseim is azzal jöttek, hogy illik, meg miegymás! – legyintett a fiatalember.

És elérkezett december 24-e, karácsony napja. Ez a nap gyermekben, felnőttben egyaránt fokozta az izgalmakat, ugyanis a kis Zitácska kivételével titkon mindenki arra gondolt, mit kap karácsonyra? Nem volt ez másképp Tekereséknél sem. Helga éppen férje egyik kedvenc ételének, a tejfölös paprikás csirkének és a céklának az elkészítésével volt elfoglalva. Lehetett is, mert előző nap két napra főzött meggylevest és kolbászos rakott krumplit. Ezek szintén kedvenc ételei közé tartoztak.

A fiatalasszony éppen tojásokat vett ki a hűtőszekrényből, amiket a pörkölt mellé készítendő galuskához kívánt felhasználni, mikor a fiatalember benyitott a konyhába és ezt mondta:

- Lemegyek a garázsba, beállítom a karácsonyfát.
- Zitácska mit csinál? – pillantott rá a felesége.
- Ó! Ő most irtózatos „nagy munkában” van! – nevetett Feri, majd így folytatta:
- Képzeld! Az összes babáját maga köré rakta és „saját nyelvén” gagyarászik velük. Leginkább azt emlegeti, hogy „add ide”, meg „otty”!
- Akkor már nem lehet baj! – nevetett a fiatalasszony, majd hozzátette:
- De azért majd figyelek rá. – s miután köténye zsebéből előkapott egy

zsebkendőt, egy hatalmasat tüsszentett.

- Te! Csak nem vagy megfázva? – kérdezte ijedten Feri.
- Á! Nem. Csak tüsszentettem egyet. – legyintett Helga.
- Na megyek! – gyújtott rá Feri, de mielőtt végleg elindult volna, ezt kérdezte:
- Hányra jönnek a mamáék?
- Fél ötre. Addigra Zitácska is fölkel. – ütött fel egy tojást a fiatalasszony, majd a férfi távozott.

Orbánék lakásában Irénke szintén a konyhában ügyködött, Imrus, a fia a szobában éppen filmet tett a fényképezőgépebe, miközben magnóját hallgatta. E pillanatban jött föl a pincéből az idősebbik Orbán, s mikor a konyhában megpillantotta feleségét, miközben cigarettára gyújtott, ezt mondta:

- Na! Beállítottam a fenyőfát, bár nem tudom minek?
- A hangulat kedvéért. Úgyhogy díszítsétek csak föl Imrussal! – mondta az asszony, miközben a töltött káposzta alatt meggyújtotta a gázt.
- Mi van velem? – nyitott be a konyhába Imrus.
- Mindjárt díszítitek apáddal a karácsonyfát.- válaszolt anyja.
- Most, délelőtt? – csodálkozott a fiú, miközben apja cigarettájából ő is rágyújtott.
- Ejnye, kisfiam! Hát elfelejtetted, hogy délután a nővéredékhez megyünk? – korholta Orbánné a fiát.
- Dehogyan felejtettem anyucikám! – ölelte át kedvesen anyját a fiú, majd ezt mondta:
- Olyannyira nem, hogy már bele is tettem a filmet a fényképezőgépebe.
- Helyes, kis fiam, de most hagyjál dolgozni, - mosolygott az asszony.
- Hol vannak a díszek és a szaloncukor? – érdeklődött ekkor Orbán.
- Minden a kamrában, a polc tetején van. Csak vigyázzatok, le ne verjétek valamit, figyelmeztette őket Orbánné. A férje ezután benyitott a kamrába, majd a következő pillanatban éktelen csörömpöléssel leesett valami.
- Nem megmondtam, hogy vigyázz?! – mérgelődött Irénke, majd ezt mondta:

- Nincs elég dolgom, még a kamrát is takarítsam!
- Ne szívd magad anyu! Csak egy üveg penészes lekvár volt! – igyekezett megnyugtatni anyját Imrus, miközben apjától átvette a szaloncukros és díszes dobozokat.
- Mindegy, fiam, akár penészes volt, akár nem, nekem kell föltakarítani! – mérgelődött tovább az asszony, majd ezt mondta:
- Tűnjetek el, ne is lássalak benneteket. – mire apa és fia távozott a konyhából.

A Kovács-telepen Dobosék már túl voltak az ebéden. Anyós és meny éppen az asztalt szedte le. András és Csaba, a két fiú még az asztalnál ülve cigarettázott.

- Finom bablevest főztél, Katikám. – dicsérte Dobosné a menyét.
- Pedig nem vagyok egy ügyes szakácsnő. – szerénykedett a fiatalasszony, miközben meleg vizet engedett a mosogatóba.
- Nem! Te a legügyesebb szakácsnő vagy a világon. – fújta ki a füstöt András, a férje, aki öccsénél, Csabánál kicsit alacsonyabb volt.
- Most tessék nézni, mama! Ilyen elfogult fia van! – nevetett Kati, miközben elzárta a csapot, s a szennyes edényt a melegvizes-mosogatóba tette.
- Az a fontos, hogy szeressétek egymást, kislányom. - mondta csöndesen az idősebbik Dobosné.
- Na, akkor én indulok. – pattant föl hirtelen Csaba, miközben a csikket elnyomta egy hamutartóban, cigarettáját és a gyufát zsebre tette.
- Várjál, kiengedlek. – lépett testvére után András, s a két testvér elhagyta a konyhát.
- Mennyi benzin van a Verdában? – érdeklődött Csaba, mikor kiléptek az épületből.
- Tegnap tankoltam. - nyugtatta meg a fiatalembert a bátyja, miközben kinyitotta a nagy kaput, így Csaba rövidesen távozhatott.

A Honvédkórház parkolójában rengeteg autó állt, amik nagyjából orvosok kocsijai voltak, kisebb részben hozzátartozóké. Mikor Csaba az épülethez ért, s meglátta az autókkel teli parkolót, imígyen mérgelődött:

- Most hova a fenébe álljak? – majd mikor észrevette, hogy a bejárat melletti taxiállomás üres, odamerészkedett az oszlop elé. Mikor kilépett a kocsiból, két rendőrrel találta magát szemben.
- Remélem, tudja, hogy tilos helyen parkol? – kérdezte az egyik, határozott hangon.
- Tudom, de nem tehetek mást. – válaszolt Csaba nagyon nyugodtan.
- Dehogynem, fiatalember! Szépen visszaül a kocsiba, hátramenetbe teszi és eláll innét a jó fenébe! Különben megbüntetem tilos parkolásért. Ez ugyanis a taxik számára fönntartott hely. – kapcsolódott be a másik rendőr is.
- Ezt én is látom, őrmester úr, de nem mondaná meg, hova álljak?
- Talán annak a Toyotának a tetejére? – kérdezte a fiatalember egyre idegesebben.
- Kérem az iratait! – mondta az előbbi rendőr nagyon határozottan, mire Csaba átnyújtotta irattárcáját.

Bent az épületben a belgyógyászati nővérszobából éppen most lépett ki Éva bundában, egyik kezében teli sportszatyorral, s sietős léptekkel indult volna a lépcső felé, ha az őrnagy meg nem állítja.

- Hova, hova kollegina? – kérdezte.
- Sietek a buszhoz, adjunktus úr. Tudja, hazautazom a szüleimhez. – mosolygott a fiatal ápolónő, de a lelke mélyén a „pokolba kívánta” az idősödő orvost.
- Ez nagyon dicséretes. De Teri nővér tud erről? – kérdezte az orvos szúrós tekintettel.
- Természetesen őrnagy úr, de ha megengedi, most sietek, mert lekésem a buszt. köszönt el Éva, és sietett a lépcsőn lefelé.

Mikor a kórház kapuján kilépett, Csaba még mindig a két rendőrrel vitatkozott. A fiatalember amint észrevette a lányt, ezt mondta: - látja, zászlós úr, éppen itt jön a barátnőm!

Erre a két rendőr rövid, halk tanácskozásba kezdett, de így is lehetett hallani néhány hangfoszlányt: - én legszívesebben itt, helyben legombolnám a pénzt a tagról! – hallatszott az őrmester mérges hangja.

- Ugyan, Lajos! Legalább karácsonykor ne legyünk olyan szigorúak! – mondta a magasabbik zászlós, majd még hozzátette:
- Te is látod, hogy a srác nem tudott hova állni a sok autótól.

Ezután az őrmester Csabáékhoz fordult és egy nagy lélegzetvétel után ezt mondta:

- Rendben van fiatalember! Most az egyszer még elengedem! De figyelmeztetem! – emelte föl jobb keze mutató ujját, - az első szabálytalanság alkalmával nagyon megbüntetem! – s a két rendőr beült a fehér Ford Escortba és elhajtott.
- Ezzel kellett volna kezdeni! – mérgelődött Csaba, miközben Évát a csomagjával együtt besegítette az autóba.
- Ne mérgelődj drágám! – nézett szeretettel a fiúra az ápolónő.
- Hogyne mérgelődnék szívem! Hiszen föltartottak minket! – ült be Csaba a volán mögé és indított. Éppen jókor, ugyanis most kanyarodott oda a Pannon Volánnak egy Audi 80-asa amit úgy rendelhettek a portáról, ugyanis a tetején nem világított a „TAXI” fölírás, ami szabad jelzést jelent.

Kevesen jártak a városban. Csak akiknek nagyon muszáj volt, meg néhány kis unokáját sétáltató nagyszülő. Ezek a gyerekek még abban a korban voltak, amikor jobb, ha nem látják a fa díszítését.

Mikor Csaba az autóbusz pályaudvar közelében levő vásárcsarnok parkolójában megállt és Éva kiszállt a kocsiból, ijedten kiáltott föl:

- Szent Isten! Bent áll a buszom! – s szinte futva indult át a közeli zebrán.
- Ne rohanj! Biztosan tévedsz! – lépett utána a fiatalember, miután a kocsit lezárta, egyik kezében a lány csomagjával.

Éva nem tévedett. Aggodalma azonban fölösleges volt, ugyanis az Éva által látott busz, amely mellett nagyon sokan álltak, várva a beszállás lehetőségét, az ünnepekre való tekintettel, a Kecskemét-Harkány között közlekedő járat kiegészítője volt Pécsig. Ajtaja még zárva, a sofőr a részükre fenntartott váróban volt.

- Látod, kár volt úgy rohanni! – simogatta meg a lány szép arcát Csaba, majd miután mindketten rágyújtottak, ezt kérdezte:
- Mikor jön a harkányi?
- 14h 50'-kor. És háromkor indul tovább. – fújta ki a cigarettafüstöt a lány.

- És 26-án hánykor érkezel? – verte le a hamut cigarettájáról a fiú.
- 11h 20'-mor. – mosolygott Éva.
- Majd várlak, aztán kimegyünk hozzánk ebédelni. Anyám ugyanis meghívott téged is. – mondta ekkor Csaba és megcsókolta a lányt.
- Köszí. – nézett kedvesen a fiúra Éva, majd kicsit aggodalmaskodva hozzátette:
- Csak nehogy útban legyek.
- De hisz' mondom, hogy anyám hívott meg! – emelte föl egy kicsit a hangját a fiatalember, majd még hozzátette: nagyon szeretne már megismerni.

A pályaudvaron rengetegen vártak különböző járatokra.

- Nem tudja véletlenül, fiatalember, mikor indul a villányi? – szólította meg a fiatalokat egy idős, fejkendő asszony.
- Sajnos nem tudom néni! – válaszolt Csaba helyett Éva, aki az idős asszonyban fölismerte egy korábbi betegét, s a néni elballagott az információ felé, miközben azon törte a fejét, hol is látta ezt a kislányt korábban.
- Na még csak ezek hiányoztak! – mondta bosszúsan a fiatalember, aki távolba tekintve ráismert a két korábbi rendőrré. Éva, aki szintén észrevette őket, mosolyogva ezt mondta a fiúnak:
- Ne törődj velük, szívem.

Ekkor meghallották az őrmester hangját, amint ezt mondta: - Figyelem magát, fiatalember!

- És még azt mondtad, ne törődjek velük? – bosszankodott tovább Csaba, majd ezt kérdezte:
- Honnét ismered ezt a nénit?
- A nyáron néhány napig bent feküdt az osztályon, kivizsgáláson. – mosolygott a lány.

Végre megérkezett a Harkány-Kecskemét közötti járat. Beszállni egyelőre nem lehetett, ugyanis a sofőr, miután leszállított elment menetlevelet igazoltatni, majd rövidesen a kiségitő busz vezetőjével tért vissza. Beszállították a várakozókat, majd néhány perces késéssel elindultak Kecskemét felé. Éva a kiségitő buszon kapott helyet, közvetlen a

sofőr mögött ült egy alacsony kopasz férfi mellett, aki Bajáig utazott. Amíg a két busz el nem indult, tehát 3h 04'-ig a két fiatal az ablakon át „kézzel-lábbal” magyarázott egymásnak. Ráadásul ezt még nehezítette az ablak bepárásodása, amit Éva nem győzött belülről letörölni. Mikor aztán a két busz elindult, Csaba, aki nem volt túl melegen öltözve, szinte futott a kocsihoz s indult haza a Kovács-telepi házba.

Gesztenyésen Feri és Helga éppen befejezte a fa díszítését, mikor csöngettek.

- Na! Megjöttek anyuék! – jegyezte meg Helga útban a bejárati ajtó felé. Az üvegajtó előtt megtorpanva ezt mondta férjének:
- Vidd ki ezeket a dobozokat, édesem én meg fölöltöztetem a gyereket is most már.
- Igenis. – engedelmeskedett Tekerés a feleségének.

Mire a nagyszülők fölérték a lakásba, már Zitácska is vígan szaladgált. A szülők alig tudták megakadályozni, hogy ne berontson a nagy szobába, ahol az ablak mellett, a sarokban állt a karácsonyfa, így aztán Feri „TV-néző fotelja” ideiglenesen átkerült a franciaágy másik oldalára, az ágyneműtartó elé.

Orbán, miután felakasztotta felesége bundáját és saját kabátját az előszobafalra, leguggolt unokájához és ezt mondta nagyon kedvesen, miközben megfogta Zitácska két kis karját:- Kicsi angyalom! Hát gyere a papához! – s ölbe vette a kislányt.

Ez idő alatt Helga uzsonnára készített a lányának egy kis lekváros kenyeret a konyhában, miközben anyjával és öccsével beszélgetett. Férje pedig az ajándékokat rakta a fa alá.

- Hát örülök, hogy ilyen jó étvágya van az unokámnak! – sóhajtott Orbánné.
- Nem is tudom, kire hasonlít! – kuncogott Imrus, aki nyakában a fényképezőgéppel, hátra tett kezekkel az előszobaajtó melletti falat támasztotta. Ő a „családi krónikából” értesült arról, milyen jó étvágya volt nővérenek pici korában.
- Te! Ne szemtelenkedj! – legyintette meg hosszúra nőtt fiát Orbánné, majd még hozzátette:
- Inkább arra lett volna eszed, hogy a vakut elhozod!
- Közlöm veled, anyucikám, hogy volt! – mondta Imrus, majd a fényképezőgépére

bökve így folytatta: - Ebbe ugyanis gyárilag van beépítve!

Nyílt a konyhaajtó, s belépett Orbán, az ölében Zitácskával, aki mióta nagyapja szája sarkában észrevette a cigarettát, egyfolytában ezt kiabálta:

- Add ide! Add ide!
- Képzeljétek! Zitácska a cigarettámat kéri! – mondta nevetve a férji, miközben a kislányt letette a földre.
- Kér ez mindent, ami eszébe jut! – nevetett Helga, majd kezében a partedlivel, lányának ezt mondta:
- Gyere kicsim, megesszük a finom uzsonnát! – s a kislányt leültette a hűtőszekrény és a konyhaszekrény között álló összecsucott gyerekszékbe.
- Én viszont tényleg kérek tőled egy cigit, apukám! Az enyém ugyanis elfogyott. – szólalt meg Imrus.
- Hiszen te le akartál szokni, fiam! – tetette a csodálkozást Orbán, de azért adott a fiának saját cigarettájából.

Nyílt a konyhaajtó és Feri lépett be rajta. – Na! Egy kicsit összesöprök, és mehetünk be! – sóhajtott.

- Egy pillanat, csak meguzsonnáztatom „ökelmét” – mosolygott a felesége, majd a kislányhoz fordulva ezt mondta:
- Na még ezt a kicsit! Így ni! Iszunk egy kis vizet és már kész is.

És kezdődhet a „nagy mutatvány”, ami egyáltalán nem volt könnyű, ugyanis Zitácska egy darabig átszellemülten állt szülei és nagyszülei között, később egyre inkább kezdte követelni a csillagszórókról lepattanó szikrákat rájuk mutogatva, mondván:

- Add ide! Add ide!

Mikor aztán Helga villanyt gyújtott, s eloltotta a gyertyákat, a kislánynál eltört a mécses.

- Na! Nem szabad sírni! – vette ölbe unokáját Irénke.,
- Tudod mit? Nézzük meg, mi van ezekben a csomagokban? – csatlakozott feleségéhez Orbán.

Ezután a kislány megnyugodott, s szinte „eleven csikként” mozgott a fa alá rakott csomagok között, s nagy élvezettel bontogatta azokat.

- Nini! Egy kis mackó! – hívta fel lánya figyelmét egy ajándékra Tekeres.
- Itt meg egy hajás baba! Nézd csak! - szólt Helga, majd így folytatta:
- Emitt meg egy majom, látod? – mosolygott a fiatalasszony, miközben a gumiállatot megnyomta, s az sípoló hangot adott.
- Add ide! Add ide! – nyújtogatta kis kezét a gumiállat után Zitácska, mire megkapta azt.

Miután az meddő vállalkozás lett volna, Imrus letett arról, hogy a kislányt a fa alá beállítva, kezében az ajándékokkal fényképezze le, bár szülei és nővéréék ennek örültek volna. Inkább az ajándékok bontogatása közben csinált néhány felvételt unokahúgáról, majd lezárásként egy olyat, amin Zitácska a franciaágyon ül ajándékai társaságában. Gondosan ügyelt arra a fiatalember, hogy a háttér lehetőleg a feldíszített fenyőfa legyen. Miközben összecsuksa fényképezőgépét, megjegyezte:

- Azt hiszem, az lesz a legjobb kép, amin Zitácska lógó nyelvvel bontogatja azt a fehér dobozt!
- Tényleg! Mi lehet abban a dobozban? – kérdezte elgondolkodva Helga.
- Nézd meg, kislányom! – mosolygott anyja.

És valóban: Zitácska után következtek a felnőttek. Orbánné egy konyhai robotgépet kapott gyerekeitől, férjétől pedig egy meleg sálat.

- Igazán nem kellett volna, gyerekeim! – mondta meghatottan.
- Nem te mondtad, hogy szükséged van egy habverőre? – kérdezte a lánya.
- Meg, hogy fázik a fejed! – toldotta meg Imre.
- De igen, de hát ... - próbálkozott erőtlenül az asszony.
- Semmi „de hát”, anyukám, használd egészséggel! – csókolta meg szeretettel anyját Helga. Fia és veje ezután elmagyarázta Irénkének a robotgép működését, aminek végén az asszony így szólt fiához:
- Azért a kezdet kezdetén jó lesz, ha ott állsz mellettem, Imruskám.
- OK, anyukám! – ígérte a fiú.

Orbán néhány pár zoknit, s mivel nagy dohányos volt és előszeretettel „vágta zsebre „ a konyhai gáztűzhelyen levő gyufákat – felesége nagy bosszúságára – egy gázöngyújtót

kapott. Imrus szintén kapott egy gázöngyújtót, fehérneműt, néhány kazettát, amelyek között két műsoros is volt: „A Fenyő” valamint a Dolly Roll együttes „Beat turmix '60” második része. Az első részt közvetlen a megjelenés után vette meg a fiú. Miközben ezt tartotta a kezében, mosolyogva megjegyezte:

- Ünnep után ezt átmásolom Adriennek!
- Na! Témánál vagyunk! – jegyezte meg epésen az apja, mire felesége oldalba bökte a férfit, s szinte a fogai közt szűrve a szavakat ezt mondta: - Imre!

De aminek talán legjobban örült a fiú, az a nővéreéktől kapott két könyv volt: az egyik a „Kisváros” volt Szurdi Andrásról, ugyanis Helga tudta: öccse nem hagyja ki a népszerű sorozat egyetlen epizódját sem. Olyannyira nem, hogy még a tanulást is félbehagyta amikor a sorozat következett. De mivel a krimiket is nagyon szerette Imrus, sógorától megkapta Agathe Christie „Tragédia három felvonásban” című könyvét.

Imrus is nagyon bőkezű volt – nővére mellett – sógorához. Feri ugyanis a feleségétől és anyósáéktól kapott ajándékok mellett, amelyek fehérnemű, néhány magnó-, és videokazetta volt, megkapta a fiútól Imre Mátyás – Dénes Tamás: „Európai aranylabdások” című könyvét. Imrus ugyanis tudta: Feri két sportágat kedvel: a labdarúgást és a kosárlabdát. Néha ki is ment egy-egy jónak ígérkező meccsre. Szerencsére, ez ritkán fordult elő. Ha viszont a TV-ben meccs volt, azt – felesége nagy bánatára – mindig megnézte, akármilyen ismeretlen csapatok játszottak egymással.

- Köszí sógor! – ölelte magához meghatottan Imrust Feri.
- Nincs mit, jó olvasást! – mondta kedvesen a fiú.

A legértékesebb holmit, talán Helga kapta.

- Te jó Isten! Mi ez? – kérdezte izgatottan, miközben tovább folytatta a Zitácska által elkezdett dobozbontást, majd néhány perc multával örömeiben így sikoltott föl: - Hii!

A dobozban ugyanis egy mikrohullámú sütő volt, amit anyósáékkal közösen vett meg Feri. Orbánné még néhány aprósággal egészítette ki ezt.

- Köszönöm szépen! – rebegette a fiatalasszony, mire anyja szeretettel magához ölelte Helgát és ezt mondta:
- Használd egészséggel!

- Csak az a kár, hogy nem tudom felavatni, ugyanis már minden kész van. – mosolygott a fiatalasszony.
- Dehogynem, kislányom! – mondta ekkor apja, s még hozzátette: - próbáld ki nyugodtan! Melegíthetsz is benne.
- Attól tartok, hogy a pörköltes lábost egyelőre nem tudnám betenni. Sem a galuskát. – nézett órájára Helga, majd így folytatta: - Na megyek, megetetem Zitácskát, ti pedig beszélgetek. Utána mi is vacsorázunk.

Segítek neked, kislányom! – mondta ekkor Orbánné, és lánya után lépett. Helga először tiltakozott egy kicsit, de aztán elfogadta anyja segítségét. Az ajtóból visszafordulva ezt mondta férjének:

- Hozzál be bort, meg szódát!
- Megyek! – tette le az ajándékba kapott könyvet, Feri, s ő is kiment a konyhába. Rövidesen egy tálcával tért vissza, amin egy borospalack, egy szifon és három pohár volt. A három férfi beszélgetett. Orbán vitte a szót, nem éppen rózsás képet festve a szénbányászat helyzetéről.
- Hát, tudjátok, húsz évvel ezelőtt, amikor a Bányászati Aknamélyítőhöz kerültem, nem gondoltam, hogy valaha idejut az iparág! – sóhajtott a férfi, miközben belekortyolt a veje által előbb töltött fröccsbe, mondván: - egészségünkre! – majd miután letette a poharát, így sóhajtott: - egyre több tárnát kénytelenek bezárni! A múltkor a munkaközvetítő környékén volt dolgom. Ferikém! Ha hiszed, ha nem, a segélyért sorban álló férfiak mindegyike bányász volt egykor. Olyan is volt, aki a kezem alatt lett vájár.

Feri, aki nem értett a bányászathoz, csak bólogatott, és kínálta a vendégeket: - tölthetek még egy kis bort?

- Nekem még van! – takarta be pohara száját Orbán.
- Én kérek! – szólalt meg ekkor Imrus, majd apjának címezve ezt mondta:
- Mi az ördögnek tartsanak fönny gazdaságtalan tárnákat? Nem is beszélve a meddőkről!
- Ne szólj bele fiam! - csattant föl Orbán, majd ezt kérdezte: - és ki engedte meg, hogy bort igyál?

- Már ne haragudj apám, de valamit én is konyítok a bányászathoz, ugyanis a te kívánságodra bánya technikus leszek! – mondta a fiú nagyon önérzetesen.
- Leszel, leszel! De mikor? – mérgelődött Orbán.
- Jövöre, édesapám! – hangzott a fiú válasza.
- Csakhogy addig le is kéne érettségizni, fiam! Téged azonban jelenleg az autóvezetésen, meg egy bizonyos Ardriennen kívül más nem érdekel! – mérgelődött az apa.
- Tényleg! Hogy állsz a vezetéssel? – szakította félbe az apa és fia vitáját Feri egy váratlan kérdéssel.
- Tizenegy órát vezettem idáig, és az oktatóm Újév után be akar jelenteni vizsgázni. – gyújtott rá Imrus, kipróbálva új öngyújtóját.
- Olyan jól meg? Ki az oktatód? – kérdezte Tekeres csillogó szemekkel.
- Orosz Kálmán bácsi. – fújta ki a füstöt a fiú.
- Ismerem. Én is nála tanultam. Egy rém jó fej. – mosolygott a fiatalember.

A konyhában ez idő alatt Irénke és lánya megvacsoráztatta Zitácskát. Közben beszélgettek.

- Szóval azt mondd, anyukám, nyugodtan elmehetünk szilveszterezni? – kérdezte aggodalmaskodva Helga.
- Miért ne mehetnétek? Fiatalok vagytok, most kell kihasználni az időt. – mosolygott az asszony, majd a kislánynak címezve ezt mondta: - Na még ezt a kicsit! Így ni! Látod, milyen ügyes vagy?
- Köszönöm anyukám! Csókolta meg szeretettel anyját a fiatalasszony.
- Ne köszönj nekem semmit, kislányom! Szívesen teszem. – mosolygott az anya, majd így folytatta: - Apád, csak a kollégái között érzi jól magát igazán. Bár, nem tudom, mi történt veled! Legutóbb meglepően korán hazajött.
- Úgy látszik, öregszik. – mondta hamiskás mosollyal Helga, majd kifelé tartva a konyhából így sóhajtott: - Na megyek! Csinálom a kislány fürdővizét.

A három férfi eközben tovább beszélgetett, borozgatott, s cigarettázott a nagyszobában. Mivel az idősebbik Orbán kedélyállapota semmit sem változott, sőt, talán

tovább romlott, Tekeres, a házigazda, igyekezett lefoglalni sógorát, aki szívesen mesélte kettőjük közös ismerősével, kicsit talán bogaras, öreg oktatóval szerzett élményeit.

- Képzeld! A múltkor csúcsforgalomban ballagunk a Klimó György utcában a Rákóczi út felé. Egyszer csak megszólal: - „forduljon be balra!”
- De hisz' ez sétáló utca! – mondom én. Erre rám kérdez: - „Mi óta?”
- Én nem tudom. – mondom – de, azt látom, tettem hozzá, hogy az utca teljes szélességében csak gyalogos forgalom van. Mindez a Ferencesek utcájánál történt.
- Jól van, akkor menjen jobbra! – mondta ekkor. Befordulok a Hungária utcába. Ott meg egy tűzoltóautó fogta le a forgalmat. Mint később kiderült, egy öngyilkos-jelöltet szedtek le egy harmadik emeleti ablakpárkányból.
- Arról én is olvastam. – jegyezte meg Orbán, majd kiitta borát.
- Emlékszem, velem is megcsinálta ugyanezt az öreg, csak eggyel följebb. Nem sokkal korábban lett sétáló utca a Janus Pannónius utca. – mondta Feri, kezében a boros palackkal, majd ezt kérdezte:
- Tölthetek még egy kis bort?
- Köszönöm, nem kérek. – gyújtott rá ekkor Orbán.
- Most én sem kérek, köszönöm. – háritotta el a kínálatot Imrus, miközben egy csikket nyomott el a hamutartóban.

Feri ezután visszatért előbbi témájához, s így folytatta: - És ki is tettem az indexet, már majdnem be is kanyarodtam. Erre úgy rám kiáltott, mint még soha: - Vigyázzon! Á! Kicsit szenilis volt már az öreg! – legyintett a fiatalember, majd még hozzátette: - De akik nála tanultak, nagyon szerették.

Orbán közben imígyen vélekedett magában: - az a legkönnyebb! Véleményt alkotni az öregekről. De érétek csak meg ti, azt a kort...! Közben nyílt az ajtó és Irénke ezt mondta az ölében ülő kislánynak, aki egy fürdőköpenyt kapott pizsamája fölé.

- Nézd csak, kicsim! Itt a papa, az apu és Imrus. Mondjad szépen: „pápa”!

A kislány integetett ugyan, de megszólalni most sem volt hajlandó.

- Álmos vagy már, kicsim! – csókolta meg a kislányt a boldog nagymama, s elvonult a gyerekszoba felé. Helga, aki eddig anyja mögött állt, ezt mondta: Jöhettek vacsorázni! A vacsorára is rányomta bélyegét Orbán rossz kedve. Lánya próbálta jobb kedvre deríteni a magába roskadt férfit, de hiába. Közben megkérdezte:

- Kinek, mit adhatok? – apjának ezt mondta nagyon kedvesen:
- Na! Mosolyogj már egy kicsit, te „vén medve”!

A férfi egy pillanatot várt, majd hirtelen kifakadt:

- Hát nem értitek, Imrusból csavargó lett.
- Na! Azért ezek súlyos szavak, apukám! – mondta ekkor Helga, mire apja egy nagy sóhaj után ezt mondta:
- Kislányom! Te nem élsz velünk, nem tudod, mit csinál az öcséd délutánonként! Hát majd én megmondom: 2 – ½ 3 mire hazaér az iskolából, utána elrohan randevúra, vezetni, esetleg mind a kettőre. 6 – ½ 7, mire hazakerül, eszik egy pár falatot, aztán behúzódik a szobájába és egész este azt a rohadt magnót hallgatja.

Orbánné az asztal alatt rugdosta férje bokáját, de hiába. Imrus egy darabig tűrte apja „szónoklatát”, majd könnyeivel küszködve felállt az asztaltól és ezt mondta: - Köszönöm, én nem vagyok éhes. – és berohant Helgáék szobájába, ahol a franciaágyon hasra vetette magát és kitört belőle a zokogás. Nővéréék egy jó percig megkövülten bámultak a fiú után. Elsőnek Orbánné ocsúdott fel, s azonnal férjére támadt: - esküszöm, apukám, neked elment a józan eszed! Most mondd meg, mi szükség volt erre?! Így elrontani egy karácsonyi vacsorát!

- Én rontom el? Én? És a fiad, akit annyira istenítetek? Nehogy azt mondd nekem, hogy beatzene mellett lehet tanulni! Kizárt dolog! – mérgelődött a férfi.
- Dehogynem lehet! – vitatkozott Helga.
- Nem, azt nem lehet, Imre, hanem veled okosan beszélni! Gyere, kislányom! – mondta ekkor Helga anyja, s lányával együtt besietett a szobába, ahol a fiú továbbra is zokogott. Feri a háttérből követte a két nőt.
- Na, kisfiam! Elhűl a finom vacsora! – ült le a fia mellé Irénke.
- Hagyjál! Apu gondoskodott róla, hogy elmenjen az étvágyam. – mondta Imrus

elkeseredetten.

- Nem kell vele törődni! Biztos, rossz napja volt! – vigasztalta Helga az öccsét.
- Egy falat sem menne le a torkomon! – ellenkezett tovább a fiú.
- Pedig Helga a kedvencedet sütötte! – simogatta meg Imrust az anyja.
- Akkor sem kérnél, ha Adrienn sütötte volna? – kérdezte ekkor a fiatalasszony.

Erre a fiú fölemelkedett fektéből, s a lány nevének említésére egy halvány mosoly is átvillant az arcán, mire nővére ezt mondta nevetve: - Dehogynem kérnél! Úgyhogy ne kéreld magad, gyere szépen! A fiú ezután – bár tartott apja további szidásaitól – hallgatott nővére, s kiment a konyhába vacsorázni. Szerencsére a további szidások elmaradtak, ugyanis Orbán „taktikát változtatott”: - egész este nem szólt családjához. Még veje kínálására is némán biccentett, aszerint kér-e bort, vagy sem.

Annál kellemesebben beszélgetett Helgáékkal felesége és fia, aki időközben megnyugodott.

- Édesanyádék itthon vannak? – érdeklődött egy alkalommal Irénke a vejétől.
- Tegnap mentek Jóskaékhoz Nagybjomba, disznótorba. – válaszolt Feri.
- Ti nem akartatok menni? – kérdezte Imrus.
- Majd inkább a nyáron, - állt föl Helga az asztaltól, majd miközben a bejglis tálcát az asztalra tette, ezt mondta: - ilyen kicsi gyerekekkel télen meggondolandó, hogy nekivágjunk-e?
- De mennyire, kislányom! – adott igazat lányának Orbánné.
- Finom ez a mákos. – jegyezte meg Imrus, miközben megevett egy szeletet.
- Látod! Pedig nem Adrienn sütötte, hanem én. – mosolygott Helga, mire az apa kivételével mindenki jót nevetett.

Másnap délelőtt a Bányász lakótelepen Orbánék hosszú ideig nem szóltak egymáshoz. Irénke a konyhában tett-vett, a férje cigarettázva, s nagy sóhajok kíséretében ingázott a nagyszoba és a konyha között. Mindketten hallották, hogy fiuk bekapcsolta a HIFI-tornyát, s nem éppen Bach-muzsikát hallgat. Végül Orbán törte meg a csöndet:

- Mi van veled, szívem? Nem szoktál te ilyen szótlán lenni!

- Csodálkozol? – fordult hátra gyorsan a felesége, majd ezt mondta:
- Azok után, amit az este műveltél ...! Komolyan mondom, már szégyelltem magamat miattad, a lányunk előtt!

Orbán azonnal kész volt a válasszal: - Értsd meg, Irénkém, féltem a gyereket! Nyakán az érettségi és alig tanul valamit! Most például mit csinál? Zenét hallgat!

- Ugyan, Imre! Te sem gondolod komolyan, hogy karácsonykor tanulni fog? Különben is: az előbb voltam bent nála, akkor éppen az ajándékát nézegette és mondta, megnézi Helgáék fényképezőgépét is. – mondta az asszony.
- Le merném fogadni, délután meg az Adriennjével akar találkozni! - mondta epésen a férfi, majd így folytatta: - De abba nekem is lesz beleszólásom! Nem hagyom, hogy egész álló délután azzal a lánnyal lófráljon!
- Azt csak hiszed, apukám! Mert én meg nem hagyom, hogy a tegnapihoz hasonló jelenetet rendezz! Értsd meg már végre: a fiadnak is kell egy kis kikapcsolódás! Nem élhet a „spártainál is spártaibb” életet! – magyarázott az asszony.
- Aztán majd az ilyen engedékeny szülők gyerekei szoknak rá a kábítószerekre! – mondta mérgesen Orbán, miközben kilépett a konyhából, s jó hangosan becsukta maga mögött az ajtót.
- Hogy tudsz ennyi sületlenséget összehordani? – sóhajtott az asszony, mikor egyedül maradt, majd kinyitotta a hűtőszekrényt, ahonnét egy nagy lábos töltött káposztát emelt ki, amit a gázra tett melegíteni.

Tekeresék gesztenyési lakásában sokkal jobb volt a hangulat. Feri a kislányával játszott, akit imádott, a felesége – anyjához hasonlóan – már az ebédet melegítette.

Apa és lánya annyira belemerült a játékba, hogy alig hallották meg, amikor Helga benyitott a kis szobába és szólt: - gyertek ebédelni!

Mikor a fiatalasszony Zitácskát megetette és lefektette, tálalás közben ezt kérdezte férjétől: - Ugye a két ünnep között már nem mész be, szívem?

- Sajnos, 27-én még be kell mennem. – válaszolt Feri, miközben egy borosüveget bontott fel.
- Látod, milyen vagy? Azt mondtad, karácsony és Újév között itthon leszel! – nyugösködött Helga, mire Feri így szólt: - Mit csináljak? Tervegyeztetés lesz.

- Jönnek mind a két önkormányzattól. Csabának is be kell jönnie.
- Á! De hát ilyenkor? – bosszankodott tovább az asszony, majd így folytatta: - ~~Le~~ merném fogadni, sem Magdika, sem Andrea nem lesz bent!
- Mi tagadás: Magdika ügyesebb volt, ugyanis már december elején kiíratta a szabadságát. Ami Andreát illeti: - ő sincs irigylésre méltó helyzetben, mert 28.-án és 29.-én vizsgázik Baján az óvónőképzőben. Kérek még egy kis pörköltet! – mondta ekkor a fiatalember.
- Látod, neked is úgy kellett volna csinálnod, mint Letenyeiné. – mondta Helga ekkor már megenyhülten, majd hirtelen ezt mondta: - Ha! Megnézem a kislányt! – és kisetett a konyhából. Mikor visszatért, mosolyogva ezt mondta: - semmi baj, csak a takarót rúgta le a „kisasszony”.

Feri pedig mintegy az előbbi gondolatsor lezárásaként ezt mondta: - Sajnos, nem tehetek úgy, mint Letenyeiné, ugyanis én vagyok Váczi közvetlen helyettese. De megígérem: sietek haza és elmegyünk anyámékhoz. Jóskáék biztosan nekünk is küldtek kóstolót. Meg kíváncsi vagyok: Zsókaék hogy haladnak az építkezéssel.

- Szerintem nem juthattak sokra. Mikor a nyáron ott voltunk, akkor kezdték ásni az alapokat. – mondta elrévedezve felesége, majd miközben felállt az asztaltól, jobb keze mutatóujját felemelve, félig komolyan, félig tréfásan ezt mondta:
- De vigyázz, mert szavadon foglak! – majd a pörköltes és galuskás lábost a gáztűzhelyre tette, s a bejglis tányért, meg két kis tányért tett az asztalra.

Kora délután volt. Szappanosék Jókai utcai lakásában a szülők pihentek, a két lány közül a nagyobbik lázasan készülődött, a húga pedig kérlelte:

- Adri! Vigyél magaddal!
- Most nem lehet. Nem megyünk a műjégpálya felé. – mondta a nagyobbik lány, miközben ajándékba kapott pulóverét vette föl.
- Á! Olyan vagy! Meg is mondalak anyunak! – nyugösködött a kislány és kiviharzott a szobából.
- Csak tessék! – mosolygott magában Adrienn és tovább készülődött.

Mikor belépett a nagyszobába, ahol húga anyja ölében zokogott, Szappanosné imígyen állította meg lányát: - Mondd csak kislányom! Hol találkoztok Imrussal?

- A Székesegyház előtt. – válaszolt a lány, majd ezt kérdezte: - Vihetek a cigidből, anyu? Az enyém elfogyott.
- Vihetsz kislányom. – válaszolt az asszony, majd így folytatta: - Nem mentek a műjégpálya felé?
- Nem! – gyújtott rá Adrienn.
- Á! Most csak úgy mondd! – ellenkezett a húga, mire Szappanosné így szólt: - csitt! Fölébred apátok!
- Nem „csak úgy mondom”, húgocskám! Különben is! Tegnap kaptál „egy vagon” ajándékot! Játsszál azokkal! Na, sziasztok! – mondta Adrienn, és kisetett a szobából. Kicsit hangosan csukódott be az ajtó, ezért az egyik heverőn alvó Szappanos is fölébredt.
- Mi az? – kérdezte szemeit dörzsölve.

Felesége válasz helyett nagyobbik lánya után sietett és ezt mondta:

- Te! Ne vagdosd az ajtót, mert én, karácsony ide, ünnep oda, Isten bizony fölpofozlak!
- Bocs! Kicsúszott a kezemből a kilincs! – csókolta homlokon a lány az anyját, majd ezt mondta: - Próbáld megmagyarázni Kingucinak, hogy nem lóghat folyton a nyakunkon. Ezt egy nyolc éves kislány már igazán megérthetné!
- Jól van kislányom, megpróbálom. – ígérte az asszony, majd ezt kérdezte: - Mikor jössz meg szívem?
- Legkésőbb hétre itthon vagyok. – mondta Adrienn, majd a cigarettafüstöt kifújva távozott a lakásból.

Kalmárék lakásán Erzsike az ízlésesen berendezett, erkélyes nagyszobában a konvektor melege mellett olvasgatott egy könyvet, amit gyerekeitől kapott. Két gyermeke a kis szobában a heverőn hasalt. A két egymás végébe tolt heverő közül az ablak felőli fölött a falfelületen egy szép subaszőnyeg volt. Ezen hasalt szabadidőruhában Andrea és tanult. Előtte volt egy kinyitott jegyzet, valamint három-négy jó vastag könyv becsukva. De két-három vastag, becsukott könyv a földre is került, valamint volt ott egy csikkkel teli hamutartó, egy cigarettás doboz néhány szállal, s egy gyufás doboz.

A másik heverő fölötti falfelület tele volt különböző újságkivágásokkal, amelyek javarészt autókat és motorkerékpárokat ábrázoltak. De a fő helyen a Juventus legutóbb bajnokságot nyert labdarúgó csapatának Képes Nemzeti Sportból kivágott színes képe volt. Andrea öccse, a 16 éves Zoli, aki egy hosszúra nőtt, gombafejű fiú, az idén volt második a Zipernowsky Károly Ipari Szakközépiskola gépjármű technikai tagozatán, ennek a nagy hírű futballcsapatnak szurkolt. A sok újságkivágás között lógott a falon a két egyesületi zászló is: a Juventusé, valamint a Pécsi VSK-é. Utóbbi azért, mert a fiú ennek az egyesületnek az NB II.-es kosárlabda csapatában játszott irányítót.

A fiú jelenleg – nővéréhez hasonlóan – heverőjén hasalt, s egy könyvet olvasgatott, amit anyjától és nővérétől kapott ajándékba: Karlovitz Kristóf – Lovász Károly – Tamás György : „Autórevü-jét. Időnként egy-egy autó képe láttán összecsapta tenyerét, mondván: - azt a mindenit! A heverő mellett a padlón szót a fiú „Europa Star” rádiómagnója, amit tulajdonosa nővére való tekintettel fülhallgatóval hallgatott. Éppen a „The best of Chris Rea” c. műsoros kazetta forgott. Ezt a könyvvel együtt kapta Zoli.

Váratlanul csöngettek. – ki lehet az? Csak nem a volt férjemet szállta meg a „Szentlélek”? – tette le a könyvet Erzsike, s kiment az előszobába, megnyomni a visszajelző csengőt. Kalmárné ugyanis 13 éve, mióta férjétől elvált, egy fillér tartásdíjat nem kért, így nevelte föl gyermekeit. Rokonsága furcsának is tartotta az asszony álláspontját. Ő azonban azzal védekezett –ami igaz is volt -, hogy fogalma sincs egykori férje tartózkodási helyéről.

Erzsike azonban hamarosan rájött, hogy senki más nem jött, mint a lánya hűséges udvarlója, Bálint Jocó, az újságíró-gyakornok egyetemista, aki nem sokkal volt alacsonyabb Andrea öccsénél, Zolinál.

- Csókolom! Andi itthon van? – kérdezte illemtudóan, mikor Erzsike kinyitotta a negyedik emeleti lakás ajtaját.
- Itthon, Józsikám, de most nagyon tanul. – sajnálkozott az asszony, majd még hozzátette: - Tudod? 28-án meg 29-én vizsgáznak.
- Tudom. Éppen azért tessék neki szólni, hogy kicsit kiszellőztesse a fejét - mondta ekkor a fiatalember.
- Én szólhatok neki, de nem ígérek semmit. Addig is vedd le a kabátodat és ülj le! – invitálta be Jocót Erzsike, majd bement a gyerekei szobájába.

- Kislányom! Józsi van itt! – tette Andrea vállára a kezét az asszony.
- Hagyjál! Látod, hogy tanulok! – nyűgösködött a lány, majd még hozzátette: - ő is jobban tenné, ha tanulna.
- Hát jól van, kislányom, én elküldhetem. – lépett az ajtó felé Kalmárné, majd megtorpant, és ezt mondta: - bár néha pihenni is kell.
- Ami igaz, igaz! Reggel óta egyfolytában magolok. – tápászkodott föl Andrea, mire öccse, aki az imént kapcsolta ki magnóját, s szintén felült a heverőjén, s ezt mondta: - Ha anya hagyta volna, még ebéd közben is tanultál volna! – s anyja után ment a másik szobába. Magas termete miatt kicsit le kellett hajolnia, hogy az ajtókeret alatt átférjen.
- Mindjárt jön! – mosolygott Erzsike, majd ezt mondta: - Addig is amíg elkészül, hozok egy kis bejglit. – s kiment a szobából. Jocó próbált tiltakozni – sikertelenül.

Mikor a két fiú kettesben maradt, Zoli, akinek egy idő után nagyon pozitív véleménye lett Jocóról, ezt mondta: - Olvastam a cikkedet a Gázműről.

- Nem cikk volt az, Zolikám, csak egy glossza. – mosolygott Józsi.
- Glossza? Az micsoda? –kérdezte Zoli, aki nem tudta ennek a szónak a jelentését.
- Valamilyen szöveghez fűzött megjegyzés, magyarázat. – válaszolt a fiatalember.
- Ne foglald le Józsit teljesen, fiam. – lépett a szobába Erzsike, kezében egy bejglis tányérral, majd mikor az asztalra tette egy kis tányérral és szalvétával, ezt mondta: - Vegyé! – majd mikor látta, hogy Zoli is vesz a finom süteményből, szigorúan ezt mondta:
- Ez nem neked szólt, fiam! Különbén is, te már délben egy csomót megettél.
- Most viszont csak egyet! – nyelvelt a fiú.
- Ez tényleg nagyon finom, Erzsike néni! – dicsérte ekkor Józsi Kalmárné bejglijét, miközben egy mákos után egy diósat is vett.

Végre nyílt a két szoba közti ajtó, s belépett rajta Andrea, aki farmernadrágjához anyjától kapott új kardigánját vette föl. A szobában világos bútor volt. Az ablak előtt, az erkélyajtó mellett állt a feldíszített fenyőfa, azzal szemben, az előszobaajtótól jobbra egy akasztós kétajtós, valamint egy részben üveges szekrény, rengeteg könyvvel,

valamint egy kinyitott lemezjátszóval, aminek hangszórója az üveges szekrény tetején állt, mellette két lemeztartó. A lemezjátszó mellett állt öt, majdnem teli kazettatartó. A kétajtós szekrény mellett a sarokban állt egy kétlapos TV asztal, felső lapján egy színes TV-vel, alsó lapján egy modern rádiókészülékkel, mindkettő alatt egy-egy horgolt terítővel. A szekrény és a TV asztal között állt egy újságtartó, teli, már kiolvasott újságokkal. Az előszobaajtó másik oldalán állt egy kéménybe kötött gázkonvektor, arra merőlegesen állt egy szétnyitott heverő, az ablak felőli oldalán egy hangulatlámpával. A szoba közepén állt egy dohányzóasztal, tetején egy kalocsai terítővel, két hamutartóval, két oldalán egy-egy fotellal, valamint egyik végén egy puffal. Mindkét szoba mennyezetéről modern csillár lógott.

Mikor Andrea a szobába lépett, Józsi azonnal fölpattant ültéből, s megölelte, megcsókolta a lányt, aki ezután ezt kérdezte:

- Hova megyünk?
- Mindegy nekem, csak levegőn legyünk! – sóhajtott a fiatalember, miután látta, hogy Andrea rágyújtani készül, először is tüzet adott neki, majd felbátorodva ő is rágyújtott.
- Akkor mi megyünk, anyukám! – mondta a lány.
- De ugye nem jöttök soká, kislányom? Este szeretném megnézni az a Maria Schell filmet. – szólalt meg Erzsike.
- Jaj, arra én is kíváncsi vagyok, úgyhogy addigra megjövünk. – ígérte Józsi, s a két fiatal távozott.

Mikor Erzsike kettesben maradt fiával, ezt kérdezte:

- Te nem találkozol ma Ildivel, kisfiam?
- Hogy találkoznék? – csattant föl Zoli, majd ezt mondta: - mondtam neked, hogy Keselyűre mentek a szüleivel rokonokhoz.
- Azért nem kell leharapni a fejem, kisfiam! – vette föl újra a könyvét az asszony, s tovább olvasott, a fiú pedig néhány újabb kazettával behúzódott kuckójába, s ismét magnózni kezdett.

És eljött december 26.-a. Mivel ez karácsony másnapja, az emberek ilyenkor reggelente még lustálkodni szoktak. Sőt! Talán olyan is akad köztük, aki ágyba kéri

(netán kapja) a reggelit....

Kivétel volt ez alól Sükösdön, a postával szemben, a katolikus templom mellett nyílt rövid kis utca, ahol egy-két kivételtől eltekintve új családi házak épültek az utóbbi években. Egy ilyen három szobás családi házban lakott Nagy János, aki a Hosszúhegyi Állami Gazdaság gépszerelő műhelyében lakatosként dolgozott, több mint 25 évig. Mikor a gazdaság Kft-re szakadt, a férfi korengedéllyel nyugdíjba vonult. Felesége, Marika az 54-es út mellett működő ABC áruházban dolgozott eladóként. Lányuk, a mindig mosolygós Éva tavaly óta, mióta a pécsi Egészségügyi Szakközépiskolában leérettségizett, a helyi honvédkórház belgyógyászatán dolgozott ápolónőként. Fiuk, Tamás idén volt negyedikes a kecskeméti Kocsis Pál Mezőgazdasági Szakközépiskolában. Mind emellett nagy mókamester volt, s már lassan negyedik éve egy saját maga által alakított beatzenekarban játszott szólógitárosként. Ennek, szülei nem nagyon örültek, de nem is tiltották meg neki. Velük lakott az egyik nagymama is.

A konyhában, ahol modern bútor volt, a 80-as évei felé közeledő nagymama, Marika édesanyja éppen egy konyhaszéken ült lehajolva, s magas szárú bundacipőjét igyekezett fölhúzni cipőkanállal, mikor lánya belépett a helyiségbe.

- Na! Megettettem az állatokat! – mondta, majd mikor az idős asszonyt meglátta, ezt kérdezte: - Mit csinál édesanyám?
- Nem látod, fiam? Készülök a templomba! – pillantott föl szemüvege fölött bosszúsán a nagymama, majd két jókora nyögés után ezt mondta:
- Ha más ti nem jöttök, legalább az unokáimat elküldhetnétek velem! Nem voltak az éjféli misén sem!

Marika először nem tudta, bosszankodjon-e, vagy mosolyogjon. Végül is egy harmadik utat választott, és így szólt nagyon nyugodtan:

- Édesanyám! Tudja, hogy Tomi mennyire nem vallásos!
- Elég baj az! – vetette közbe az idős asszony, miközben fölegyenesedett.

Marika rendületlenül folytatta: - Évikének meg $\frac{3}{4}$ 9-kor megy a busza! Amilyen csúszós az út, édesanyám is jobban tenné, ha itthon maradna! Még majd valami baja esik. – gyújtotta meg a gázt Marika, majd még hozzátette: - Különben is, már készítem a reggelit!

— Nem kislányom! Ilyenkor egy misét sem illik kihagyni! – makacskodott az idős asszony, s botjára támaszkodva kicsoszogott a konyhából. Az ajtóban megtorpant, s miközben visszafordult, ezt kérdezte:

- Mondd csak kislányom az urad hol van?
- Tátraiékhoz ment megjavítani egy kapuzárat. – válaszolt Marika, miközben teavizet tett föl a gázra. (János ugyanis, mióta nyugdíjas lett, a szomszédoknál vállalt lakatos munkát). Ezután a nagymama felöltözött és elcsoszogott.

De Marika továbbra sem maradt egyedül, ugyanis miután édesanyja elment, lánya penderedett eléje, ekkor már utazó ruhájában.

- Csinos vagy, kislányom! - mosolygott Évára az anyja, miközben csészékbe töltötte a teát.
- Igyekszem, anyukám! – csókolta meg szeretettel anyját, majd ezt kérdezte:
- Apu? A nagyi?
- Apád Tátraiéknál kapuzárat javít, a nagyanyád meg tudod milyen makacs! – legyintett az asszony, majd így folytatta: - titeket is magával akart vinni a templomba.
- Na az, azt hiszem, meddő kísérlet maradt volna! Különösen az öcsém esetében! – kacagott föl Éva, miközben reggelizett.
- Becsomagoltál, kislányom? – kérdezte Nagyné.
- Igen, anyukám. – hajtotta föl maradék teáját a lány.
- Majd még csomagolok neked egy kis vacsorára valót. – mondta az asszony, miközben papírszalvétát vett ki a szekrényből.
- Köszí, anyucikám. – ölelte át szeretettel anyja vállát Éva.
- Tomi fölkelte már? – fordult hátra hirtelen az asszony.
- Föl! Sőt! Azt is felajánlotta, hogy a csomagjaimat kiviszi a buszhoz robogóval. – gyújtott rá ekkor a lány.
- Hallom, rólam folyik a szó. – lépett a konyhába Éva öccse, Tamás, aki egy magas barna fiú volt.
- Tényleg, kisfiam! Ugye segítesz kivinni Évike csomagját a buszhoz? – kérdezte

† Nagyné a fiát, miközben lánya vacsoracsomagját elkészítette.

- Ahogy az egyik szaktanárunk mondaná: - el van boronálva! – itta meg a teáját a fiú, majd nővére cigarettájából rágyújtott.

Rövidesen elindultak. Tomi, ahogy ígérte, apja öreg Simson robogójával vitte el a buszmegállóig nővére két nehéz csomagját. Az apa, aki az imént végzett Tátraiéknál, egyenesen a buszmegállóhoz ment. Mikor fiát meglátta a robogóval, csak a fejét csóválta, miközben ezt gondolta: - ha már a gyerekek nincs, legalább az asszonynak lehetne annyi esze, hogy ilyen útban ne engedje motorozni!

Hamarosan – a templomból kijövő nagymamával kiegészülve mindannyian a megállóban voltak. Rajtuk kívül még hárman-négyen – javarészt vizsgázni menő egyetemisták, főiskolások várták a buszt. Itt még elhangzott egy-két szülői, nagyszülői intelem:

- Aztán vigyázz magadra, kicsim! – törölgette könnyeit Marika.
- Vigyázok, ne féljetek! – ölelte magához anyját, s nagyanját Éva.
- Ugye, szilveszterkor hazajössz, drágám? - kérdezte az apa.
- Még azt se tudom, milyen a szilveszteri beosztásom apukám! – mondta kedvesen a lány, majd így folytatta: - de ha történetesen nem kéne dolgoznom, most akkor sem jönnék haza, ugyanis Csaba hívott szilveszterezni. Mondom: minden a beosztásomtól függ.
- Kislányom! Ugye majd bemutatod nekünk azt a fiút? – kérdezte Nagyné, mire a lánya ígérte: - ez csak természetes.
- Ami azt illeti, elég romantikusra sikerült a találkozások! – jegyezte meg Tomi, nem kevés éllel.
- Ne gúnyolódj, fiam! – szól rá János.
- Aztán meg ne fázz, kicsim! – intette az unokáját a nagymama, aki – talán koránál fogva – fázós volt.
- Nagykám! Olyan meleg van a kórtermekben, meg a nővérszálláson is, hogy meg lehet sülni. – mondta nevetve a lány, majd szeretettel megcsókolta az idős asszonyt.
- Na itt a buszom! – mondta Éva.

És tényleg! Mivel ünnep másnapja volt, a Kunság Volán ismét két kocsit közlekedtetett ezen a járaton. Az első kocsi, ami Harkányig ment, elrobogott a megálló előtt, mert már teljesen tele volt. A második kocsi, ami Pécsig ment, vette föl a várakozókat. Ülőhely, már ezen sem volt, de még el lehetett férni.

Írjál! – kiáltott a lánya után Marika, mire Éva felszállás közben szabad kezével intett, mintha ezt mondta volna „rendben”!

Lassan mindenki felszállt, így a busz tovább indult. A várakozók még néhány percig néztek a távolodó jármű után, majd haza indultak.

Már elmúlt $\frac{1}{4}$ 12, mikor a két autóbusz bekanyarodott a pécsi autóbusz pályaudvarra. A várakozók között állt Dobos Csaba, aki egy darabig nyújtogatta nyakát, majd mikor észrevette az egyik buszról leszálló Évát, miközben majd föl döntött egy idősebb hölgyet, a lányhoz lépett. A hölgy meg is jegyezte: -Nem tud vigyázni, fiatalember?! Az örömmámorban úszó Csaba azonban erre ügyet sem vetett.

- Csakhogy itt vagy! – szorította magához a lányt, miközben elvette annak csomagjait, majd ezt mondta: - Na gyere! Anyám nagyon vár!
- Csabikám! Előbb szaladjunk ki a szállóra! – kérlelte Éva a fiatalembert, majd így folytatta: - legalább lerakom ezt a nehéz csomagot, meg rengeteg kóstolót adott anyu, amit be akarok rakni a hűtőbe.
- Na jó! – sóhajtott engedékenyen Csaba, majd miután mindketten rágyújtottak, elindultak a közeli parkoló felé, ahol a fiatalember bátyjának piros autója állt egy metál színű Volvo társaságában.

Tekereséknél éppen most gyújtotta meg Helga a gázt, hogy melegítse az ebédet.

- Hát te még nem avattad fel a mikrohullámút? – lépett a konyháéba férje.
- Még nem, de ígérem: ma délben elfogy a pörkölted és ha gondolod, este fölavatjuk! – mosolygott a fiatalasszony, majd még hozzátette: - Hanem te hogy tudsz egy pörköltet ennyi ideig enni?
- Ez a kedvencem, szívem. – mosolygott Feri, majd miközben egy csikket nyomott el az ablakpárkány sarkán álló kiszuperált konzervdobozban, ezt mondta: - emlékszem: öt vagy hatéves lehettem. Nagybajomban nyaraltunk. A nagymamám két hétig minden nap csirkepaprikást főzött nekem, galuskával. Igaz, volt miből.

- És a mamáék mit ettek? – húzott félre a tűzről Helga egy kislábost, amiben Zitácska ebédje volt.
- Ők sültet, vagy rántottat kaptak .. Mikor mit! – mosolygott a férje.
- Hát hallod? Én nem tudom, hogy megcsináltam volna-e? – sóhajtott a fiatalasszony, majd ezt mondta: - mosd meg Zitácska kezét, aztán jöhettek ebédelni.

A férfi ezután kinyitotta a konyhaajtót, s látta, hogy kislánya két pici kezével igyekszik elérni az ajtókilincset. Feri, miután beleszagolt a levegőbe, ezt mondta: - Te! Azt hiszem, itt más gondok is vannak.

- Már megyek is! – hagyta félbe Helga a terítést és kisietett a konyhából.

Dobosék már túl voltak az ebéden, de még a nagy szobában megterített asztal körül ültek, beszélgettek. Mindannyian otthon voltak. Csaba bátyjának, Andrásnak a felesége, Kati egykori kollégiumi szobatársnőjét, egyszersmind barátnőjét fedezte föl Évában, aki kettővel alatta járt az Egészségügyi Szakközépiskolában.

- Mesélj! Mi van veled? - örvendezett Kati, mikor sógora bevezette a szerény lányt.
- A Honvédkórház belgyógyászatán dolgozom. – mosolygott Éva, majd miközben megevett egy szelet süteményt, ezt mondta: - Ez olyan finom, Jolika néni, hogy nem tudok ellenállni.
- Hát azért van, kislányom! Csak egyed! – mosolygott Dobosné, majd ezt kérdezte: - És most mondd el, hogyan ismerkedtetek meg?
- Csaba az építkezés kezdetekor -szeptember elején – egyszer kereste a parancsnok úr irodáját. Én igazítottam útba. Mikor távozott, az udvaron újra összefutottunk. Megkérdezte: rá érek-e este? Mondtam, igen. Ő megvárta és azóta együtt járunk. – mosolygott Éva.
- Ehhez ért az öcsém! Az ilyen „újra összefutások”-hoz! – mondta hamiskás mosollyal András.
- Vigyázz, mert még hozzád vágok valamit! – „vette a lapot” az évődésre Csaba.
- Nem kéne most aludnod, kislányom? Még majd fáradt leszel éjszaka.
- Á! Úgysem tudnék most aludni! – ellenkezett a lány, majd ezt kérdezte: -

- Elnézést! Szabad rágyújtani?
- Csak nyugodtan! A fiaim is szívják. Egyik jobban, mint a másik! – mondta Jolika.
- Mit építenek a Honvédkórháznál? – kérdezte Kati.
- Egy új diagnosztikai szárnyat. – fújta ki a füstöt Éva.
- 25 milliós beruházás ez a HM-nek és a városnak. – egészítette ki a lány választát Csaba.

Orbánék lakásában csak a szülők voltak otthon. Mindketten a nagyszobában voltak.

- Imrus? – állt föl az egyik fotelból az apa, majd a TV készülékhez ment, és bekapcsolta azt.
- Adriennel találkozik. És mielőtt megkérdeznéd, tanult-e, közlöm veled, holnap reggel 7-re megy vezetni, utána, ha hazajön, tanulni fog. – tette le Orbánné a könyvet, amit karácsonyra kapott.
- Olyan is lesz az! – motyogott a férfi a fogai között, s leült a készülékkel szemben.

Imrus ekkor már jó ideje várta Adrienn a Hunyadi szobor tövében. Ünnepe másnapja lévén sokan jártak a városban.

- Csak nem történt valami baj otthon? Adri nem szokott ennyit késni! – nézte meg a fiú az óráját, majd rágyújtott, s kicsit elgondolkodott. Ennek oka az volt, hogy a tér túlsó sarkán meglátta Orosz Kálmán bácsi Ladáját. A lány hangja zökkentette vissza.
- Ne haragudj a késésért! – mondta, majd így folytatta: - a húgomat egyszerűen lehetetlen volt lerázni. Mindenáron korizni akart menni.
- Semmi gond! – csókolta meg ekkor Imrus a lányt, majd ezt kérdezte: -merre menjünk?
- Nekem mindegy! – válaszolt Adrienn.
- Tudod mit? Menjünk az orrunk után! – mosolygott a fiú.
- OK! – bújt hozzá a lány és elindultak, csak úgy, céltalanul.
- Végül is mi lett a húgoddal? – kérdezte ezután Imrus.
- Ha minden igaz, apu kikíséri a műjégpályára. – válaszolt Adrienn.

Ez idő tájt Tekeresék gesztenyési lakásában Feri, aki az imént ébredt föl, még

- hanyatt feküdt a franciaágyon. A konyhából hangfoszlányokat halott kiszűrődni. Ezeket nem értette tisztán, csak következtetett: felesége a kislányt eteti. A fiatalember kezdett föltápáskodni, miközben így sóhajtott: - Na! Nézzük meg, mi van a TV-ben! Váratlanul nyílt a szobaajtó, s Zitácska kíséretében belépett Helga.
- Na! Megettetem a kisasszonyt! – mosolygott a fiatalasszony, majd így folytatta:
- Te! Neked fogalmad nincs, milyen jó étvágya van a lányodnak!
- Édes kis bogaram! – nyújtotta a férfi két karját a kislány felé, s ezt mondta: -hát gyere apuhoz! – majd ölébe vette a kislányt, aki jól érezte magát apja karjai közt.
- Te Feri! Mit szólnál hozzá, ha elmennénk sétálni? Ma még nem is volt levegőn Zitácska. – mondta ezután Helga.
- Igazad van. – mosolygott a fiatalember, majd miközben visszaadta a kislányt feleségének, ezt mondta: - öltözzetek. Én is magamra kapok valami normálisabb göncöt.
- Gyere kicsim, elmegyünk sétálni! – vette át a kislányt Helga és kimentek a szobából. Miután becsukódott a szobaajtó, váratlanul csöngettek.
- Nézd meg, légy szíves, ki az? – hallatszott az előszobából Helga hangja.
- Megyek! – pattant föl férje, s kiment az előszobába, ahol megnyomta a visszajelző gombot.

Nemsokára nagy volt az öröm Tekeresék lakásában, ugyanis Feri szülei jöttek egyenesen a Somogy megyei Nagybajomból, ahol Feri nagymamája, valamint annak kisebbik fia, Jóska lakott családjával. A nagymama, aki már a 80-as éveiben járt, bizony nem a legjobb egészségnek örvendett. Megtörtént, hogy vele lakó fiát és annak családját sem ismerte meg.

- Üljetek le, édesanyám! – invitálta szüleit kedvesen Feri.
- Mindjárt, kicsim, csak kirakodunk. Hoztunk egy kis kóstolót. – mondta az idősebb Tekeresné Marika, útban a konyha felé.
- Disznót vágta Jóskaék? – lépett anyja után a fiatalember.
- Igen. Margit szerint megvolt vagy két mázsa. – válaszolt Marika, miközben menyének segített kirakodni, aki rakodás közben mosolyogva ezt mondta:

- Legalább végre fölavathatom a mikrosütőt.
- Azt kaptál, szívem? – mosolygott Marika a menyére.
- Igen. – válaszolt kedvesen Helga, majd anyósára mosolyogva ezt mondta:
- Tessék bemenni! Mindjárt beengedem Ferit is, csak megmutatja nekem, hogy működik a csodaszerkentyű.
- Jól van, gyerekeim. – mosolygott Marika, és kilépett a konyhából.

Mikor a nagyszobába lépett, férje a térdén lovagoltatta unokáját, aki nagyokat kacagott.

- Kis drágám! Hát gyere a mamához! – mondta kedvesen, s átvette férjétől a kislányt, majd szeretettel csókolgatta.
- - Na! Rövidesen kész lesz a vacsora! – lépett a szobába Feri, kezében egy tálca, amin egy boros, valamint egy üdítős üveg volt, meg négy pohár,
- - De mi nem kérünk ám semmit, kisfiam! Nagyon bekolbászoztunk, meg behurkáztunk Bajomban. – tiltakoztak Feri szülei.
- Mikor volt az, Tegnap! – ellenkezett a fiatalember,. Majd miközben a tálcat a dohányzó asztalra tette, megjegyezte: - nem lennék valami jó pincér.

Zitácska mikor meglátta az üdítős üveget, kinyújtott karjaival jelezte, hogy ő is kér inni.

- Jól van, kicsim, te is kapsz! – mondta Feri, miközben apjának és lányának üdítőt, anyjának és saját magának pedig bort töltött, majd miután leült, ezt kérdezte:
- Hogy van a dédi? (Mióta lánya megszületett ő is dédinek hívta nagymamáját.)
- Hát csak megvan, kisfiam! – sóhajtott apa, miután a fiától kapott tüzzel rágyújtott, majd így folytatta:
- Nem tudjuk, megéri-e a tavaszt? Jóska bátyád nagyon el van keseredve.
- Szegénykém! – sóhajtott Feri.
- Képzeld! Nem ismert meg bennünket! – toldotta meg férje szavait Marika, miközben Zitácskát leengedte öléből, mire a kislány boldogan szaladgált le, s fel.
- Csak nem? – meresztett nagy szemeket a fiatalember.
- De! És azt mondja Jóska, hogy velük is egyre többször előfordul. – közölte a lehangoló tényt Marika.

- És Margit? – érdeklődött nagybátyja felesége felől Feri.
- Ugyanolyan, mint volt! Állandóan zsörtölődik! – legyintett apa, majd cigaettájáról leverte a hamut.
- Az a szerencse, hogy keveset van otthon. – szólalt meg ekkor Marika.
- Hogyhogy? – csodálkozott a fiatalember, mert tudta: Margit, aki az iskolában volt takarítónő, a múlt ősszel ment nyugdíjba.
- Visszahívták valaki helyett, aki szerinte szimulál és csak a táppénz kell. – válaszolt ekkor apa, miközben gyengéden megfogta unokája kezét.
- Tudod, milyen? Ő már csak tudja! – mosolygott anya.
- Zsókáék, hogy állnak az építkezéssel? – kérdezte ezután a fiatalember, miközben anyjának és magának bort, apjának üdítőt töltött.
- A négy fő fal áll. Ebben a hidegben nem tudnak mit csinálni. – sóhajtott apa.
- Azt a kohósalak téglát vették, amit én javasoltam a nyáron? – vetette közbe Feri.
- Igen. – válaszolt az idősebb Tekeres.

A felesége eközben ölbe vette Zitácskát, majd kedvesen ezt mondta unokájának:

- Hát gyere már a mamához! – majd így folytatta: Zsóka szépen gömbölyödik. Azt mondja, lehet, hogy ikrei lesznek.
- Nocsak! Tényleg? - csodálkozott a fiatalember.
 - Bizony! – erősítette meg az előbbieket Marika.
 - Tomi jól érzi magát a SOMOGYASZFALT Kft-nél? –kérdezte ezután a fia.
 - Igen. – válaszolt apa, mire felesége ezt mondta: - most fagyszabadságon van, de állandóan anyagért rohangál.
 - Vett kocsit? – érdeklődött Feri.
 - Dehogyan vett! A bátyjának, Lacinak az öreg Polskijával szaladgál. – legyintett apja.
 - Azzal az öreg " talicskával", amit még én is vezettem? – csapta össze kezét a fiatalember.
 - Azzal bizony. – mosolygott apa.

- Mi 23-án délben értünk Bajomba, ő előttünk jött meg Gutorföldről. Azt mondja, ott kapott művi áron B29-es téglát. – mondta ekkor anya.
- Lehet jönni vacsorázni! – nyitott be mosolyogva Helga.

Feri szülei először tiltakozni próbáltak, mondván: - annyi hurkát meg kolbászt megettünk, hogy már kipukkadunk! – álltak föl anyáék, de azért kimentek a konyhába és elfogyasztották a Helga által elkészített vacsorát. Közben megcsodálták a mikrohullámú sütőt. – hát ez nagyon szép, kislányom. Használd egészséggel! – mosolygott Marika. Férje, akinek volt némi műszaki érzéke, közelről is megnézte menyé ajándékát. Közben fia lelkesen magyarázta a gép működését.

Vacsora után apa és fia még beszélgetett egy darabig. Marika menyének segített unokája fürdetésében, majd lefektetésében. Zitácska, aki egyébként imádott fürödni, most, mivel a haját is megmosta anyja, torkaszakadtából ordított.

- Tetszik látni, mama! Minden hajmosáskor ez van! – jegyezte meg Helga a végén, majd még hozzátette: - ráadásul, úszik a fürdőszoba.
- Ne törődj vele, kislányom! A férjed se volt különb! – nevetett Marika, miközben a kislányt lefektették, majd mikor becsukták maguk után a kis szoba ajtaját, megjegyezte: - arra azért kíváncsi lennék, mit szólnak ilyenkor a szomszédok?
- Szerencsére majdnem mindenütt van egy hasonló korú gyerek, ezért semmit. – mosolygott Helga, s beléptek a nagyszobába.

Itt apa és fia, sokkal kellemesebb témáról beszélgetett.

- Szóval te vagy a második ember Váczi után! Hát ennek igazán örülök! – mondta az idősebb Tekeres, miközben két ujjá között egy cigarettát sodort, majd fiának és menyének tüzet adva rágyújtott.
- Nem gondolod, hogy mennünk kéne, apukám? – kérdezte ekkor a felesége.
- Á, dehogy! – próbálták tartóztatni a fiatalok a szülőket.

Ők azonban távoztak. Az előszobában, miközben fia felsegítette anyja bundáját, Marika ezt kérdezte.

- Van valami programotok szilveszterre, gyerekek?
- Ha nem jön közbe semmi, az Ifjúsági Házba megyünk. – válaszolt az ifjabb Feri.
- Anyuék vigyáznak a picire. – toldotta meg felesége, majd ezt kérdezte:

✎ És a mamáék mennek valahova?

- Tudod, kislányom, mi már évek óta a volt munkahelyem harkányi üdülőjében búcsúztatjuk az ó évet.
- Molnárné a kultúros még mindig? – kérdezte Feri.
- Ó! Ó előttem egy évvel nyugdíjba ment. – mosolygott apa, majd a szülők elindultak. Mikor kiértek a lépcsőházba, Marika ezt kérdezte:
- Hozod a kosarat, apukám?
- Itt van a kezemben. – válaszolt a férfi, majd még a fiához fordult és ezt kérdezte:
- Akkor tavasszal elmész Jóska bátyádékhoz, ugye?
- Elmegyek, édesapám. – ígérte a fiatalember, majd becsukta az ajtót.

Másnap délelőtt a PANNONBAU Kft egyik irodájában három férfi várta a megyei és városi önkormányzat képviselőit.

- Főztetek kávé, fiúk? – kérdezte Váczi izgatottan.
- Nem főztünk, főnök, hanem rendeltem a büfében. – válaszolt Csaba.
- Úristen, Csaba! Van fogalmad, mibe kerül a lenti büfében egy kávé? – kapott fejéhez Váczi.
- Ugyan, Pali bátyám! Maximum egy-két forint a különbség! – igyekezett megnyugtatni Feri a főnökét.

Kopogtak. – Na, itt vannak! – sóhajtott az ügyvezető igazgató, majd kiszólt:- Szabad! Egyelőre azonban csak Kriszti, a fiatal szőke büfésnő jött be és öntötte termoszba a feketét. Mikor távozott, rövidesen ismét kopogtak, és ekkor jött a két önkormányzat képviselője.

Orbánék lakásában Irénke főzéshez készülődött. A kis szobából jó ritmusú rockzene hangjai szűrődtek ki. Váratlanul kipattant a konyhaajtó, s belépett Orbán.

- Kaptál mindent? – kérdezte felesége, miközben kötényt kötött maga elé.
- Azt mondták, kenyér csak 11 után lesz. – tette le a férfi a csomagját egy konyhaszékre, majd miközben kezdett kipakolni, ezt kérdezte:
- A „nagyságos úr” mit csinál?
- Tanul, és arra kér, ne zavarjuk. – gyújtotta meg a gázt az asszony.

- Hallom! – mondta a férfi nem kevés éllel a hangjában, mire Irénke csípőre tett kézzel ezt mondta:
- Hát ha tudni akarod a fiad mai programját, elmondom: délelőtt tanul ...
- Olyan is lesz az! - vetette közbe legyintve Orbán, majd rágyújtott.
- Ne szólj közbe! – mondta az asszony, majd így folytatta: délután 2-re megy vezetni, utána a kislánnyal találkozik.
- Csakhogy azt én nem engedem! Egy érettségi előtt álló kölknek igenis kutya kötelessége minden idejét tanulásra fordítani! Én legszívesebben az autóvezetést sem engedném, de hát ti már egy csomó pénzt belefeccöltetek! Csöndesen nyílt a konyhaajtó, s belépett Imrus. Mikor Orbán meglátta a fiát, tovább „tüzelt”: - látod! A „drágalátos fiacskád” most sem tanul, hanem itt hegyezi a fülét!
- Mert nem hagyod, hanem ordítasz de úgy, hogy szerintem még a süket Molnár mama is hallja a szomszédban! – mérgelődött az asszony, miközben sárgarépát kezdett tisztítani.

A férfi ezután fiára nézett és nagyon szigorúan ezt mondta: Na, indíts befelé! Ebédig ne is lássalak! – s a fiú beoldalgott szobájába. Mikor a szülők kettesben maradtak, Irénke így szólt: - Csukd be az ajtót! Mikor ez megtörtént, így folytatta: - csak úgy „süt” belőled a szülői szeretet! Úgy beszélsz a fiaddal, mint egy utolsó csirkefogóval!

- Hát még mindig nem érted, hogy egyenes úton van, hogy azzá váljon?! – csattant föl a férfi, miközben fölnézett, majd így folytatta: - és te még adod alá a lovat!
- Hát én nem is nevelek belőle szerzetest. – tett föl az asszony egy fazék vizet a gázra, majd ezt mondta: - az a „csomó pénz” amit az autóvezetésre adtunk, jóval kevesebb, mint ha mondjuk két-három év múlva kezdene vezetni tanulni. Ami pedig Adriennel illeti, én már láttam. Egy nagyon helyes kislány. Szeretik egymást, nem tilthatjuk meg nekik.
- Á! – legyintett mérgesen a férfi és kiment a konyhájából.

Dél volt. Kalmárné éppen terített a konyhaasztalon, majd miközben kinyitotta az ajtót, így szólt: - Gyerekek! Gyertek ebédelni!

- Már itt is vagyok! – mosolygott Andrea.

- Zoli mit csinál? – kérdezte Erzsike, mikor a lányát meglátta.
- Úgy láttam, most fejezte be a tanulást. – válaszolt a kislány.
- Jövök már én is! – lépett ki a kis szobából a hosszúra nyúlt fiú, majd ezt mondta:
- Farkaséhes vagyok.
- Mindent eltettél, kicsim? Kérdezte ebéd közben Kalmárné.
- Persze, anyukám. – mosolygott Andrea, miközben levesét kanalazta.
- Mikorra jön Jocó? – kérdezte az asszony, miközben a második fogást feltálalta.
- Háromra. – mondta a lány, s szedett magának a maradék töltött káposztából.
- Háromra? De hiszen ekkor indul a busz! – csodálkozott Erzsike.
- Az igaz, anyucikám, de engem Jocó elvisz egész Bajáig kocsival. – mosolygott Andrea, majd így folytatta: - 29-én ő is vizsgázik, de ha ideje lesz, este ¾ 7 –re kijön elém a buszhoz.
- Csak vigyázzatok, kislányom! – mondta az asszony, féltő szeretettel.
- Nyugi, anyucikám, Jocó jól vezet. – törölte meg a száját a kislány, majd anyjához lépett és szeretettel átölelte.
- Neked mi a programod, délutánra? – fordult ez után fiához Erzsike.
- Semmi különös. Délelőtt a mai penzumot megtanultam, délután bemegyek a KSZ-be, meg a klubba. – válaszolt Zoli.
- Minek? – csodálkozott az asszony.
- Megpróbálok sorsolást szerezni. – mondta ekkor a fiú.
- De ugye hozol nekem a boltból néhány apróságot? – kérdezte ekkor Kalmárné.
- Hozok. – mondta Zoli, miközben arra gondolt, „ezt elengedtem volna” mert magnózni akartam, de inkább ezt mondta:
- Az esti 9-es pesti buszhoz szeretnék kimenni, azzal jönnek Ildiék.
- Jól van kisfiam, csak vigyázz magadra! Tudod, milyen rossz a közbiztonság! – mondta az asszony féltő aggodalommal a hangjában.
- Nyugi, anyukám! Egy kosarast csak nem ütnek le! - mondta a fiú fölényesen, majd megköszönte az ebédet és bement a szobájába.

- Most már én is öltözöm. – állt föl ekkor Andrea, s ő is követte öccsét.

Már alkonyodott, mikor Tekeres benyitott gesztenyési lakásukba.

- Hol az ördögben voltál? Azt mondtad, sietsz haza! – támadt rá felesége, mikor kilépett az előszobába.
- Jegyekért álltam sorban az Ifjúsági Háznál. Hiszen mondtam neked reggel. – vette ki a tárcájából a jegyeket a férfi, s magához ölelte feleségét.
- Fölösleges volt. Zitácska beteg. – mondta elkeseredetten Helga.
- Ne mondd! Mi baja van? – meresztett nagy szemeket Feri, s mindketten elindultak a kis szoba felé, ahonnét a kislány halk nyöszörgése hallatszott.
- Délben jóízűen megebédelt, azóta viszont hány, hasmenése van és lázas. Már hívtam az orvost is. – válaszolt a fiatalasszony.
- Mennyi a láza? – tette le a fiatalember a jegyeket a telefon mellé az egyik tálkába.
- Kerek 38. – törölte le egy könnycseppet Helga a bal szeméből.
- Na! Nem kell sírni! – vigasztalta feleségét Feri, majd még hozzátette: - meg fog gyógyulni, hidd el nekem!

Váratlanul csengettek. – na, talán már itt is az orvos. – nyomta meg Feri a visszajelző gombot. Annál nagyobb volt a meglepetés, mikor a várva várt orvos helyett Imrus lépett a lakásba hangos „sziasztok”-kal.

- Szia! Hát te hogy kerülsz ide? – csodálkozott a házaspár.
- Tudjátok, vezetni voltam és itt szálltam ki az ABC-hez közel, mert Kálmán bá' itt vett föl egy tanárképzős csajszit, és úgy gondoltam, fölugrok hozzátok, mielőtt Adriennel randizom. – mosolygott a fiú, miközben rágyújtott.
- Ez kedves tőled. – jegyezte meg Feri, aki követte sógora példáját.

Közben Helga bement a nyöszörgő kislányhoz, s a félig nyitott ajtón át hallatszott a hangja, amint a kislányhoz beszél.

- Na! Mutasd meg anyunak, hol fáj? A hasikód?
- Látom, téged valami nagy öröm ért, öreg! – jegyezte meg közben Feri.

- Na hallod! Kálmán bácsi 2.-ára bejelentett vizsgázni. – verte le cigarettájáról a hamut Imrus, majd ezt kérdezte: - hanem veletek mi a gond? Látom, hogy valami nem oké.
- Zitácska beteg. Minden kijön belőle. Most várjuk az orvost. – válaszolt sógora.
- Most mintha egy kicsit megnyugodott volna. – sóhajtott Helga, mikor kilépett az előszobába.

Ismét csöngettek.

- Na, ez tán már az orvos. – nyomta meg a visszajelző gombot Feri.
- Akkor ezzel az ajtónyitással távozom, BUÉK, sziasztok, - indult el Imrus.
- Szia! – köszönt el a házaspár, majd Helga még hozzátette: - mondd meg anyunak, hogy Zitácska beteg, úgyhogy ugrott a szilveszteri buli.
- Oké! – mondta ezután a fiú, majd futott lefelé a lépcsőn.

Már hosszú ideje sétált Adriennel a város zezugos utcáin, mikor a lány rápillantott és ezt kérdezte: - Miért késtél? Elhúzódott a vezetés?

- Nem. – adott tüzet Imrus a lánynak, majd miután maga is rágyújtott, így folytatta: -mielőtt veled találkoztam, felugrottam a nővéremékhez. Beteg a kislányuk. – válaszolt a fiú.
- Mi baja van? Influenza? – nézett mosolyogva Imrusra a kedves arcú lány, aki szép bundát viselt.
- Tulajdonképpen nem tudom. Azt mondja Helga, hogy délben még evett, azóta lázas és minden kijön belőle. Azt hiszem, anyu is le fog tolni, hogy nem vártam meg a dokit. – sóhajtott a fiú, majd ezt mondta:
- De hát nem akartam késni.
- Mikor vezetsz legközelebb? – kérdezte Adrienn, miközben az egyetem felé indultak.
- 2-án. Akkor vizsgázom is. – válaszolt a fiú.
- Tényleg? Majd szorítok neked. – mosolygott a lány.
- Tulajdonképpen már reggel 7-kor kellett volna vezetni mennem, de fékbetétet kellett cserélni a kocsin. – mondta ezután Imre, miközben cigarettájáról leverte a

† hamut.

- Ühüm! – mondta Adrienn, akit a járművezetés csak addig érdekelt, hogy tudta: előbb-utóbb Imrus is jogosítványt szerez, majd miközben diszkréten órájára pillantott, s így szólt: - most már menjünk hazafelé! Rövid hallgatás után ismét megszólalt: - délelőtt fölhívott Éva és kérdezte: számíthat-e ránk szilveszterkor?
- Nálam minden OK! – mosolygott Imrus.
- Nálam is. – mondta Adrienn, s befordultak annak a háznak a kapualján amelyikben a lány lakott.
- Ahá! Ti itt csókolóztok?! Na majd kapsz te anyutól, csak gyere be! – szólalt meg Kinga, kezében a kiürített szemetessel.
- Előbb azonban te kapsz tőlem egy nyaklevest, ha nem húzod el a csíkot sürgősen! – mordult hűgára Adrienn, miközben átölelte Imrust.
- Meg is mondalak anyunak! – mondta a kislány útban a lakásajtó felé.
- Hát most bemutatkozott a húgom. – sóhajtott Adrienn, mikor kettesben maradt a fiúval.
- Ne is törődj vele! – szorította magához Imrus a lányt.
- Na! Ezek is pont ezt a kapualjat szemelték ki! – hallatszott az emeleten lakó Török néni hangja, aki a sötétben nem vette észre Adrienn. Mikor elindult fölfelé a lépcsőn, a kislány kuncogva ezt mondta: - Na! Az öreglány a másik „hírharang” a húgom után.

Imrus ezután megcsókolta a lányt és imígyen búcsúzott: - most már nekem is mennem kell. Holnap 3-kor várlak a szokott helyen. – s kilépett az utcára.

- Ok! – mondta a lány és futott be a lakásba.

Mikor Imrus belépett lakásuk ajtaján, apja éppen akkor nézte meg óráját és ezt mondta egy nagy sóhaj kíséretében:

- Tíz perc!
- Mi a tíz perc? – kérdezte a fiú gyanútlanul.
- Tíz percet késtél, fiam! – mondta mérgesen Orbán, s egy jókora pofont lekevert a fiának. Ekkor kinyílt a konyhaajtó, s kilépett Irénke, majd magához ölelte Imrust.

- Védj csak! Aztán majd te leszel a legjobban meglepve, ha elzüllik! – mérgelődött a férje.
- Mindegy! Én akkor sem fogok a fiam becsületébe gázolni, hanem lehetőséget adok neki az indokra! – mondta az asszony, majd sírással küszködő fiához fordult és kérdezte: - merre jártál, kisfiam?
- Vezetés után fölugrottam Helgáékhoz. – hüppögött Imrus, majd már nyugodtabban így folytatta: -Zitácska beteg.
- Mi baja van? – kérdezte ijedten Orbán, aki unokáját nagyon szerette.
- Azt mondják lázas, és dél óta kijön belőle minden. – gyújtott rá ekkor a fiú.
- De az orvos mit mond, kis fiam? Egyáltalán látta orvos? – kérdezte izgatottan Irénke.
- Édesanyám! Akkor csöngetett az orvos, amikor én Helgáéktól kijöttem. A lépcsőházban találkoztam vele. – fújta ki a cigaretta füstöt Imrus, majd még hozzátette: - gondolhatod, ha a lakásban találkozom a dokival, megvárom a diagnózist.
- Na mindegy! – sóhajtott Orbánné.
- Ami pedig a késést illeti, a Rákóczi út és a Jókai utca sarkán a buszmegállóban olyan tömeg volt, hogy a harmadikra fértem föl. Arra is úgy, hogy egymás lábán tapostunk. – mondta a fiú.
- Hogy van Adrienn? – kérdezte ekkor Orbán nem minden él nélkül.
- Kösz', jól.- válaszolt Imrus, majd így folytatta: - most a húga próbált neki „betartani”.
- Na, én fölhívom Helgáékat. – sóhajtott Orbánné, majd miközben tárcsázott, ezt mondta: - megpróbálom megtudni, mi baja Zitácskának.
- Kisvártatva ismét megszólalt, fülén a kagylóval: - egyelőre foglalt.

Helgáéknál a fiatalasszony éppen Zitácska teáját töltötte csészébe, mikor férje belépett a konyhába.

- Ki telefonált? – pillantott föl Helga.
- A mama. Imrus elmondta neki, hogy Zitácska beteg. Ő meg azt mondta, hogy

- holnap délután elszalad. Neked meg azt üzeni, biztos, hogy elmehetünk szilveszterkor. – válaszolt Feri.
- Na azért csak lassan! – mosolygott a felesége, majd mikor kezében a tálcával, amin a kislány vacsorája volt, elindult, még hozzátette: - attól függ, le tudom-e nyomni a kislány lázát.
- Biztos, drágám, hiszen az orvos is megmondta, hogy ez csak gyomorrontás! – igyekezett Helgát megnyugtatni Tekeres.

Orbánék már megvacsoráztak. A délutáni incidens óta valamelyest megnyugodtak a kedélyek..

- Na megyek! Bekapcsolom a TV -t. – állt föl az apa az asztaltól és kiment a konyhából.
- Te nem mész TV-t nézni, kicsim? – kérdezte kedvesen Irénke a fiát, miközben kezdte leszedni az asztalt.
- De igen, csak előbb szeretnék neked valamit mondani. – gyújtott rá Imrus.
- Csak mondd! – mondta meglepetten az anya.
- Kálmán bácsi 2.-ára lejelentett vizsgázni. – fújta ki a füstöt a fiú.
- Micsoda? Már? – állt meg az asszony kezében a mosogatórongy.
- Azt mondja az öreg, olyan jól megy a vezetés, hogy 12 óra után nyugodt szívvel enged vizsgára, - mondta a fiú, majd így folytatta: - és hidd el, anyu, ennél szebb születésnap ajándékot el sem tudnék képzelni.
- Na azért bármilyen jól megy is a vezetés, fiam, ne bízd el magad! – mondta Orbánné figyelmeztetőleg, majd így folytatta: - gondolom, Adriennek más/ mondtad.
- Természetesen. – mondta Imrus.
- És apádnak? – nézett ekkor fiára Orbánné.
- Hát, arról van szó, anyucikám, hogy mivel apu nem örül az autóvezetésnek és mivel azt a – szerintem – jogtalan pofont kaptam ... - na szóval inkább te mondd meg neki! – nyögte ki végül a fiú, s megölelte anyját.
- Jól van, te kis nyuszi! – mosolygott anya.

Szappanosék már szintén túl voltak a vacsorán.

- Na megyek, megnézem a Híradót! – állt föl az asztaltól Lajos és elindult a szoba felé.
- Majd ha a film kezdődik, szóljál! – szólt férje után az asszony, miközben az asztalt szedte le.
- Rendben! – pillantott vissza a kinyitott ajtóból a kopaszodó férfi, majd lassú, mackós mozgásával továbbment. Miután a konyhaajtó becsukódott az asszony ezt kérdezte az asztalnál ülő Kingától:
- Nem nézed a mesét, kislányom?
- Á! Az olyan unalmas! – nyafogott Kinga, majd hozzátette: - mindig csak a Pom-Pom, meg az Elefáni! Már a könnyökömön jön ki.

Anya ezután nagyobbik lányához fordult, aki a mosogatásban segített neki és így szólt:

- Látom, szívem, valamit akarsz mondani.
- Képzeld anyu! Imrus 2-án vizsgázik vezetésből! – mondta Adrienn örömmel, miközben egy lapos tányért tett a hideg vizes öblögetőbe.
- Á! Mindig Imrus! Ki nem állhatom azt a srácot! – hallatszott a háttérből Kinga hangja.
- Te! Hogy beszélsz? – pillantott oldalt anya.
- Azt hiszem, húgocskám, jobb, ha bemész! – toldotta meg anyja csodálkozó kérdését Adrienn.
- Tudjátok meg, be is megyek! – mondta durcásan a kislány és berohant a szobába.
- Te, én felpofozlak! – kiáltott lánya után egy ígéretet anya, mire Adrienn ezt mondta: - hagyd anyu! Legalább most kiduzzogja magát!
- De hát akkor sem beszélhet így! – bosszankodott az asszony, miközben az evőeszközt törölgette, majd ezt kérdezte: - mennyit vezetett Imrus?
- Mintha azt mondta volna karácsony előtt, hogy alig vezetett tíz órát.
- Ma tartott a 12 óránál, de azt mondja az oktatója, hogy olyan jól vezet, hogy Újév után nyugodtan levizsgálhat.

- És ezt lehet? – kérdezte anya kételkedve.
- Ezek szerint igen. – mosolygott a lány, miközben a mosogató szélét törölte egy vizes ronggyal.
- Nyílt a konyhaajtó és apa dugta be a fejét, mondván: - gyertek!
- Azonnal! – mondta anya és lánya szinte egyszerre.

Este $\frac{3}{4}$ 9 körül járt az idő. Az autóbusz pályaudvaron alig volt néhány ember. A várakozók java része a 9 előtt érkező pesti gyorsjáratot várta. A szomszédos kocs állásnál két-három munkáskülső férfi várta a buszt.

A pesti buszra várakozott Kalmár Zoli is, egy 180-185 cm magas 16 éves fiú. Ő távolabb állt a várakozó csoporttól, hajadonfött volt, dzsekit, divatos farmernadrágot és fehér edzőcipőt viselt. Két kezét zsebre téve a közeli újságosbódé üvegfalán böngészte a címeket. Váratlanul megszólalt a hangszóró: - Figyelem, figyelem! Gyorsjáratú autóbusz érkezik Budapestről a 8-as kocs állásra!

Mikor a hangszóró elhallgatott, barátunk hirtelen megfordult saját tengelye körül, s a várakozó csoporthoz lépett. Mikor a busz beállt, ő volt az egyetlen, akinek nem kellett nyújtogatni a nyakát, hogy észrevegye Haraszi Ildikót és annak szüleit. Ildikó, aki valamivel alacsonyabb volt a fiúnál, hosszú szőke haját és divatos bundát viselt. Ő – miként Zoli – másodikos volt, de a Postaforgalmi Szakközépiskolában Terike, az édesanyja a Postaigazgatóság székházában volt büfésnő. János, az édesapja, aki december elején töltötte az 50. évét, s egy középmagas, szemüveges férfi volt, kézbesítőként dolgozott a postán. A siklósi városrész volt a körzete.

Ha a Városi Sportcsarnokban valami rendezvény, - pl. kosárlabda-mérkőzés – volt, Harasztiné, Terike is ott volt. Ilyenkor, ha ideje engedte, lánya is szívesen segített neki. A két fiatal egy ilyen alkalommal ismerkedett meg, még az ősszel. Azóta együtt járnak.

- Kezét csókolom, Terike néni, szia Ildi! Üdvözölte mosolyogva Zoli az asszonyt és lányát, majd ezt kérdezte: - János bácsi?
- Sorban áll a csomagokért.- válaszolt Terike, mire a fiú ezt mondta:
- Majd én mindjárt segítek. – s ellépett a két nő mellől.

Ekkor már jött János bácsi jókora csomaggal és egy teli demizsonnal.

- Jó estét kívánok, János bácsi! – Segíthetek valamit? – kérdezte a fiú

illedelmesen.

- Hát ha ezt a demizsont segítenéd hozni, megköszönném. – szólt Haraszti, miközben nagy erőlködések közepette, letette a fonott üvegedényt.
- Szívesen segítek mást is hozni. – szólalt meg Zoli, amikor – most már négyesben – továbbindultak. Kicsit átrendeződtek a sorok, ugyanis Haraszti a felesége, lánya pedig a hosszú fiú mellé került.
- Köszönöm, fiam, de ezekkel már magam is elbírok. – háritotta el a följánlást a férfi, miközben alig várta, hogy rágyújthasson.

Amilyen sokat beszéltek a fiatalok egymással – persze ez érthető volt a lány hosszú távolléte miatt – olyan keveset beszéltek a szülők. Természetesen ennek is megvolt az oka: az utazás utáni fáradtság.

- Láttam, sok utas volt. – jegyezte meg Zoli.
- Jaj, rengeteg! – sóhajtott Ildi, majd így folytatta: - főleg egyetemisták és főiskolások.
- Most van a vizsgaidőszak. – mondta ekkor a fiú.
- Te apukám! Nem kéne taxival mennünk? – torpant meg Terike, mikor a buszpályaudvar közelében levő taxiállomáshoz értek.
- Azért érdekes vagy ám, te is! Látod, hogy nincs bent egy kocsi sem, de te azzal akarsz menni! – bosszankodott Haraszti, miközben lerakta a csomagokat egy pillanatra, s kifújta a cigarettafüstöt.
- Jól van na, ne mérgeledj már! Én csak a sok csomag miatt gondoltam. – mentegette magát Terike.
- Kaptatok sok kóstolót? – kérdezte közben Zoli Ilditől.
- Jaj, rengeteget. Nem is tudom, a nagyiéknak maradt-e valami disznóhúsuk. – mosolygott a lány, mire anyja ezt mondta:
- Nyugodj meg kislányom maradt! Hát mit gondolsz, egy közel 3 mázsás disznóból mennyi hús jön ki? Annyi, hogy még Illus nénédék is vittek Szekszárdra.
- Na, menjünk, mert még majd a ½ 10-es buszt sem érjük el. – sóhajtott Haraszti. Már éppen le akart hajolni a csomagokért, mikor egy fehér Volkswagen

- Jetta taxi kanyarodott a droszthoz, amelyből egy bajuszos honvéd őrmester szállt ki, miközben így sóhajtott: - csak elérjem az egerági buszt! Tízre a laktanyában kell lennem!
- Nyugi őrmester úr, még gyalog is beér! – kedélyeskedett a sofőr, de a katona nem törődött ezzel. Futólépésben tette meg az utat a taxiállomástól a buszpályaudvarig.
- Parancsolnak taxit? – kérdezte a sofőr, mikor a várakozó Harasziékat meglátta, majd előzékenyen kiugrott a volán mellől, s a csomagokat elhelyezte a csomagtartóban.
- Éppen jókor jöttél. – jegyezte meg Zoli, aki akkor ismerte meg a fiatal sofőrt, s tegeződött vele össze, mikor egy alkalommal osztálytársaival a Volán-telepen volt gyakorlaton.
- Jegyezd meg, öreg, a taxi sose jön rosszkor! – csapta be a csomagtartót a fiatalember, majd mikor mindannyian beültek a kocsiba, ezt kérdezte: - hova vihetem önöket?
- Uránváros, III-as épület, B lépcsőház. – adta meg az úti célt Haraszi, aki családjával a hátsó ülésen szorongott, Zoli ült a sofőr mellett. Ezután a kocsi elindult a megadott irányba.

28-án reggel $\frac{3}{4}$ 7 tájban az egyik kertvárosi családi házban Bálintné ébresztette a fiát, Jocót: - keljél, kis fiam.

Ezután a fiú egy nagyot ásított és ezt kérdezte: - már ennyi idő van?

- Bizony, már $\frac{3}{4}$ 7. – mosolygott az asszony, majd ezt kérdezte: - merre mentetek? A szigeten át?
- Igen. Jól letakarították a havat egyrészt, másrészt meg a diákszálló közelebb van, mintha Bátaszék felé mennék. – ült le a fiú reggelizni a konyhában, majd ezt mondta: - biz én hazafelé arra jöttem.
- Nocsak! Hogyhogy? – csodálkozott Bálintné, az erősen őszülő, szemüveges asszony, mert tudta: fia szívesen jár át a Mohácsi szigeten.

A diákszálló portásnénijének volt egy kis rádiója. Ő hallgatta az ötös híreket, utána az Utinformban mondták, hogy baleset miatt a sziget forgalmát Szeremle, vagy Bátaszék felé terelik. Én az utóbbi felé jöttem, azt ismerem. – hajtotta föl maradék teáját a fiú,

majd megköszönte a reggelit és elindult befelé.

- Kisfiam! Hát egyél még egy kis tésztát! Neked sütöttem! – kérlelte Bálintné a fiát.
- Tudom, anyukám, nagyon finom, de majd inkább ebéd után kérek. – mondta a fiú, útban befelé, majd az ajtóban megtorpant és ezt mondta: - csak akkor vagyok itthon, ha Andi, vagy esetleg a rovatvezetőm hív. Most még egy fontos dolgot át akarok nézni! – s kiment a konyhából.
- Jól van, fiam, csak tanuljál! – sóhajtott az asszony, miközben leszedte a konyhaasztalt.

Dél volt. Orbánné éppen terített az ebédhez, mikor fia kilépett hozzá a konyhába.

- Nem tudom, apád is hol az ördögben lehet már? – morgott az asszony, mikor Imrust észrevette.
- Nincs itthon apu? Jaj de jó! Neked nyugodtan megmondhatom! – csillant föl a fiú szeme.
- Adriennel akarsz találkozni? – kérdezte Orbánné, aki fiának minden gondolatát ismerte.
- Igen. Megbeszéltük, hogy 3-kor várom a Széchenyi téren. – válaszolt Imrus.
- Hát nehéz lesz, fiam! – sóhajtott az asszony, majd így folytatta: - délelőtt, míg te tanultál, apád bejelentette, hogy ő is jön Helgáékhoz délután. Nem tilthatjuk meg neki, fiam. Tudod, mennyire szereti az unokáját.
- Viszont az Adriennhez fűződő kapcsolatomat sem tilthatja elvileg. – mondta Imrus bosszúsan, majd így folytatta: - úgyhogy próbáljátok lefoglalni, amíg lelépek, jó? – ölelte meg szeretettel anyját a fiú.
- Na jó, majd megpróbálok kitalálni valamit, kisfiam. – sóhajtott Irénke, majd mivel hallatszott a bejárati ajtó csukódása, ezt mondta: - csst! Úgy hallom jön! Most menjél kezet mosni.
- OK! – mondta Imrus és kiment a konyhából.

Zitácska még délutáni álmát aludta, mikor a nagyszülők, valamint Imrus megérkezett.

- Hogy van a kis drágám? – érdeklődött Orbánné, miközben bundáját vette le.
- Ma már sokkal jobban. Már hőemelkedése sem volt. De hát gyertek már be! Ne

- álljunk itt, az előszobában!
- Tulajdonképpen mi volt ez, kislányom? – érdeklődött Orbán, miközben vejétől tüzet kapott.
- Azt mondja az orvos, egyszerű gyomorrontás, csak ez Zitácskánál lázzal jelentkezett. – válaszolt Feri.
- Mennyi volt a legmagasabb láza? – kérdezte Imrus, miközben cigarettájáról leverte a hamut.
- Kerek 38. De egy ekkora gyereknek ez is nagyon magas. – fújta ki a füstöt nővére.
- És étvágy volt a kis drágámnak? – kérdezte ekkor apa.
- Jaj Imre, hogy tudsz ilyet kérdezni? – csattant föl a felesége.
- Hah! – emelte föl Helga jobb keze mutató ujját, miközben felállt az egyik fotelból, majd útban az ajtó felé ezt mondta: - mintha megmozdult volna. – s kisetett a szobából.

Mikor Orbánék vejükkel maradtak, Feri így szólt sógorához: - nem is tudod, milyen jó könyvet vettél nekem, öreg! Sok érdekes dolgot meg lehet tudni a fociról.

- Én is köszönöm a könyveket, amiket tőletek kaptam. – mosolygott Imreus, de nem sokáig, ugyanis apja gúnyosan ezt mondta: - a fiam folyton a „Kisváros”-t olvassa tanulás helyett.

Orbánné már valami csúnyát akart mondani, veje azonban megelőzte imígyen:

- Nem olyan nagy baj az, papa, ha valaki nem csak a tankönyvét bújja! Néha szórakozásra is szükség van.
- Á! Hagyjuk! – legyintett Orbán.

Nyílt az ajtó és Helga lépett be Ölében Zitácskával. – hát ki van ii? – kérdezte mosolyogva.

- Hát te már nem alszol? – csodálkozott a kislányra Orbán, miközben átvette lányától a csöppséget.
- Nagyon rapszodikus. Van, hogy úgy kell fölébresszem, máskor meg egész délutánt végig gagyarássza. – sóhajtott a fiatalasszony.

Közben Imrus észrevétlenül megnézte óráját. Azaz mégsem volt az annyira észrevétlen, ugyanis anyja meglátta, s bólintott, jelezvén: - mehetsz.

Ezután a fiú, tényleg észrevétlenül távozott nővéréektől. Vagy negyedórás késéssel érkezett a Széchenyi térre.

- Mi volt veled? Nem szoktál te késni! – mondta Adrienn kicsit türelmetlenül.
- Bocs', ne haragudj rám, de ebéd után testületileg kimentünk a nővéremékhez, ami azt jelentette, hogy az öregem is jött. Alig tudtam meglépni úgy, hogy ne vegye észre.
- Még mindig zrikál? – enyhült meg a lány.
- Ha csak zrikálna, az nem volna baj! – legyintett a fiú, majd miután mindketten rágyújtottak, így folytatta: - képzeld! Az a rögeszméje, hogy belőlem csavargó lesz.
- Ez hihetetlen! – szörnyülködött a kislány.
- Pedig így van. - sóhajtott a fiú, miközben elindultak az Aradi vértanúk útja felé.

Bálintéknál anya vasalt a konyhában, apa, aki a Börgyár kereskedelmi osztályvezető-helyettese volt, éppen Kecskeméten tárgyalt egy maszek bőráru-kereskedővel. Váratlanul nyílt a konyhaajtó, s belépett rajta Jocó.

- Jaj! Majd' szétmegy a fejem! – sóhajtott, mikor anyját meglátta.
- Sok van még, kicsim? – pillantott a hang irányába Bálintné, miközben férje egyik frissen vasalt ingét hajtotta össze.
- Még egy nagyon kicsi, azt majd vacsora után átnézem. – gyújtott rá a fiatalember.
- De remélem, nem akarsz megint éjjel 2-ig tanulni, mint a múltkor? Valamennyit pihened is kell, pláne vizsga előtt. – húzta ki a vasaló zsinorját az asszony.
- Á! Dehogy! – tiltakozott Jocó, majd így folytatta: - maximum egy- másfél órát.
- Na, annyit még lehet, - mosolygott anya.
- Most viszont, kiszellőztetem a fejem. – sóhajtott Jocó, s elindult befelé.
- Te akartál menni valahova szilveszterkor Andival, ugye? – szólt a fia után Bálintné, s ismét bedugta a vasalózsinórt a konnektorba.

- Nemcsak akartam, akarok is. Az Ifjúsági Házba. – válaszolt a fiú.
- Le ne maradjatok, kicsim! – mosolygott anya, mire fia, miközben megcsókolta, ezt mondta: - Kösz', hogy szóltál, bemegyek a belépőkért. – s elindult a szoba irányába. Az előszobában a telefon csörgése állította meg.
- Halló!
- Itt Kalmár Andrea! – hallatszott a vonal másik végén.
- Én meg Jocó vagyok, szia! Mondjad, mi újság? – kérdezte ekkor a fiú.
- Képzeld! Ötösre vizsgáztam Morvainénál, Pedagódiából! Méghozzá úgy, hogy előttem hármat kirúgott! – mondta a lány.
- Holnap miből mész? – hangzott ezután Jocó kérdése.
- Oktatástechnikából. Az még egy rémes tantárgy! – hallatszott Andrea válasza.
- De hát miért? Mutattam neked, hogyan kell befűzni a filmet abba az öreg vetítógépbe! – mondta a fiú, kicsit türelmetlenül.
- Nem is az a gond! Csak az öreg Pusztai hatszor megállít, míg egy filmet befűzök. Végén teljesen összezavarodom. Na mindegy! Majd csak lesz valahogy! – sóhajtott a lány, majd ezt kérdezte: - Te miből mész holnap?
- Közgazdaságtanból. – válaszolt Jocó, majd ezt kérdezte: - Te mikor érkezel holnap?
- Ha nem késik a kecskeméti busz, $\frac{3}{4}$ 7-kor – hangzott Andrea válasza.
- Várlak a pályaudvaron, szia! - köszönt el ekkor a fiatalember, majd letette a kagylót. Ezután anyjának elújságolta Andrea örömét.
- Hát ennek igazán örülök. – mosolygott Bálintné, majd a fiú elment.

A Honvédkórház belgyógyászatán Éva nővér éppen most lépett ki az egyik kórteremből. Teri nővér ahogy meglátta a lányt, ahogy mondani szokták, azonnal „lecsapott” rá.

- Mit csinál? – kérdezte határozott hangon.
- Hőmérőzők, Teri nővér. – mosolygott a lány, miközben magában azon bosszankodott: - hogy nem lehet ezt észrevenni.
- Na jó! Ha végzett, jöjjön be a nővérszobába, legyen szíves! – mondta a főnővér.

Éva ezután folytatta a hőmérők szétosztását, s közben azon morfondírozott_: - vajon milyen hibát követtem el?

Mikor visszatért a nővérszobába, Teri nővér már az asztalnál ült, és buzgón körmölt valamit.

- Üljön le! – mondta, mikor az ajtó becsukódott.

Éva nem tudta mire vélni a dolgot, de leült az íróasztal előtti székre.

- Ma ugye nappalos? – tette le a tollat a főnővér.
- Igen. – kutatott cigaretta után köpenye zsebében a lány. Miután rágyújtott, Teri nővér ezt kérdezte:
- Remélem, a nővérszobán kívül csak a kijelölt helyen dohányzik?
- Természetesen. – erősítette meg Éva, mire a főnővér így sóhajtott: - helyes! De nézzük tovább a beosztást: - 31-én , hogy dolgozik?
- Nézttem már, de még nem volt beírva. – válaszolt a lány.

Teri nővér ezután így szólt kicsit elgondolkodva: - úgy látom, holnap éjszakás.

- Azt láttam én is, mikor bejöttem reggel. – verte le a hamut a cigarettájáról Éva.
- És mit szólna 31.-én meg 1.-én szabadnaphoz? – pillantott föl a főnővér, majd még hozzátette: - legalább az építész úrnak jól kimulatják magukat szilveszterkor.
- Jaj, az nagyon jó lenne. – mosolygott a lány.
- De valamit, valamiért! Emelte föl jobb keze mutatóujját Teri nővér, majd így folytatta: - 2-án éjszakára kell jönnie. Soósnénak mindenképpen kell akkorra szabadnap. A fia egyedül lesz otthon.
- Rendben van, Teri nővér. – rebegette Éva. – majd útban kifelé ezt kérdezte:
- Hova lett a 20-asból az a kövér nő? Azt hiszem, telefonközpontos a KIEG-en.
- Saját felelősségére hazament. De maga, hogyhogy nem tud erről? – csodálkozott a főnővér, majd, mint akinek eszébe jutott valami, ezt mondta:
- Ja persze! Maga akkor kísérte röntgenbe azt a kiskatonát.
- Annál mit mutatott ki a röntgen? – érdeklődött a lány.

- Tojásnagyságú cisztát a gyomrában. Újév után műtik. – mondta Teri nővér, majd
- Éva távozott. Mikor kilépett a kórház kapuján, Csaba már egy ideje várta.
- Képzeld! Szilveszterre és Újévre kaptam egy-egy szabadnapot! Csak 2.-án kell bemennem! – csicssergett a lány, mikor közel ért a fiúhoz.
- Akkor most gyere! Elmegyünk az Ifjúsági Házba, megvesszük a jegyet Szilveszterre, hogy minél nagyobbat mulathassunk! – fogta át Csaba Éva derekát, s így mentek a közeli buszmegállóhoz.

Bálintéknál nagy volt az öröm. – Szóval 4-esre vizsgáztál Közgazdaságtanból, kisfiam? – mosolygott apa, aki feleségével együtt nagyon örült fia sikeres vizsgájának.

- 4-esre! – sóhajtott Jocó, majd így folytatta: --nem is tudod édesapám, milyen nehéz tételt húztam.
- Csak azt nem tudom, fiam utána miért nem jöttél egyenesen haza? –kérdezte anyja enyhe feddéssel a hangjában.
- Édesanyám! Te is tudod, hogy nem nagy kitérő a szerkesztőség felé az út! Arról nem is beszélve, hogy a rovatvezetőmnek be akartam mutatni az indexemet! – védekezett a fiatalember.
- Na mindegy! – sóhajtott Bálintné, aki nem mindenben értett egyet fiával, majd miközben kifelé tartott az ízlésesen berendezett szobából, ezt mondta: - megyek, melegítem a vacsorát.

A fiú ezután diszkréten órájára nézett, majd hirtelen így kiáltott: - Hí! Nekem meg Andi elé kell mennem! – majd apjához fordulva ezt kérdezte: - Ugye még nem álltál be a garázsba?

- Még nem, Józsikám! Adta fiának a slusszkulcsot Bálint, s a fiú szinte kirohant a szobából. Apja még utána szólt, miközben rágyújtott: - Nyugi fiam! Odaérsz még!

Bálintnak igaza volt. Még késett is a kecskeméti autóbusz. A várakozók között sétált néhány rosszul öltözött nő, férfi, valamint gyerek. Egy részük pénzt igyekezett koldulni másik részük jókora batyuval a vállán „szép cipőket” próbált „elsütni”. Jocónak egy ilyen „alkalmi cipőárus” akadt az útjába.

- Olcsón adom! – mondta a pecsétes ruhás, kucsmás, idősebb férfi esdeklő tekintettel.

- Jól van, tata, majd máskor! – hagyta ott a batyus férfit a fiatalember éppen jókor, ugyanis megérkezett a busz, amivel Andrea jött.
- Menjünk innét, még mielőtt egy pár cipőt ránk nem sóznak! – vette át a lány csomagját Jocó, majd ezt kérdezte:
- Hogy mentél Oktatástechnikából?
- Ahogy tippeltem! Az öreg pusztai jól összezavart, így aztán örülhettem egy hármasknak! – sóhajtott a lány, akinek hangján érződött: elégedetlen önmagával.
- Ne keseregjél, szívem! – vigasztalta Andreát Jocó, majd mikor beültek az autóba, így folytatta: - inkább annak örülj, hogy Mátyusnál 4-esre vizsgáztam! – s kitolatott a Vásárcsarnok parkolójából.
- Tényleg? – mosolygott a lány.
- Tényleg! – válaszolt a fiú, majd miközben egy piros lámpánál megállt, ezt mondta: - nézz csak be a kesztyűtartóba!
- Nem látok itt semmit. – nézett vissza Andrea.
- Dehogynem! Azok a zöldek. – indult tovább Jocó.
- Azokat látom, de nem tudom, mik! - mondta a lány kicsit türelmetlenül.
- Nézd meg. – mondta a fiú, még mindig talányosan.

Andrea ezután elolvasta az egyik meghívót, és örömmel ezt mondta:

- Köszí, Jocókám!
- Igazán nincs mit! Az egész évi hajtás után ennyit megérdemlünk. – mosolygott Jocó.
- Akkor én holnap megpróbálok bejelentkezni Zsuzsához, a fodrásznőmhöz. Ilyen hajjal csak nem mehetek az Ifjúsági Házba! - kapott a lány.
- Mintha a vizsga előtt nem lettél volna fodrásznál? – mosolygott a fiú, majd így folytatta: - mindegy! Te tudod! Én meg addig beugrom a szerkesztőségbe.
- Gondoltam! Nem hagysz ki egy napot sem! – jegyezte meg Andrea, aki miután levizsgázott, Újévig szeretett volna minél többet együtt lenni szíve választottjával.
- Értsd meg! Izgat ezeknek a szerencsétleneknek a sorsa, akiket a buszpályaudvaron láttunk. – fékezett Jocó Kalmárék háza előtt.

- Jól van, no! Nem haragszom! – csókolta meg lovagját a lány.

Mikor a fiatalok kiszálltak Bálinték Suzukijából, Andrea öccse, Zoli éppen akkor lépett ki a kapun, barátnőjével, Haraszi Ildivel. Mikor nővéréeket meglátta, s barátnőjét bemutatva Jocónak, ismét Andreához fordult és ezt mondta: - Nekem csak annyit mondjál: sikerült?

- Igen. – húzódott mosolyra Andrea szája.
- Akkor jó lesz, ha sietsz! Anyu délután 4 óta várja a telefonodat! Már tiszta ideg! – mondta Zoli, s a két pár külön-külön elindult.

Tekeresék már elzárták a TV-t, de még beszélgettek.

- Mondd szívem! Veled is ilyen szigorú volt a papa, mint Imrussal? – kérdezte Feri.
- Hát, ami azt illeti, eléggé. Emlékszem, elsős KÖZGÁZ - os voltam, mikor egy barátnőm hívott, hogy menjek el hozzájuk egy szombat délután. Apu első kérdése az volt: - otthon lesznek-e a szülők?
- Mondja a barátnőm, aki egyébként Molnár Annus volt, hogy nem. Ekkor még semmi gond nem volt. Jött a következő kérdés: - Lesznek-e ott fiúk? Mondja Annus: - igen, házbeliek. Erre nem engedett el.
- Hát röhej! A 20. század végén! – jegyezte meg Feri.
- De még mekkora? Másodikos voltam, amikor egy negyedikes fiú egyetlen egyszer haza akart kísérni. Mikor az ABC-nél mondtam, hogy ne kísérjen tovább, úgy ott hagyott, mint Szent Pál az oláhokat! Többet rám se nézett.
- Hát hallod! Nem csodálom! – jegyezte meg a fiatalember, majd így folytatta: kíváncsi vagyok, a mama mivel „ette meg” Imrust illetően, útban hazafele.
- Nahát, arra én is. - nevetett Helga, majd ezt mondta: - betakarom Zitácskát, aztán ágyazunk. – s kiment a szobából.

Egy-egy nagyobb ünnep – mint például szilveszter előtt – a fodrászok „arattak”. Az Aradi Vértanúk útjai üzlet dolgozói sem panaszkodhattak a gyér forgalomra.. Olyannyira nem, hogy Joli néni, a kissé molett, őszes hajú főnökasszony imígyen utasította el egyik állandó vendégét, aki telefonált: - sajnos, Ilonkám mára már nem tudom vállalni! Csak holnap ..., mondom, holnap reggel, hé... hétre ...! Igen, igen! Ja, persze! Ilonka dolgozik a patikában! De várjon csak! Mintha váltómnál, Katinál láttam volna egy

szabad helyet! Ő is van olyan ügyes kezű, mint én. Hányra? ½ 5-re! Rendben, akkor beírom! Viszont hallásra, boldog új évet! – és letette a kagylót, majd az egyik burához ment, amely alatt egy idős asszony szárítkozott, miközben egy könyvet olvasott.

A mosótálotl éppen most állt föl Kalmár Andrea törölközőbe bugyolált, frissen mosott fejjel. Mikor leült a tükör előtti székre, s a fodrásznővel együtt rágyújtottak, Zsuzsa, a vörös hajú fodrásznő, aki annak ellenére, hogy már túl volt egy szülésen, nagyon karcsú volt, miközben a lány haját csinálta, mosolyogva nyugtázta a korábban Andreától hallottakat: - szóval, akkor megünnepelitek a sikeres vizsgát.

- Igen. És ti? – érdeklődött a lány, miközben egy hajcsavarót adott a fodrásznőnek.
- Én otthon a gyerekekkel, Karcsi, a férjem ugyanis nem tudta elcserélni a szolgálatot. Úgyhogy ne bosszankodj, hogy Józsi a szerkesztőségben ül! Tudod, buzog bennük a hivatástudat! – mosolygott Zsuzsa, aki igyekezett könnyen venni, hogy katonatiszt férje nem hajlandó eltérni a szolgálati beosztástól, majd még hozzátette: - este lefektetem a gyereket, aztán nézem a TV-t.
- Tessék jönni Magdika! – hallatszott egy harmadik fodrásznő, Mancika hangja, aki a mosótál mellett állva várta vendégét, egy nyugdíjas tanárnőt. Ami azt illeti, már Mancikának sem volt sok ideje nyugdíjig.

Eközben az Új Dunántúli Napló Szerkesztőségében szorgos munka folyt. Egyik szobából telefonálás, a másikkól írógépzaj hallatszott, a harmadikból egy „nem hiszek a fülemnek”! Tényleg? – kérdés kíséretében felcsattanó női hang, mire már jött is a válasz: „pedig, így van, ha mondom!”

Az első emeleti tárgyalóban négyen ültek: a főszerkesztő, a helyettese, Kaszonyi Imre, a közgazdasági rovat vezetője, valamint Bálint Jocó, a fiatal, nagyon ambiciózus újságíró gyakornok. Előttük az asztalon kávéscsészék, konyakos üveg, poharak és cigarettásdobozok voltak gyufákkal, illetve öngyújtókkal. Az asztal közepén egy nagyméretű hamutartó, tele csikkel. Egy szóval vágni lehetett a füstöt a szobában.

Mikor Jocó előadta cikk ötletét főnökeinek, a főszerkesztő, miközben hátradőlt a széken, rágyújtott és így szólt: - lerágott csont ez már, Józsikám! Annyian megírták ezt már!

- Úgy látszik, nem voltak elég hangosak! – mondta Jocó, majd így folytatta: - Rezső bátyám! Gondolom, te is olvastad azt, az egyik országos napilapban

- † novemberben megjelent cikket, ami a gyömrői átmeneti szállásról szólt.
- Persze, de hogy jön az ide? – csodálkozott a főszerkesztő.
- Csak úgy, hogy a múltkoriban, amikor a kocsinkat hoztam el a szerelőtől, csak úgy, próbaút képpen kiszaladtam a Rácvárosba. Az egyik domboldalban, van ott egy régi, kiürített iskolaépület. Még a rendszerváltás előtti címer van a falon. – magyarázta nagy hévvel Jocó.
- Tényleg? Ezt nekem is említetted! – vetette közbe a rovatvezető.
- Igen. – nézett Kaszonyira Bálint, majd így folytatta: -én arra gondoltam, írhatnánk egy cikket arról az épületről. – folytatta a gyakornok, majd ezt mondta: - aztán ha az Önkormányzatnál ráharapnának a témára, akkor talán ezeknek a szerencsétlen hajléktalanoknak sem kéne a buszpályaudvaron, vagy ami még rosszabb, az utcán éjszakázni! Arról nem is beszélve, hogy december elején a megyei rendőr főkapitányság kilátásba helyezte a buszpályaudvar éjszakai bezárását.

A főszerkesztő és helyettese ekkor összenézett, majd a helyettes egy nagy sóhaj után ezt mondta: - nem bánom, nézz körül! Aztán majd meglátjuk.

- De már csak Újév után tudjuk leadni! – toldotta meg a rovatvezető.
- Az nem baj! – mondta örömmel a fiatalember, majd boldog Új évet kívánt a még ott maradóknak, és távozott.

Mikor Andrea kijött a fodrásztól, Józsi már a szomszédos farmarszalonn kirakatát nézegette oly elmélyülten, hogy csak a lány vicces köszönése – tiszteletem szerkesztő úr – zökkentette vissza a régi kerékvágásba.

- Gyönyörű vagy, drágám! – mondta a fiatalember, miközben megcsókolta Andreát, majd így folytatta, miközben tüzet adott a lánynak, s maga is rágyújtott: - gyere szívem, elmegyünk a Polgármesteri Hivatalba.
- Most? – fújta ki a füstöt bosszúsan Andrea, mert sejtette: Jocót valami cikk-téma izgatja. Nem is csalódott, ugyanis a fiú a továbbiakban ezt mondta: -tudod, az előbb bent jártam a szerkesztőségben. Adtam egy „fülest” ezekről a szerencsétlen pályaudvari hajléktalanokról a főszerkesztőnek, meg Kaszonyinak. Ők „áldásukat adták” a témára, úgyhogy, ha most a Városházán tudunk az illetékessel beszélni, kiszaladunk Rácvárosba is. – mondta Bálint, miközben a

- nagy forgatagban elindultak a Városháza felé.

Andrea azonban már közel sem volt ennyire lelkes. Megadóan sóhajtott: - menjünk!
- s egy nagyot szívott cigarettájából.

Kalmárék lakásában Erzsike kettesben volt otthon fiával. Az asszony a konyhában terített az ebédhez, Zoli, a fia a kis szobában magnóját hallgatta, miközben táskájába pakolt be. Az íróasztalon volt egy összehajtott papír. Váratlanul benyitott Erzsike, s ezt mondta:

- Gyere fiam ebédelni! Nem tudom, Andi hol lehet? Azt mondta, csak a fodrászhoz megy.
- Megmondom én neked! Van rá egy ezresem, hogy Jocóval mászkál valahol. – emelkedett föl Zoli, miután táskáját becsukta, s magnóját elzárta.
- Azért a has haza hajthatta volna! – bosszankodott az asszony, majd miközben tekintete az íróasztalra tévedt, ezt kérdezte: - az micsoda, ott?
- Jaj, azt el ne dobd! Az a tavaszi sorsolás! – lépett ki a fiú a kis szobából, s anyjával együtt elindult a konyha felé.
- Mindent megtanultál, kisfiam? – kérdezte az asszony, miközben kinyitotta az előszobába vezető ajtót.
- Igen. – lépett anyja után a fiú.
- De azért még hétfőn egyszer átnézed, ugye? – kérdezte ezután anya.
- Természetesen! – válaszolt Zoli.

Tekereséknél Helga éppen befejezte a mosogatást. Feri, a férje pedig a nagy szobában az egyik fotelban ülve újságjait olvasta. A becsukott üvegajtón váratlanul tárcsázás, majd Helga hangja hallatszott. A fiatalasszony ugyanis fodrásznőjét, a szomszédos lépcsőházban lakó Mészárosnét hívta: - Szia! Tekeresné Helga vagyok! ... Csak... csak azt szeretném tudni, hogy há..., mondom, mennyien vannak nálad? Jé! Ez nagyon jó! Már indulok is, szia! – köszönt el a fiatalasszony, majd letette a kagylót és benyitott férjéhez a szobába, majd így szólt: - figyelj egy kicsit Zitácskára, édesem! Elmegyek a fodrászhoz.

- Csak igyekezzél haza, szívem! – hallatszott Tekeres hangja a Nemzeti Sport mögül. Feri ugyanis a férjek azon csoportjához tartozott, akik nehezen viselik az

egyedüllétet.

- Nyugi, szívem, csak Klárhoz megyek! – nyugtatta meg Helga férjét, majd még hozzátette: - éppen nincs nála senki. – s elment.

A Bányász lakótelepen Orbánék már túl voltak az ebéden. Irénke, aki éppen most fejezte be a mosogatást, így sóhajtott: - Na! Fölvívom Helgáékat! – majd kilépett az előszobába és tárcsázott. Első pillanatban kicsit elkeserítette, hogy lányát nem találta otthon. Mikor azonban vejétől megtudta, hol van Helga, megnyugodott, s ő kezdte vigasztalni a fiatalembert, mondván: - nyugodj meg fiam! Legalább csinos lesz a feleséged!

- Remélem is! – kacagott föl Feri.
- Na látod! – mosolygott Orbánné, majd ezt kérdezte: - Zitácska meggyógyult?
- Teljesen! Olyan étvágya van, mint egy kis farkasnak. – hallatszott Tekeres hangja a vonal másik végéről.
- Ennek örülök! – mosolygott az asszony, majd így folytatta: - tulajdonképpen azért hívtalak benneteket, hogy mondjam, holnap este 6-kor érkezünk hozzátok apáddal!
- Az jó lesz, mert mi meg $\frac{1}{2}$ 7-kor indulunk itthonról Helgával. – mondta Feri.
- Ott leszünk, nyugodj meg! Pusziljuk Zitácskát és alig várjuk, hogy újra lássuk! – mondta ezután Irénke, majd elköszönt és lette a kagylót.
- Kivel beszéltél? – lépett ki a nagyszobából férje.
- Ferivel. Megígértem neki, hogy holnap este hatra megyünk hozzájuk. – fordult szembe férjével az asszony.
- Jobb, ha csak magad nevében beszélsz! Én ugyanis nem megyek sehova. – mondta Orbán nagyon határozottan, majd rágyújtott.
- Rendben van, Imre! Tudomásul vettem, hogy nem szereted az unokádat! – sóhajtott a felesége.
- Nem erről van szó, Iréncém! Imrus miatt maradok itthon, hogy ne legyen egyedül! – fújta ki a füstöt a férj.
- Imrus miatt? De hiszen akkor te unatkoznál egyedül! Imrus házibuliba megy a barátnőjével! – mondta Orbánné.

- Ő ugyan nem! Ha előkerül, majd beszélek a fejével! – csattant föl az apa.
- Jaj, apukám, ne légy már olyan nehéz ember! Vedd már végre tudomásul, hogy a fiad 2-án betölti a 18. életévét! – sóhajtott Irénke.
- Éppen ezért! Semmi szükség arra, hogy részegen, porban fetrengjen Újév hajnalán!
- Ide figyelj, Imre! Ha nem akarsz, hogy körbe röhögjenek, hagyd abba ezt a hülyeséget. Ami pedig a holnapi napot illeti, a vőnknek megmondtam, hogy együtt megyünk, megértetted? Nem lesz itt semmiféle „kalózzakció” Imrusék kárára! – mondta az asszony nagyon határozottan.
- Azt majd még meglátjuk. – szúrta a szavakat fogai között Orbán, s visszament a nagyszobába, felesége meg a fürdőszobába.

½ 3 körül járt az idő. A Rákóczi út és a Jókai utca sarkán levő buszmegállónál rengetegen várták valamelyik buszt. Mikor végre megérkezett egy, a várakozók egy része fölnyomakodott rá. De volt néhány leszálló is. Ezek voltak kisebbségben, s közülük tartozott egy magas, dzsekis fiatalember, aki miután a buszról leszállt, egy pillanatra megtorpant, rágyújtott, majd szinte futott befelé a Jókai utcába. Orbán Imrus volt.

- Mi van veled? Úgy futsz, mint egy eszelős! – szólt rá a kapun kilépő Andrea a fiúra.
- Na hallod? – állt meg Imrus, majd miközben még percekig fujtatott, ezt mondta:
- Egy órája várlak a Széchenyi téren! Már azt hittem, valami komoly baj van. – fújta ki a füstöt a fiú, majd miután a lányt megkínálta cigarettával, tüzet is adott neki.
- Nyugodj meg, most már semmi probléma. – mondta Adrienn, s elindultak a Nagy Lajos király útja felé.
- Hogyhogy „most már”? – csodálkozott Imrus.
- Ebéd után Kingát az egyik barátnője anyukája a saját lányával együtt kivitte a műjégpályára kocsival. Nos, az én húgom elesett, megrándult a jobb bokája. Mindenki azt hitte, Kingának eltört a lába, ugyanis nem tudott ráállni. De Szamosinének annyi esze nem volt, hogy bevigye a Veress Endre utcai SZTK-ba, ami egy kődobásra van a műjégtől, inkább hazahozta! - bosszankodott a lány.

- Persze, a húgod majd megőrült a fájdalomtól. – vetette közbe Imre, miközben megálltak az egyik kirakat előtt, amelyben divatos farmernadrágok és dzsekik voltak kitéve.
- Na hallod?! Apu hívott mentőt. Azok ott is voltak öt perc alatt. Miután apu már harmadik napja kínlódik a náthával, én kísértem be anyuékat. Próbáltalak hívni a kórház portájáról, de folyton mással beszélt. – mondta a lány.
- Aha! Biztosan anyu beszélt a sógorommal. Mikor elindultam, hallottam telefonálni.- jegyezte meg a fiú,
- Hazafelé aztán, taxival jöttünk. Mit gondolsz, mennyit kért a sofőr? – kérdezte ezután Adrienn, majd feleletet sem várva ezt mondta: 250 – et. Hangjában volt egy jó adag felháborodás.
- Tudom. Nem szívbajosak a taxisok. – mondta Imrus, majd a lányra pillantva így folytatta: - egy haverom mondta, hogy általában 20 Ft-os alapidíjjal indítanak, de van köztük, aki szemrebbenés nélkül indít 30, sőt 40 Ft - al!
- Na jó, de hát akkor is! – háborgott tovább a lány, majd mintegy témát váltva ezt mondta: - nézd csak, milyen jó farmercuccok vannak itt!
- Látom. – mosolygott a fiú, majd továbbindultak.

Kalmárék lakásában Erzsike a lányát, Andreát szidta. – komolyan mondom kislányom, szívbajt hozod rám! Hogy jut eszedbe egész nap étlen-szomjan róni a várost?

- Most mondom, anyukám, hogy délben ettünk egy-egy hamburgert és ittunk rá fejenként egy üveg sört! – mondta a lány kicsit türelmetlenül.
- Á! Olyan is volt az! – legyintett az asszony.
- Na, szevasztok, én mentem! – csörtetett át a szobán Andrea öccse, Zoli.
- De ugye nem jössz későn, fiam? – nézett Kalmárné a hosszúra nőtt legény után.
- Nyugi, mamikám, mire a Derrick kezdődik, én már a szokott helyemen fogok ülni. – mondta ezután a fiú és távozott.

Mikor Kalmárné hármásban maradt lányával és annak lovagjával, Jocó így szólt:

- Elnézést kérek, Erzsike néni, de én csaltam el Andit. Miután kijött a fodrásztól, együtt mentünk az Önkormányzathoz, meg a Rácvárosba az építési hatóság

- egyik munkatársának a kocsjával.
- Még csoda, hogy szóba álltak veletek, fiam. – vetette közbe Erzsike, mire a lánya ezt mondta: - Sőt! Nagyon előzékenyek voltak.
- Útközben Inotay, aki kivitt minket a kocsján, elmondta, hogy már őket is izgatta az épület sorsa, mert két év óta, mióta kiürítették, csak romlik az állaga. – vette át a szót újra Jocó, majd miután tüzet adott Andreának, s maga is rágyújtott, ezt mondta: - Neki az én javaslatom tetszik a legjobban, ezért a legközelebbi képviselő-testületi ülésen fel fogja vetni.
- Csak aztán meg is valósítsák! – sóhajtott Andrea.
- Jó volna! – mosolygott Erzsike.
- Jaj, anyu! Nem is mondtam, hogy a buszon meg Beával találkoztunk. Egész úton azon kesergett, hogy otthon kell lennie szilveszterkor, holott az osztálytársai egytől egyig mennek valahová.
- De arról, gondolom mélyen hallgatott, hogy matematikából bukásra áll. – mondta Erzsike.
- Tényleg? – meresztett nagy szemeket Andrea.
- Tényleg. Nekem is csak bizalmasan mondta Bandi bácsi, mikor a multkor bent járt a főiskolán, úgyhogy ne tudjál róla. – válaszolt az asszony.
- Ez az a kis csaj, akivel olyan sok baj volt Balatonszemesen, ugye? – emlékezett vissza Jocó.
- Ez , ez. – mosolygott Andrea, majd a két fiatal megcsókolta egymást.
- Na! Csinálom a vacsorát! – sóhajtott Kalmárné, majd még hozzátette: -remélem, most már Zoli is hazajön.
- Ebben a pillanatban nyílt a bejárati ajtó, s belépett rajta Zoli.
- Na! Emlegetett számár megjelenik! – nevette el magát Andrea, majd Jocóhoz fordult és ezt kérdezte: Ugye velünk vacsorázol?
- És utána együtt nézzük a Derricket! – toldotta meg Zoli, mire az anyja ezt mondta:
- Édes fiam! Lehet, hogy Joci nem is szereti a krimiket! Esetleg Andival akar

- moziba menni.
- Dehogynem, Erzsike néni! Mindig megnézem őket. – mosolygott a fiatalember, s rövid szabódás után elfogadta a lány meghívását, de még hozzátette:
- Azért, ha meg tetszenek engedni, hazaszólok telefonon, hogy ne izguljanak. Ugyanis én se voltam otthon reggel óta.

Tekeresék már túl voltak a vacsorán. Helga az imént fektette le a kislányát, majd miközben mosogatni kezdett, ezt kérdezte: - mást nem mondott anyu?

- Nem. Örömmel nyugtázta, hogy Zitácska meggyógyult, majd megígérte, holnap együtt jönnek apuval. – nyomott el egy csikket Feri.
- Hiszem, ha látom. – sóhajtott Helga, miközben egy tányért tett az öblögető vízbe, majd ezt kérdezte: - ízlett a kocsonya?
- Nagyon finom volt. – mosolygott a fiatalember, majd órájára nézett, s így kiáltott fel: - Hí! Mindjárt kezdődik a film! – s elindult befelé.
- Mindjárt megyek én is. – szólt utána a felesége.
- OK! – pillantott vissza Tekeres, majd becsukta a konyhaajtót.

És elérkezett Szilveszter napja. Miként előző nap a fodrászok most a város különböző pontjain felbukkant alkalmi árusok „arattak”, akik portékáikat kínálták, Ezek a portékák színes papírból készült bohóckalapok, valamint trombiták voltak. Ezeket elsősorban a gyerekek, de néhány, mindenre kapható felnőtt is nagy élvezettel hordta, illetve fújta. Persze a trombiták között akadt néhány „selejtes” is. Ezekkel alig jutott el újdonsült gazdájuk a bazársor végére, már tönkre ment. Ilyenkor aztán rendszerint eltört a mécses.

Tekeres Feri az imént tért vissza a lakásba, kezében a műanyag szemetesvödörrel. Helga, a felesége a konyhában ügyködött, Zitácska pedig – mint a kis szobából kiszűrődő hangokból következtetni lehetett – vidáman játszott odabent.

- Hallom, már dudálnak! – jegyezte meg a fiatalasszony, miközben a gáztűzhely egyik rózsáját gyújtotta meg.
- És ez, még csak a kezdet! Mi lesz még délután? – mondta a férje, miközben a vödör aljába nyomott egy hirdetési újságot, majd így folytatta: - én már részeg embert is láttam. Itt alszik egy, a ház sarkán.

- Örülhet a felesége. – jegyezte meg Helga, majd kisvártatva így szólt: Na! Zitácskának kész az ebédje!
- Megmosom a kezem és azonnal szólok neki. – lépett ki a konyhából Feri.

Orbánék már túl voltak az ebéden, de még az asztalnál ültek.

- Mibe öltözöl délután, apukám? – kérdezte Orbánné váratlanul.
- Hogyhogy mibe öltözöm? Tetette a csodálkozást Orbán.
- Remélem, nem ebben a kopott, festékes melegítőben akarsz a lányodékhoz menni? – mondta ekkor a felesége.
- Ja! Ahova csak te mész egyedül! Mert vedd tudomásul, Irénkém, én oda nem megyek! – jelentette ki Orbán nagyon határozottan.
- Jaj, apu, ne légy már nevetséges! – gyújtott rá Imrus, mire az apja imígyen torkolta le: - Csönd! Téged nem kérdezett senki!
- Csak nem gondolod, apukám hogy a már-már felnőtt fiad, akit meghívtak egy házi bulira, majd itthon kotlik! – szólalt meg Irénke.
- Még jó, hogy „egyházi buli” nincsen! – jegyezte meg viccesen Orbán.
- Na monddad, mibe öltözöl? – kérdezte ismét Orbánné.
- Megmondtam! Semmibe! És nehogy azt gondold, fiam. Hogy te valahova elmehetsz! – fordult fiához a férfi, majd így folytatta: - Itthon fogsz maradni, és tanulni fogsz! Úgy tudom, már vannak tételek, de azokba még bele sem fogtál.
- Nem tudom, apukám, mivel érdemeltem ki, hogy így megbüntessél! – fújta ki a füstöt Imrus.
- Hát majd én megmondom neked fiam! Azzal, hogy az utóbbi napokban ellógtad a tanulást.! - csattant föl az apja, mire a felesége ezt mondta:
- Na, ebből elég legyen, Imre! Csináld, amit akarsz, tőlem le is fekhatsz, csak hülyeségeket ne beszélj! – sóhajtott Irénke, majd még ezt mondta: - és ha nem jössz el a lányodékhoz, olybá veszem, hogy ok nélkül haragszol rájuk.
- Hát még mindig nem érted, hogy a fiam züllését akarom megakadályozni? – csattant föl ismét Orbán.
- Középkori módszerekkel? Nagyszerű! – mondta gúnyosan az asszony, majd

- fiához fordulva nagyon kedvesen ezt mondta: - dőljél le egy kicsit Imruskám.
- Azt hiszem, az nem fog ártani! – nyomta el a csikket Imrus, majd megköszönte az ebédet és távozott.
- Hát nagyon leszerepeltél, Imre! – jegyezte meg Irénke, mire a férje csak idegesen legyintett: - Á! – s rágyújtott.

Ekkor már Szappanoséknál is állt a bál, csak azzal a különbséggel, hogy itt a két testvér, Adrienn és Kinga civakodott egymással. Kinga volt az, aki sértve érezte magát, mert nővére hivatalos egy házibuliba.

Adrienn éppen a szemöldökét húzta ki a fürdőszoba-tükör előtt állva, mikor Kinga megjelent mellette és ezt mondta gúnyosan:

- Kár a nagy készülődésért, nővérkém! Lehet, hogy Imrust el sem engedik.
- Ne mondd, hugicám! Netán megtelefonálta ezt neked valaki? – kérdezte Adrienn hasonló stílusban.

Mielőtt azonban Kinga bármit is válaszolhatott volna, kilépett a szobából Szappanosné és így szólt kisebbik lányához:

- Kinga! Ha nem hagyod abba, nagyon megverlek, aztán az is a tied lesz! Arról nem is beszélve, hogy akkor aztán TV-t sem nézel, hanem este 8-kor lefekszel.
- Nem is! – futott sírva anyjához a kislány, aki anyja ígéretét készpénznek vette.
- Na látod, hát ehhez tartsd magad! – mondta az asszony megenyhülten, s megsimogatta a kislány fejét.

A Bányász lakótelepen Orbán már a TV előtt ült, kezében a távirányítóval. Éppen egy külföldi adót nézett, mikor felesége benyitott hozzá:

- Szóval, akkor nem jössz? – kérdezte.
- Nem. – felelte Orbán gépiesen.
- Ez az utolsó szavad? – kérdezte ezután az asszony.
- Ez! – válaszolt a férfi, és egy másik adóra kapcsolt.
- Majd csodálkoznak Helgáék! – sóhajtott Irénke, és halkán becsukta a szobaajtóját.
- Csak nem megy veled? – lépett ki Imrus aggódó tekintettel a szemében, a kis

szobából.

- Á! Ugyanazt csinálja, mint tavaly! – legyintett Orbánné, majd még hozzátette:
- De ne félj, amíg engem látsz!

Tekereséknél Helga nemrég költötte föl Zitácskát. Éppen uzsonnáztatta, s közben magyarázott neki kedvesen: - most megesszük ezt a finom uzsonnát, aztán jönnek a mamáék. Még az is lehet, hogy Imrus is benéz.... Így ni! Nagyon ügyes vagy! – dicsérte meg Helga a lányát, majd lesegítette az összecukott gyerekszékéből. Ezután a kislány boldogan futott az előszobaajtó felé, amely váratlanul kitárult előtte, s belépett rajta apja.

Mi az, csöppség? Kevés a kilométered, vagy az uzsonnát futkosod le? – hajolt le a boldog apa a kislányhoz, s miközben ölbe vette, ezt kérdezte:

- Mi? Hát mondd meg apunak!
- Add ide! Add ide! – bökdösött a kislány az apja szeme felé.
- Mi? A szememet? Azt nem adom! – mondta a férfi, majd ezt kérdezte: - és akkor én mivel nézek ki? Ezután még kétszer meghimbálta a kislányt, s letette. Mikor ismét fölegyenesedett, ezt mondta:
- Borzalmasan hullik a karácsonyfa.
- Majd valamelyik délután, amíg Zitácska alszik, leszedem. – pillantott oldalt Helga, miközben kislánya tányérját öblítette el.

Csöngettek. – Gyere kicsim, megnézzük, ki az! – indult Feri az előszobaajtó felé, miközben gyöngéden megfogta Zitácska kezét.

Nagyon meglepődött a házaspár, mikor Orbánné a fiával állított be.

- Hát apu? – kérdezte Helga.
- Á! Ne is kérdezd, kislányom! – sóhajtott az asszony, majd így folytatta: - ül a TV előtt és meredten bámulja.
- És szentül meg van győződve arról, hogy én otthon ülök és tanulok. – toldotta meg Imrus.
- Szilveszterkor? – meresztett nagy szemeket Feri.
- Szilveszterkor! – gyújtott rá a fiú.

- Hát szóval, ennyit ért az én rábeszélésem! – sóhajtott Helga.
- Ennyit, kislányom! – mondta Orbánné, majd legyintve ezt mondta: - na de hagyjuk! Ne is beszéljünk róla.
- De hát ne ácsorogjunk itt, az előszobában! – szólalt meg ekkor Feri és anyósáékat bevezette a nagyszobába.

Kalmáréknál Andrea éppen most lépett ki a kis szobából.

- Hadd nézzelek, kislányom! – mosolygott Erzsike, majd ezt kérdezte: - ugye ez az a ruha, amit októberben varrt neked Terike?
- Igen. – mosolygott a lány.
- Csodálatosan nézel ki, kislányom! – dicsérte a lányt Erzsike.
- Köszí, anyukám! – mosolygott Andrea, majd miután egy csókot lehelt anyja arcára, még ezt mondta: - látod? Azt a karkötőt tettem föl, amelyiket az érettségire kaptam.
- Látom, kicsim, nagyon szép. – mosolygott Kalmárné, majd ezt kérdezte: - Hol talákoztatok Jocóval?
- Idejön úgy $\frac{1}{2}$ 7 körül. – válaszolt a lány, miközben anyja cigarettás dobozából kihúzott egy szálat és rágyújtott.

Közben Zoli, az öccse, aki az imént zuhanyozott, lépett a szobába egy szál alsónadrágban.

- Mondtam, kisfiam, hogy vegyél föl valamit, mert megfázol! – szólt rá Erzsike a fiára.
- Ugyan, anyu! Egy sportoló már csak nem fázik meg olyan könnyen. – ellenkezett a fiú, de azért engedelmesen felvette az anyja által előkészített trikót és inget.

Tekeresék már elindultak hazulról. Nagy segítségükre volt a nagymama, valamint Imrus, akik Zitácskát teljesen lefoglalták. Orbánné mrár unokája vacsoráját készítette, mikor az előszobában megcsörrent a telefon.

- Nézd már meg, kisfiam, ki az?
- Szerintem apu! Rájött, hogy nem vagyok otthon, s most keres. – állt föl nagy komótosan Imrus az asztaltól, ahol cigarettázott, s elindult az ajtó felé.

- Ha tényleg apád, szóljál nekem! – szólta a fiú után anyja.
- OK! – válaszolt Imrus, s kilépett az ajtón, majd fölvette a kagylót és ezt mondta:
- Igen?
- Á! Szóval ott vagy, te híres! Na indíts hazafelé, de azonnal! – hallatszott Orbán hangja a vonal másik végéről.
- Anyu, gyere gyorsan! – szólta be Imrus a konyhába egyik kezével a membránt befogva.
- Te meg addig nézd meg, mit csinál Zitácska! – vette át a kagylót anya, majd egy „hegyi beszéd”-be kezdett.

Az Ifjúsági Ház földszinti nagytermében lassan gyülekeztek a vendégek. A zenekar jó ritmusú számokat játszott. A Tekeres házaspárt éppen most ültette le a hosszú hajó, szőke direktisz a zenekar közelében, egy hatszemélyes asztalhoz. – Jó szórakozást kívánok! – mosolygott udvariasan és szinte észrevétlenül távozott. Már ott volt a nyomában a sötét félhosszú hajú felszolgálónő, aki az italrendelést vette föl. Ez utóbbi, fekete formaruhát, fehér kötényt és szintén fehér hajpántot viselt.

- Két kis konyakot kérek! – mondta Tekeres, s a felszolgálónő távozott.
- Kíváncsi vagyok, kik fognak ideülni? – jegyezte meg Helga, mikor kettesben maradtak, majd ezt mondta: - úgy volt, hogy nem ültetnek össze senkivel.
- Ilyen nagy igények mellett ez nem megy, szívem! – adott tüzet a feleségének Feri, majd miután ő is rágyújtott, ezt mondta: - december elején olvastam az újságban az igazgató nyilatkozatát, miszerint december 5-én, hétfőn került nyilvánosságra a mostani program, s a hét végére eladtak annyi belépőt, ahány ember kényelmesen elfér.
- Örület! – csodálkozott Helga.
- Bizony! – erősítette meg Feri az előbbieket, miközben a bejárat felé pillantott, s kis szünet után ezt mondta: - azt hiszem, mégsem idegenek lesznek az asztaltársaink.

És valóban! A direktisz Dobos Csabát és Nagy Évát is Tekeresék asztalához vezette. Most is jelen volt a pincérnő, akinek Csaba ezt mondta: - Mi is két kis konyakot kérünk! – látva Feriék italát.

Mikor a felszolgálónő távozott, s Csaba bemutatta Évát Helgáéknak, Tekeres így szólt:

- Csabikám! Mindenről lehet szó ennél az asztalnál, egyet kivéve! A munkáról, én ugyanis ma mulatni jöttem ide.
- Helyes! – mosolygott Helga és Éva. A két hölgy gyorsan közös témára talált, s jól elbeszélgetett egymással.

Rövidesen megérkezett Kalmár Andrea is Bálint Jocóval az oldalán.

- Mi van itt ma? PANNONBAU-s, vagy szemesi találkozó? – kérdezte csodálkozva a lány, miután Bálintot bemutatta az asztalnál ülőknek.
- Inkább szemesi. – javasolta Helga, aki három évvel ezelőtt a nyaralás alkalmával ismerte meg Andit. A férje még megtoldotta: amíg együtt vagyunk, a munkáról nem esik szó.
- Jól játszik a zenekar, ugye? – kérdezte Éva, miközben cigarettájáról leverte a hamut.
- Nagyon. – mosolygott Csaba, majd még hozzátette: - egy másfél évvel ez előtt a Bányász kultúrotthonban játszottak.
- Te jártál abba a „becsületsüllyesztőbe” - csodálkozott Éva.
- Á! Dehogy! – tiltakozott Csaba, miközben tüzet adott a többieknek, majd így folytatta: - Te György aknára gondolsz? Ott egy haverom volt, tán kétszer. Azt mondja, szinte mindennaposak a rendőrségi razziák. Én István aknára jártam. Ott van egy nagyon szép kultúrotthon.
- Egyszer egy kollégám is beleesett egy razziába. – szólalt meg ekkor Bálint Jocó, majd Andreához fordulva ezt mondta: - te ismered Sebestyén Karcsit!
- Igen. – helyeselt a lány.
- Nahát, ő akart Pécs éjszakai életéről cikket írni. Mindezt újságíró igazolvány és rendőri biztosítás nélkül.
- Ügyes, nem mondom. – jegyezte meg Tekeres.
- De még milyen! Olyan, hogy a végén őt vitték be. Bent is tartották 72 óráig, úgyhogy Rezső bá'-t kellett Hévízről „hazarángatni”. Az öreg személyes közbenjárására engedték csak ki.

- Gondolom, nem dicsérte meg Rezső bá'! – jegyezte meg Csaba., aki az ipari vásáron, a BRAMAC cég kiállításán, mint kezdő építész technikus találkozott a sajtó képviselőivel, többek között a főszerkesztővel is.
- Olyannyira nem, hogy a legközelebbi prémiumosztásnál nem is vette figyelembe. Ezt már Kaszonyitól hallottam. – válaszolt Józsi.
- Mit mondtam, Jocó? – kérdezte ekkor Feri, miközben jobb keze mutatóját fölemelte.
- OK, OK! – kortyolt bele sörébe az újságíró gyakornok.

A zenekar közben elhallgatott. A szólógitáros így szólt: - most tartunk egy kis szünetet! Mindenkinek jó étvágyat kívánok a vacsorához! – s a zenészek eltűntek a tömegben.

A fiatalok asztalától az imént ment el a nagyon csinos, vörösés felszolgálónő, akinek formaruhája megegyezett kolleganőjével. Ő a vacsorarendelést vette föl. A és B menü között lehetett választani. A rendelésből kiderült, hogy ennél az asztalnál a társaság egyik fele az A, a másik a B menüt választotta. Mikor a felszolgálónő ellibeggett, az újságíró gyakornok önkéntelenül is a formás testű hölgy után bámult. Andre ezt úgy „honorálta”, hogy az asztal alatt bokán rúgta a fiút.

- Juj! Ez fáj! – szisszent föl Bálint, miközben a lányra pillantott.
- Csak jeleztem, hogy én is itt vagyok! – mondta halkán Andrea, miközben cigarettás dobozából kihúzott egy szálát, majd Csabától kapott tűzzel rágyújtott.

A teremben ekkor már nagyon sokan voltak. A hatvanas-hetvenesektől kezdve a középkorúakon át a tinikig, mindenféle korosztály jelen volt. Bár utóbbiak inkább saját korosztályukkal diszkóba, házibuliba mentek, itt is voltak közülük néhányan. Rövidesen megkapták a vacsorát.

- Jól néz ki a beefsteek. – mosolygott Éva, s enni kezdett.
- És jó is az íze. – toldotta meg Helga.
- A tartár is nagyon finom. – jegyezte meg Andrea.

A férfiak is kedvükre valót ettek. Különösen Tekeres evett jó étvággyal, aki szerette az erőset.

- Nem nagyon erős? – kérdezte felesége aggodalommal.
- Pont jó. – pillantott feleségére a fiatalember.

Mikor a vacsora elfogyott, a zenészek kezdtek visszaszivárogni.

A két felszolgálónő az imént vitte el tányérokat.

- Még valami édesség is lesz? Jaj, a kilóimnak! – mondta ijedten Helga, mikor a tányérok elvitele után a kiskanalat, s a tortavillát meglátta.
- Ugyan, szívem! Nekem több félnivalóm van, mint neked. – nyugtatta a fiatalasszonyt Andrea, mire Bálint ezt mondta:
- Ne beszélj már! Te húsz év múlva is ilyen karcsú leszel!
- Te, kis elfogult! – simogatta meg kedvesen a lány a fiú arcát.

Rövidesen hozták az édességet. Két szelet torta, illetve egy adag gesztenyepüré közül lehetett választani. Csaba volt az, aki nem volt oda az édességért, a két szelet tortát, - mivel Éva gesztenyepürét evett - átpasszolta Tekeresnek.

- Ennyire nem vagy édesszájú? – csodálkozott Éva.
- Egyáltalán nem. – válaszolt a fiatalember.

Vacsora után néhány táncos pár is megjelent a parketten.

- Szabad? – kérte föl Csaba Évát.
- Jó lesz letáncolni ezt a kaját. – mosolygott a lány, s követte a fiatalembert.

Ezt követően Andrea és Jocó, valamint Tekeresék is táncra perdültek. A teremben egyre jobb volt a hangulat. A zenekar heavy metalon kívül szinte mindent játszott. A táncolók minden korosztállyal képviseltették magukat. Tekeresék mellett ugrált egy 10-11 éves forma kisfiú, akit szülei hoztak magukkal, mert nem tudták kire hagyni. A kisfiú láthatóan jól érezte magát.

Az egyik szünetben Feri így szólt feleségéhez: - azonnal jövök. – s kiment a teremből. A mosdójátó előtt, legnagyobb meglepetésére Kalmár Zoliba botlott. – hát te? – kérdezte csodálkozva.

- A barátnőmet várom. – válaszolt a hosszúra nőtt fiú, majd hozzátette: - a harmadik emeleti diszkóban vagyunk. De lehet, hogy rövidesen tovább állunk.
- Én meg egy asztalnál ülök a nővéredékkal. – mondta ekkor Feri.
- Tényleg? – csodálkozott Zoli, majd, miután előkerült Ildi, odébb sodródott. Távolról mondta: - lehet, hogy megkeresem őket.

Mikor Tekeres visszatért, a zenészek már ismét egy gyors számot, a Mud együttes „Tigrislábak” című számát játszotta. Tánc közben felesége megjegyezte: - egész jó társaságba kerültünk. Andit, már az anyján keresztül ismerem. Éva is helyes lány.

- Igazad van. De azért gondolhatod, mennyire meglepődtem, mikor Csabáékat megláttam. – mondta Feri.
- Én meg, Andreán lepődtem meg. – mosolygott Helga.

A pillanatnyi szünetben Bálint Jocó lépett Tekereséhez és lekérte Helgát, akinek férje ezután értelemszerűen Andrea partnere lett. Ekkor kezdett el játszani a zenekar egy lassú, Bee Gees számot.

- Tudod-e kivel találkoztam az előbb odakint? – kérdezte Tekeres a lányt.
- Kivel? – emelte föl tekintetét Andrea.
- Zolival, az öcséddel. – válaszolt a fiatalember.
- Itt? – csodálkozott a lány.
- Igen. Várt egy kis csajt, aki időközben előkerült. Én is megleptem Zolit azzal, hogy ti is itt vagytok. Távozóban még azt mondta, lehet, hogy majd megkeres. – mondta Feri.
- Csak meg is találjon, ebben a tömegben. – sóhajtott Andrea, akihez időközben, két zeneszám között visszatért lovagja.
- De jót táncoltam! – sóhajtott Helga, miközben lerogyott a székre.

Mikor a következő szám taktusai fölcsendültek, Éva, aki tovább táncolt Csabával, így szólt: - ismerős ez a szám, de nem tudok rájönni, hogy mi lehet?

- Ez, ha jól tudom, a „Köszív” a Rolling Stones-tól. – mondta Csab, miközben gyöngéden magához szorította a lányt.
- Remélem, a tombolajegy megvan? – kérdezte közben Helga a férjét. Mindketten az asztalnál ülve cigarettáztak.
- Itt van a tárcámban. – nyugtatta meg Feri a fiatalasszonyt, miközben mindkettőjüknek sört töltött.

Nem sokkal éjfél előtt, egy hosszabb szünetben Zoli, barátnőjével együtt lezarándokolt a földszinti nagy terembe, s ígéretéhez híven megkereste nővérét.

- Hát ti, hogy kerültök ide? – csodálkozott Andrea, mikor öccségeket meglátta.
- Itt, a harmadikon van egy oltári jó diszkó! – mosolygott Ildi.
- Gyertek föl, ha gondoljátok! – toldotta meg Zoli.
- Majd később, lehet, hogy fölnézünk. – nyomott el egy csikket Bálint Jocó, s felkérte Andreát táncolni.

Velük ment a Tekeres házaspár is. Most Éva és Csaba ült le egy kicsit, Zoli pedig Ildivel együtt visszatért a harmadik emeleti diszkó terembe.

Lassan érkezett az éjféli, amikor is az öttagú zenekar: - egy orgonista, egy dobos és három gitáros – eljátszotta Himnuszt, amit a közönség kezében pezsgős pohárral, állva hallgatott végig, majd összecsendültek a poharak, s a vendégek boldog új évet kívántak egymásnak. Ezután szinte kiürült a terem, de annál nagyobb lett a tolongás az előcsarnokban felszerelt két nyilvános telefon előtt, amelyek közül az egyik kártyás, a másik pénzes volt. Feriék asztaltársai is a telefonálók után mentek.

- Nekünk nem kéne hazaszólni? – kérdezte Tekeres.
- Hova? Tudod, hogy anyu nálunk van, Zitácskát nem akarom fölzavarni, mer akkor esetleg nehezen alszik el, apu meg ...! – sóhajtott Helga egy legyintés kíséretében.
- A fenébe is! Azért próbáljuk meg! – biztatta feleségét Tekeres.
- Na jó, nem bánom! – adta meg magát a fiatalasszony, s mikor Andreáék visszatértek, ők is elmentek telefonálni.

A Bányász lakótelepen Orbán már ágyazott magának, amikor az előszobában megcsörrent a telefon.

- Ki az Úristen lehet ilyenkor?! – mérgelődött a férfi, miközben kifelé tartott a szobából, majd mikor a kagylót fölvette, így szólt: - Tessék, itt Orbán!
- Én meg Helga vagyok! Ferivel mind a ketten kívánunk neked boldog új évet! – hallatszott a fiatalasszony hangja a vonal másik végéről.
- Az nagyon rám fér, kislányom! – mondta a férfi lemondóan, majd még hozzátette: - nem is hiszitek, milyen egyedül vagyok! A TV is unalmas volt most.
- Ezt csak magadnak köszönheted, apukám! Mondta ekkor Helga, majd mielőtt apja megszólalhatott volna, folytatta: -ha délután eljöttél volna hozzánk, még az

unokáddal is játszhattál volna.

De hát én ... - próbált volna valamit mondani Orbán, de a lánya félbeszakította: - ne szépítsük a dolgot apukám, a saját csapdádba estél azzal, hogy Imrust otthon akartad tartani! Na, szia és még egyszer BUÉK, mert még sokan akarnak telefonálni.- köszönt el Tekeresnő és letette a kagylót, minek következtében apja csak a levegőbe mondta lányának: - boldog új évet!

- Ezt nagyon ügyesen csináltad! Dicsérte meg Feri a feleségét, miközben befele tartottak a terembe, majd ezt kérdezte: -hogyan jutott eszedbe?
- Csak úgy véletlenül, mikor apu elkeseredett hangját meghallottam. – mosolygott Helga.

Mikor mindenki ismét a helyén ült, akkor sorsolták ki a tombolajegyeket. Volt a vendégek között – nem is messze Helgáéktól – aki egy egész jegytömböt megvásárolt.

A sorsolást a direktorizs végezte a két pincérnő segítségével. Közben a tombolajegy tulajdonosai feszült figyelemmel várták, mikor kerülnek sorra. Volt aki öt jegy közül csak egyet nyert.

Az, aki a százastömböt megvette, tizzel nyert. Tekerésék asztalánál először inkább a hölgyek nyertek, de csak apróságokat: kulcstartót, pénztárcát, majd Bálint Jócó nyert egy autósampon. A többiek ugratták is, nevetve: -Na! Moshatod apád kocsiját ezután kedvedre!

És végül következék a főnyeremény, egy üveg eredeti francia pezsgő! – konferálta be a direktorizs a főnyereményt, majd a szőke pincérnő bemondta a jegy számát: - 632-es!

Tekerés Feri úgy ugrott föl, mint aki darázsfészekbe ült. Mikor átvette az ajándékot, a direktorizs így kiáltott a mikrofonba: - nagy tapsot a kedves vendégnek! – mire a közönség tapsolt, a zenekar pedig tust húzott.

Mikor a fiatalember visszaült a helyére, társai szeretettel gratuláltak neki. Feri ezután a pincérnővel felbontatta az üveget, ami jókorát durrant, majd mindenki ivott a finom nedűből.

A zenészek ismét játszani kezdtek: Ekkor már 3+2 számok, valamint magyar nóták is kerültek a repertoárba. A fiatal társaság azonban továbbra is jól szórakozott. Bálint Jócó messziről észrevette az Új Dunántúli Napló egyik fotósát, aki Tekerést is lefényképezte

a fombolasorsoláskor, kezében a magasra tartott üveggel.

Egy óra körül híre ment, hogy palacsintát lehet kapni. Ferinek, akinek kedvenc ételei közé tartozott a palacsinta, azonnal működésbe léptek a gyomornedvei, de igyekezett türtőztetni magát, nem sok sikerrel. Felesége ugyanis az asztallapon nyugvó karját gyöngéden megfogta, s ezt kérdezte:

- kérsz palacsintát? A férfi tiltakozni próbált, mondván: - 70 Ft egy adag, szívem! – mire a felesége kedvesen ezt mondta:
- Az már se nem oszt, se nem szoroz! - és miután az egyik felszolgálónőt megállította, ezt kérdezte:
- Legyen szíves megmondani, milyen palacsintát lehet kapni?
- Van ízes, túrós, diós és mákos. Milyet tetszenek parancsolni? – kérdezte előzékenyen a felszolgálónő.
- Egy adag ízeset és egy adag túrósat kérek! – adta le a rendelést Helga, mire a felszolgálónő ezt mondta: - máris hozom – és távozott.
- Tudjátok, a férjem imádja a palacsintát! – mondta Helga, miközben egy csikket nyomott el.
- Jó is az! – jegyezte meg Bálint Jocó, mire Andrea ezt kérdezte tőle: - Te nem kértél volna,
- Kösz, most nem. – válaszolt a fiú.

Időközben kihozták a palacsintát, aminek egyik adagját, az ízeset, jó étvággal ette Tekeres. Felesége azonban bele sem kezdett a másik adagba.

- Nem kéred? – kérdezte csodálkozva Éva.
- Tulajdonképpen mindkét adagot Ferinek rendeltem. – magyarázta Helga, majd így folytatta: - Otthon, ha sütök, a férjecském képes tízet megenni egy ültő helyében töltve, harmadik fogásként.
- Mennyit? – meresztett nagy szemeket Andrea, miközben rágyújtott.
- Tízet! – hangzott a fiatalasszony válasza.
- Hát! Nem látszik rajtad, öregem! – jegyezte meg mosolyogva Éva, majd Csaba még megtoldotta: - nekem az a kettő is nehézségeket okozott volna.

Idő közben elfogyott a palacsinta. – Ez jól esett! – jegyezte meg Tekeres, miközben az ajándékpezsgő maradékát töltötte a poharakba, majd ezt mondta: - egészségünkre! -. S mindenki kiürítette pezsgős poharát.

- Örülök, hogy ízlett. – mosolygott Helga, miközben az üres poharát az asztalra tette.

A zenészek rendületlenül játszottak tovább, s a párok táncoltak. Tekeresék asztalánál azonban már senki sem táncolt, inkább szemlélődtek, beszélgettek, s közben a jó ritmusú zenét hallgatták.

Már elmúlt $\frac{1}{2}$ 2, mikor Helga diszkrétén órájára pillantott, majd ezt kérdezte férjétől: - nem kéne mennünk? Feri igenlően bólintott. A hatos fogat ezután együtt távozott a teremből. Az előcsarnokban Bálinték elbúcsúztak, s fölmentek a harmadik emeletre, abba a terembe, ahol Andrea öccse, Zoli, hasonló korú fiatalok társaságában szórakozott lldivel.

Mikor Helgáék és Csabáék kiléptek az épületből, a szomszédos lakóház bejáratánál egy házaspár éppen akkor szállt ki egy taxiból. Mielőtt a sofőr továbbindult volna, Feri a kocsihoz lépett és ezt kérdezte: - Szabad a kocsi?

- Tessenek parancsolni! Hová lesz fuvar? – kérdezte az idősödő sofőr előzékekenyen.
- Vadász utca 10. –mondta be a címet Feri, miután feleségével együtt beült a hátsó ülésre.

Mielőtt azonban a sofőr indíthatott volna, Csaba lépett a kocsihoz, és ezt mondta:

- Utána legyen szíves visszajönni értünk!
- Rendben. – mondta a sofőr, és megjegyezte: - legalább lesz fuvarom. – majd indított.
- Még ilyenkor, szilveszterkor sincs? – csodálkozott Helga.
- Asszonyom! Nem látta mennyi maszek kocsi áll az Ifjúsági Ház parkolójában? Nehogy azt higgye, hogy azokat éjszakára itt hagyják! Majd a házaspár egyik tagja nem iszik, és az vezet!
- Vagy megreszkírozzák. – toldotta meg Feri.

- Olyan is van. – hagyta helyben a sofőr, majd ezt mondta, miközben a Rákóczi útra kanyarodott: - ha hiszik, ha nem, önök a harmadik utasaim tíz óra óta, mióta utcán vagyok.
- De lesz még két tuti utasa! A srác kollegám. – mondta Feri, majd egy kis csönd következett, amit Helga azzal tört meg, hogy miközben az egyik kereszteződéshez értek, oldalba bökte férjét, mondván: - nézd csak! Nem Imrus battyog ott Adriennel? – s közben durrant egy petárda.
- Lehet. – mondta Feri, aki még kevésbé volt biztos a dolgában, mint felesége.

Mikor Tekeresék hazaértek, Orbánné éppen akkor jött ki a kis szobából.

- Már hazajöttetek? – kérdezte.
- Késő van már. – válaszolt Helga, miközben beléptek a konyhába.
- Jó volt? – kérdezte az asszony, mikor az ajtó becsukódott.
- Jaj, nagyon. – mosolygott Helga, majd férje még megtoldotta: - az összes között ez volt a legjobb.
- És te, hogy szórakoztál? – kérdezte a fiatalasszony.
- Én, kislányom, miután Zitácskát lefektettem, föl váltva hallgattam a rádiót és néztem a TV-t. Egyébként, akkor takartam be „ökelmét”, mikor ti jöttetek. Jól evett s idáig átaludta az éjszakát.
- Nagyon jó. – mosolygott Tekeresné, miközben bal kezében egy égő cigarettát tartva lerúgta fekete, magas sarkú cipőjét, s papucsba lépett.
- Kislányom! Ugye hívtok nekem egy taxit? Apátok már nem tudja, hol vagyok. – pillantott órájára Orbánné.
- Dehogy hívunk, anyukám! – tiltakozott Helga, miközben szeretettel átölelte anyját, majd ezt mondta: - apuval éjfélkor beszélünk telefonon, nagyon el van keseredve.
- A TV műsortól sem volt elragadtatva. – toldotta meg Feri, aki időközben szintén papucsba lépett, s egy csikket nyomott el a hamutartóban.
- Úgyhogy szerintünk ő már az igazak álmát alussza. Semmi baj nem lesz, ha itt alszol. – mosolygott Helga.

- Kislányom! Nem akarok a terhetekre lenni. Holnap meg még főznöm is kell az „éhes népnek” . – dobott be egy „utolsó adut” Irénke.
- Drága anyucikám! Teherről, szó sincs. Én annak örülök, ha minél többet vagy itt. Ami az „éhes nép”-et illeti, ők is eljöhetnek ide, ebédelni. De ha ragaszkodsz hozzá, holnap Feri hazavisz kocsival, jó? – ígérte Helga.

Ebben maradtak. S mert Tekeres időközben kiemelte az összecsucott kempingágyat a fogas alól, végre nyugovóra térhettek a hosszú nap után.

- V é g e -

Szilveszteri meglepetés

Szereplők

Tekeres Feri	Csankó Zoltán
Helga, a felesége	Simorjai Emese
Orbánné, Helga anyja	Mednyánszki Ági
Imre, a férje	Gábor Miklós
Imrus, Helga öccse	Nemcsák Károly
Idős Tekeres	Bács Ferenc
Marika, a felesége	Béres Ilona
Váczai Pál	Sinkovics Imre
Letenyeiné	Almási Éva
Andrea, gépíró	Tóth Ildikó
Zoli, az öccse	Juhász Illés
Kalmárné, az anyja	Bencze Ilona
Csaba, építésztechnikus	Szeles László
Éva, ápolónő	Balázs Ági
Főnövér	Moór Marianna
Dr. Horváth ezredes	Velenczey István.
Kiss alezredes	Bitskei Tibor
Aradi főtörzsm. gk.vez	Usztics Mátyás
Bálint Jocó	Csonka András
Ildi	Fazekas Andrea
Adrienn	Csere Ágnes
Kinga, a húga	Simonyi Piroska
A szüleik	Győri Franciska és Szersán Gyula

Zitácska

Nicsovics Franciska

Ildi szülei

Schubert Éva és

Kulka János

Felszolgálónők

Fehér Anna

Detre Annamária

Xantus Barbara

Valamint a Dolly Roll és Fenyő Miklós

Lélekjelenlét

Balla József
2005

Lélekjelenlét

Az Újszegedi Gyermekklinikán már vége felé tartott a látogatás. Az egyik sebészeti kórteremből, ahol hangos gyermek sírás hallatszott, egy negyvenes éveiben járó apuka lépett ki és ment a zsibongó felé. Útközben találkozott egy húsz év körüli, csinos, filigrán, hosszúhajú ápolónővel, aki ellenkező irányba tartott. Megállította, és így szólt:

- Tessék mondani, merre találom Majsai főorvos urat?
- Tessék jönni, odavezetem. - mondta a nővér nagyon készségesen és a férfival visszafelé indult.

Az orvosi szobából éppen akkor lépett ki dr. Majsai Árpád főorvos, aki kb. tíz évvel volt idősebb az apukánál.

- Elnézést főorvos úr: az apuka önnel szeretne beszélni. - mondta a nővér, majd ment a dolgára.

A férfi, mikor kettesben maradt Majsaival, enyhén remegő hangon ezt kérdezte: - csak azt szeretném tudni, főorvos úr, mikor vihetem haza a kisfiamat?

- Nézze apuka! Ma tíz napja műtöttük a kis Mikit, azóta szépen javul, úgyhogy szerintem pénteken már haza is mehet. Csak arra kérem önöket, ne vonaton zötyögtessék, ha lehet! Biztosan akad a rokonságban, vagy az ismerősök között, akinek autója van. Nem volna jó, ha fölszakadna a seb.

- Akadni éppen akadna a rokonok között, egy unokabátyám lakik Kecskeméten, de egyrészt nem biztos, hogy ráér, másrészt meg nagyon kínos, főorvos úr! - mondta a férfi.

- Pedig ezt jó volna megoldani! - mondta a főorvos határozottan.

Fél hat tájban egyre nagyobb számban jöttek ki a hozzátartozók a klinika kapuján. Így tett Borbély Gyula is feleségével, Ágival, a csinos, fiatal óvónővel, aki kb. tizenöt évvel volt fiatalabb férjénél.

- Úgy örülök, hogy már a héten hazajöhet a pici fiunk! - mosolygott a fiatalasszony.
- Én is, hidd el! - símogatta meg feleségét Gyula.

Mikor kiléptek a klinika kapuján, a bejárat mellett állt egy Volvo taxi, amelyben egy 25 év körüli sofőr ült. Borbély a kocsihoz lépett és ezt kérdezte: - szabad a kocsi?

- Tessék! Hová lesz a fuvar? - nyitotta ki az ajtót előzékenyen a fiatalember.
- A vasútállomásra legyen szíves. - mondta Borbély, és a házaspár beült a hátsó ülésre.
- Most miért volt erre szükség? - kérdezte halkán, de bosszúsan Ági.
- Édes szívem! Mindjárt hat óra! Nem volna jó elérni a fél hetes gyorsot? - kérdezte Borbély nyugtatólag.

Ági nem szólt semmit, magában igazat adott a férfinak és még meg is toldotta: - inkább, mint a fél nyolcas személyt!

Ahogy a taxi a Felsővárosi hídon átért, a körúton belefutott egy "piros hullám"-ba. A gépkocsivezető, aki a visszapillantó tükörből látta utasai ideges arcát, nyugtatólag így szólt:

- Higgyék el, a délutáni csúcs ellen nem tehetek semmit!

- Nem lenne muszáj nekünk a körúton menni! Nem tud más utat? - nézett idegesen órájára Borbély, majd még megtoldotta:

- Fél hétkor megy a vonatunk!

- Nyugodj már meg! - símogatta a férfit felesége, majd még hozzátette: - ha nem érjük el a gyorsot, majd megyünk a személyllyel!

Ezt látva a visszapillantó tükörben a sofőr, így szólt:

- Ne tudják meg, a mellékútjaink milyen állapotban vannak! Arról nem beszélve, hogy sok helyre valamiféle közműépítés miatt nem lehet behajtani!

Végülis hat óra után pár perccel kiértek az állomásra. Miután Ági kiszállt, most ő kezdett el idegeskedni, ugyanis férje fizetés közben még szóval tartotta a sofőrt. Ráadásul, egy idősebb, jól öltözött férfi, kezében diplomata táskával, mivel más taxi nem volt a pályaudvarnál, szívesen beült volna.

Mikor Borbély kiszállt és az idegen férfi beült a taxiba, ami elhajtott, Ági idegesen kérdezte férjétől:

- Tán nem volt pénzed? Olyan sokáig föltartottad a sofőrt!

- Nem. Megbeszéltem vele, hogy pénteken ő visz bennünket haza. - mondta Gyula.

- Hova haza? - csodálkozott a fiatalasszony, miközben sorba állt a pénztárnál.

- Békésre! - mondta a férfi magától értetődően.

- Esküszöm, te nem vagy normális! - jött el Ági a pénztártól, majd így folytatta: - van fogalmad mibe kerül egy út taxival Szegedről Békésre?! Azt se tudom hány kilométer!

- Van fogalmam szívem! Huszonötezer forint. - fogta át felesége derekát Borbély.

- Az rengeteg pénz! - idegeskedett Ági, mire Gyula egy "utolsó aduval" rukkolt elő: - emlékszel, mit mondott az orvos?

- Mit? - nézett a férjére Ági, miközben kimentek a peronra.

- Hát hogy, lehetőleg ne zötyögtessük vonaton a gyereket! A kecskeméti unokabátyámnak meg ilyenkor van a legtöbb dolga! A tavalyi prémiumom még teljes egészében megvan.

- Abból akartunk neked öltönyt venni, nem emlékszel? - kérdezte Ági.

- Igen ám, de akkor még nem tudtuk, hogy a kicsi fiunkat műteni kell! - mondta Borbély, miközben a harmadik vágányra beállt a Gyulára tartó gyorsvonat. Az állomás előtti térről villamosok csörömpölése hallatszott.

- Én nem bánom! - sóhajtott a fiatalasszony, miközben felszálltak a vonatra.

A taxisofőr ezután elvitte utasát az Izabella hídig, miután a férfi kiszállt, átment a hídon megfordult és mivel utasa nem volt, átment Újszegedre. Éppen jókor érkezett, ugyanis Zsuzsi nővér, a csinos filigrán 20 év körüli ápolónő már a Temesvári körút egyik kórház közeli trolimegállójában állt néhány kolleganőjével. Hirtelen megállt előtte a taxi és Laci, a magas sofőr, aki a visszapillantó tükörből már látta a közeledő trolit, miközben az ajtót nyitotta ki, így szólt:

- Gyere gyorsan! Nem akarok büntetést fizetni! - mire Zsuzsi beült, a taxi meg elhajtott.

A kolleganők persze, irigyellték Zsuzsit. Egyiküknek, másikuknak még tetszett volna is a jóképű fiatalember, aki ha a kórháznál várakozott, többször beszélgetett a biztonsági őrökkel is.

Időközben megérkezett a troli. Mikor az ápolónők felszálltak, a legfiatalabb közülük, a 18 éves Klári váratlanul ezt kérdezte:

- Szerintetek Zsuzsi ilyenkor fizet a fuvarért?

Erre a negyvenes éveiben járó Irénke így szólt:

- Persze! Természetben! - mire a többiek jót nevettek.

Laci eközben gyorsan hazarepítette Zsuzsit, aki elvált édesanyjával és hűgával lakott a Párizsi körút és a Kossuth Lajos sugárút sarkán, egy második emeleti lakásban. Zsuzsi anyja, Jolánka maga is az egészségügyben dolgozott, ő volt a konzervgyár üzemorvosának az asszisztensnője. Zsuzsi húga, Adrienne, aki nyolcadikos általános iskolás volt, azt mondta, ő messziről elkerüli az egészségügyet, de még a fehér köpenyt is.

Mikor a taxi megállt Zsuzsiék háza előtt, a lány ezt kérdezte a fiatalembertől:

- Mikor kezdesz holnap?

- Nem tudom, szívem. Délelőtt szervízbe kell vinnem a kocsit, pénteken meg lesz egy hosszú fuvarom. - símogatta meg kedvesen Laci a lányt.

- Tényleg? Hogyhogy? - csodálkozott a lány.

- Azt a kis betegedet, akit nemrég műtött a főorvos úr, viszem Békésre. A látogatás után a szülőket vittem az állomásra. Akkor kért meg a férfi. - mondta a fiatalember.

- Jó sok pénzük lehet. - jegyezte meg a lány.

Váratlanul megszólalt a CB rádió, amelyben egy női hang ezt mondta: - A Kossuth 30 elé sürgősen kocsit kérek!

Laci szájához emelte a mikrofont és így szólt:

- 26-os vagyok, egyeske, itt vagyok a Párizsi és Kossuth sarkán, már indulok is.

Miközben a mikrofont elengedte, Zsuzsi megcsókolta, és kiszállt a kocsiból. Laci pedig már indult is a megadott címre, ahol a ház bejárata előtt egy ünneplőbe öltözött házaspár várta, akik színházba igyekeztek.

Fél nyolc tájban járt az idő, mikor a fiatalember hazaérkezett a Tarján városrészbe, ahol egy négyemeletes ház egyik első emeleti lakásában lakott özvegy édesanyjával.

- Már hazajöttél kicsim? - örvendezett az anya.

- Csak vacsorázni ugrottam haza. - csukta be a bejárati ajtót a fiatalember.

- Pedig már azt hittem, mára végeztél! - mondta Magdika egy kis szemrehányással a hangjában, majd megenyhülve így szólt:

- Na gyere vacsorázni!

Évés közben a fiatalember váratlanul így szólt:

- Pénteken lesz egy békési fuvarom. Lehet, hogy beugrom Lojziékhoz is.

- Csak vigyázz kisfiam! Úgy félek, amikor ilyen hosszú fuvarokat vállalsz! Majd még leütnek! - mondta anya.

- Azt próbálják meg! - mondta fölényesen Laci.
- Azért csak ne hősködj, fiam! - emelte föl jobb keze mutatóujját anya, majd miközben fia szeretettel megcsókolta, ezt kérdezte:
- Most cirkálni fogsz a városban?
- Egy darabig igen, aztán ha más fuvarom nem akad, odamegyek a színházhoz. Mindig akad egy-két utas. - mondta a fiatalember és elment.

Másnap megtörtént a kocsi szemléje.

- Kicszeréltem a jobb első index-villogódat is! - mondta a baseball sapkás, overallos szerelő, aki még Lacinál is fiatalabb volt, majd váratlanul ezt kérdezte:
- Te mondd! Hogy tudsz városi forgalomban ilyen alacsony fogyasztást elérni? - és a kocsi törzskönyvét visszaadta a sofőrnek.
- Úgy öregem, hogy ez Volvo és nem Volga! Na szia! - ült be Laci a kocsijába és elhajtott.
- Sok jó fuvart! - mondta a garázmester, miközben a fiatalembert kiengedte, mire a sofőr egyik kezével intett, és elment.

Tényleg elég sok fuvarja volt aznap Lacinak. Például, ahogy a műhelyből kijött, mindjárt egy fiatal házaspár állította le, akik egy műszaki árúházba vitették magukat, ahonnét egy plazma TV-vel jöttek ki, amit újrókusi házukba vitettek. Laci, mikor meglátta a készüléket, azt gondolta, talán jobb lett volna, ha tehertaxit fogadnak, de aztán a TV-t az eladó segítségével ügyesen elhelyezték az autó csomagtartójában.

Az újrókusi háznál Laci anyjához hasonló korú férfi várta a házaspárt. Ő segített vejének bevinni a készüléket a házba.

Barátunk a viteldíjon felül még busás borraivalót is kapott.

Útban visszafelé, miután egy kollegája éppen elindult a Mars téri autóbusz-pályaudvarról, odakanyarodott. Nem is kellett sokat várnia, ugyanis egy idősebb hölgy pár perc múlva beült hozzá, és a Székely sorra vitette magát. Mivel ismét Újszegeden járt, a gyermekklinikai parkolójába kanyarodott. Nem is volt baj, ugyanis egy házaspár hat éves forma kislányát éppen akkor hozta ki. Az apuka már a biztonsági őrral akart taxit hívatni, mikor felesége így szólt:

- Gyere, itt egy taxi!
- Gyere apu, itt egy taxi! - ismételte meg anyja mondatát a kislány is, aki boldog volt, hogy kijöhetett a kórházból.

Laci, miközben indított észre vette Zsuzsit is, aki az üvegajtón belülről figyelte a kitolató taxit. Jobb kezével intett, majd a Szilléri sugárútra vitte a családot.

Ezt követően a rókusi vasútállomás restijében megebédelt, onnét a Bajai útra vitt egy házaspárt, majd a körútnál fölvetett egy fiatalembert, aki Szőregre vitette magát.

Este hat óra után, mikor Zsuzsi kijött a kórház kapuján, Laci már ismét a szokott helyen állt. Mikor Zsuzsi beült hozzá és indított, ezt kérdezte:

- Hányra jöjtek holnap?

- Hm! Mire minden papírt megkapnak, lesz tíz, fél tizenegy. - mondta a lány, mire Laci, miközben behajtott egy körforgalomba, így szólt:

- Rendszerben, akkor tízre a kórházhoz megyek.

- Te, mondd! Muszáj volt neked ezt a fuvart elvállalni? - kérdezte váratlanul, szinte esdeklő hangon az ápolónő, majd még hozzátette:

- Értsd meg, kicsim, féltelek!

- Ez mind nagyon szép, szivikém, de én meg azt szeretném, ha megértenéd: egyikünknek sincs akkora lakása, ahol mi is elférnénk, ha egybekelünk. Ez az egyik! - mondta a fiatalember enyhe türelmetlenséggel a hangjában, majd kissé megenyhülve így folytatta: - Délelőtt szólt a diszpécser, hogy az apuka kifizette a teljes viteldíjat. Már csak azért sem útasíthatom vissza! Arról nem beszélve, hogy visszafelé beugrom Lojziékhoz is.

Mikor a taxi megállt Zsuzsiék háza előtt, a lány szeretettel megcsókolta Lacit és így szólt:

- Nagyon, nagyon vigyázz! Magdi nénit és Elvira nénit pusziolom, Lojzi bácsit és a fiúkat üdvözlöm! - mondta Zsuzsi a könnyeivel küszködve, mire Laci szeretettel megcsókolta, majd a lány kiszállt a taxiból és szinte futott be a lépcsőházba.

A Tarján lakótelepen Magdika és Laci a konyhában volt. Az asszony éppen a vacsorához terített, mikor váratlanul ezt kérdezte:

- Hánykor költöszek holnap fiam?

- Fél nyolckor elég. - lapozott egyet újságjában a fiatalember.

- Csak? - igazította meg szemüvegét anya.

- Édesanyám! Tízre kell a klinikához mennem! Minek keljek korábban? - tette le az újságot a fiatalember, majd ezt mondta:

- Mielőtt hazajöttem, meg is tankoltam. Zsuzsi pusziol.

- Aranyos! mosolyodott el anya.

Vacsora után, miközben Laci felállt az asztaltól ezt kérdezte anyjától:

- Ugye nem lesz baj, ha én most meccset nézek?

- Dehogy lesz kicsikém! Mikor dolgozol, úgysem tudsz! - mondta kedvesen anya.

És elérkezett a péntek. Magdika, miközben a maga és fia reggelijét készítette, megjegyezte: - azért féltelek, Lacikám! Talán mégsem kellett volna elvállalnod azt a fuvart!

- Jaj, anyukám! Akár Zsuzsit hallanám! - bosszankodott a fiatalember.

- Ugye milyen sok esze van? - töltötte csészébe a teát anya.

Reggeli után anya és fia szeretettel megcsókolta egymást, és Laci elment.

Fél tíz után néhány perccel az Újszegedi Gyermekklinika portáján megcsörrent a telefon. Mikor a biztonsági őr bejelentkezett, a következőt hallotta a vonal másik végéről:

- Jó napot kívánok Miska bá! Zsuzsi nővér vagyok a sebészetről! Ha Lacit, a taxist látja, legyen szíves szólni nekem!

- Éppen most lépett be az ajtón! - mondta a biztonsági őr, mire az ápolónő csak ennyit

mondott: - Kösz! - majd lecsapta a kagylót és kirohant a nővérszobából.

A kolleganők csak néztek utána.

Mikor a bejáratnál a fiatalembert meglátta, szinte lihegte:

- Már itt van-nak a kis-fiú szü-le-i!

- Jól van, csak vegyél közben levegőt is! - ölelte magához Laci a lányt, aki ezután már kissé megnyugodva így szólt:

- Nekem most vissza kell mennem a helyemre, de arra kérlek nagyon vigyázz!

- Nyugodj meg, szívem, nem lesz semmi baj! - súgta a fiatalember a nővér fülébe, majd szeretettel megcsókolták egymást, és Zsuzsi elsietett.

Az ápolónő nem tévedett. A Borbély házaspár fél tizenegykor lépett ki a kórházból. Beültek a taxiba, amely elindult velük végcéljuk, a Körös-parti kisváros, Békés felé.

Ági azt hitte, fiát majd elnyomja az álom, ehhez képest a kisfiú tágra nyílt szemmel figyelt mindent, különösen a sofőr mozdulatait, amit olykor utánczolt is. Bár folyamatosan, de selypesen beszélt. Különösen sokat emlegette "Zuzi nővély"-t.

Ez idő alatt az apa aki a sofőr mellett ült kb. Hódmezővásárhelyig beszélgetett vele, majd elaludt. Mikor fölébredt, ezt kérdezte:

- Hol vagyunk? Orosházán?

- Dehogy uram! Csabán, a konzervgyárnál! - mondta a sofőr, majd még hozzátette: - mióta Orosházánál megépítették az elkerülőt, nem kell bemenni a városba.

- Most már ne aludjál! Mindjárt hazaérünk. - toldotta meg Ági, miközben a kisfiút öltöztette.

Mikor hazaértek a Szántó Albert utcai családi házba, Gyuzsi anyja és nővére várta a fiatalokat. Természetesen a legnagyobb ováció a kisfiút fogadta.

Laci, miután eljött Borbélyéktól, útban visszafelé megszakította útját a Deák Ferenc utcában, ahol egy családi házban lakott anya öccse, Bognár Alajos, aki hosszú évekig dolgozott a Békés - és Vidéke ÁFÉSZ-nél. Bár már nyugdíjas volt, azért néha még bejárt segíteni. Elvira, a felesége Szegedi Kis István Református Gimnáziumban volt hivatalsegéd. A két fiú közül András, az idősebbik, hosszú munkanélküliség után helyezkedett el biztonsági őrként egy pénzintézetben. Gyuri, a fiatalabbik magyart és történelmet tanított a 3-as sz. általános iskolában.

A házaspár örömmel fogadta Lacit, olyannyira, hogy meg is ebédeltették, sőt! Elvira néni még kávé is főzött neki. Közben kérdezték, kit hozott a fiatalember Szegedről ide. Kiderült, a házaspár ismeri azt a családot. Elvira meg is jegyezte: - tudom, hogy műtöték a kisfiút, de nem tudom mivel.

- De most már nekem mennem kell! - nézett az órájára Laci. A házaspár próbálta tartóztatni a fiatalembert, mire az kedvesen mondta nagybátyjának:

- Hidd el, én is szívesen maradnék, de estére Zsuzsiért is el kell mennem.

- Jézusom! Minden nap hazaviszed? - csodálkozott Elvira, majd még hozzátette:

- Az nagyon drága!

- Biztos Laci fizeti. Ugye így van? - kérdezte Lojzi, útban a kapu felé.

- Így! - válaszolt a fiatalember, majd miközben kilépett a kapun ezt mondta:

- Üdv a két fiúnak! - és beült kocsijába. A házaspár addig nézett a távolodó jármű után, amíg az el nem kanyarodott jobbra.

Barátunk már egész közel volt a "BÉKÉS VÉGE" táblához, amikor hirtelen fékeznie kellett, ugyanis egy magas ötvenes férfi a kocsi elé lépett.

Laci magában ezt gondolta: - ha ez az ürge normális?!

A férfi ezután váratlanul feltépte a jobb oldali ajtót, beült a sofőr mellé és szinte parancsolóan ezt mondta: - Forduljon meg!

- Itt? - csodálkozott a sofőr, majd még hozzátette:

- Hiszen a gáton vagyunk!

- Nem kérdez semmit, azt teszi, amit mondtam! - kiabált az utas, és hogy parancsát nyomatékosítsa, egy pisztolyt vett ki a zsebéből.

Laci ezután nem tehetett mást, kénytelen volt megfordulni, kisebb fajta fennakadást okozva ezzel a 47-es út forgalmában, Csaba felől ugyanis egy kamiont, Békés felől egy menetrendszerinti buszt kényszerített megállásra. A buszsofőr "egyezményes jelekkel" mutatta: valami baj lehet a taxis fejével.

Ahogy az Élővíz Csatorna hídjához közeledtek, Laci ezt kérdezte az utastól:

- Megtudhatnám mi a szándéka, uram?

- Kuss! Az utat figyelje! - reccsent az utas hangja, aki még a hideg pisztolycsövét is a sofőr oldalához nyomta.

A Petőfi utcai lámpás kereszteződés előtt ismét reccsent az utas hangja: - álljon meg!

- Itt tilos megállni uram! - mondta Laci remegő hangon, mire az utas így kiállt:

- Csönd! Azt mondtam megáll!

A sofőr ezután nem tehetett mást, kitétte "a vészvillogót", és megállt. Mikor az utas kiszállt, ezt mondta: - rögtön jövök! Aztán nehogy valami hülyeséget csináljon!

Laci, mikor egyedül maradt, szemével követte, merre megy utasa.

Nagybátyjától tudta: a Petőfi utca és a Malom utca sarkán van egy vadászbolt. Aztán eszébe jutott Baglyasi bácsi, aki korábban egy ÁFÉSZ élelmiszerboltot vezetett abban a helyiségben és ahova nagymamájával sokat jártak vásárolni.

A fiatalember ezután, míg egyedül ült kocsijában, CB-rádióan értesítette a rendőrséget, megadva pozícióját, márkáját és rendszámát.

- Hol van most? - kérdezte a rendőr idegesen.

- Mondom: a Malom utcai ABC bejáratával szemben, útban a Petőfi utca felé! De most le kell tennem, mert jön az utasom! Viszhall! - köszönt el a sofőr, mikor utasát meglátta a Petőfi utca felől.

Mikor az utas beült Laci mellé, idegesen ezt kérdezte:

- Kinek telefonált?

- Engem hívott a diszpécser. - válaszolt Laci olyan pléh-pofával, amilyennel csak tudott.

- Akkor most Gyula felé megyünk! - mondta ezután az utas, mire az autó elindult.

A rendőrök eközben tanakodtak, merre induljanak.

- Most mondjátok meg! Mit lehet kezdeni egy ilyen bejelentéssel? - gyújtott rá idegesen a hívást vevő őrmester, majd még hozzátette:

- Lehet, hogy kamu az egész.

- És ha a pilótát ezóta kocsival együtt lelőtték a körgátról? - kérdezte egy idősebb, nyugodtabb zászlós, aki szintén hallotta a bejelentést, majd így folytatta:

- Nézd! Van egy kocsink rendszámmal, egy sofőrünk, meg egy ideges utasunk pisztollyal. Úgyhogy Icát megkérjük, értesítse a médiákat, mi meg hat kocsival elindulunk három irányba, OK?

- Tőlem mehetünk! - állt föl az őrmester, akiről azonban látszott: - semmi kedve nincs az egészhez.

Délután négy óra múlt néhány perccel. Az Újszegedi Gyermekklinika nővérszobájából sírva rohant ki Zsuzsi nővér, és borult egyik kolleganője, Klári nyakába:

- el-ra-bol-ták La... La-cit!

- Biztos tévedtél! vígasztalta kolleganőjét a fiatalabb ápolónő.

- Nem, nem! Most mondta a rádió! - ellenkezett Zsuzsi.

Ez idő tájt Laci anyja Szegeden egy Kárász utcai fodrászüzletben várta, hogy sorra kerüljön. Közben egy magazint lapozgatott. Az üzletben szólt a rádió, de a fodrásznő Zsóka, és vendégei, csak felületesen figyeltek rá. Az is igaz, hogy a fodrásznő kézi hajszárítója is zúgott.

Magdi fülét a következő szöveg ütötte meg:

” AZ OBJEKTIV HÍRÜGYNÖKSÉG JELENTÉSE SZERINT MA DÉLUTÁN 15h ÉS 15h30' KÖZÖTT EGY SZEGEDI ILLETŐSÉGŰ TAXIT, AMELY UTASOKAT SZÁLLÍTOTT SZEGEDRŐL BÉKÉSRE, MIUTÁN UTASAI KISZÁLLTAK ÉS A SOFŐR VISSZAINDULT SZEGEDRE, EGY FEGYVERES FÉRFI ÚTIRÁNYA MEGVÁLTOZTATÁSÁRA KÉNYSZERÍTETTE.”

- Hú! Elrabolták a fiamat! - kiállt föl ijedten Magdika.

- Nyugodjon meg, Magdikám, sokkal strammabb a fia, mint hogy elrabolják! - próbálta a fodrásznő megnyugtatni az asszonyt, miközben előző vendége fizetett, de hiába. A fodrásznőnek ugyanis tetszett, hogy Laci, ha tudta, hogy anyja fodrásznál van és éppen nem volt fuvarja, odajött az asszonyért. Sőt! Ha Magdika utolsó vendég volt, Zsókát is hazavitték.

A taxi eközben, a Békést Gyulával összekötő úton haladt. Váratlanul megszólalt a CB rádió. Laci a mikrofonért akart nyúlni, de az utas hangja recsent: - Föl ne vegye! - és a pisztolyt Laci oldalához nyomta.

- Értse meg! Lehet, hogy a diszpécserem hív! - mondta Laci türelmetlenül.

- Dögöljön meg a diszpécser! - mondta mérgesen az utas.
- Nagyon tudnám díjazni uram, ha a pisztolyát elvinné az oldalamról! Magának fogalma nincs, milyen nehéz így vezetni!
- Kuss! - kiabált az utas mérgesen és fegyverét még mélyebben Laci oldalába nyomta.

Mindketten szirénahangra lettek figyelmesek. Amilyen ideges lett az utas, olyan nyugodt lett a sofőr.

- Hát ez meg mi a fene!? - kérdezte idegesen a férfi.
- Mit tudom én! - mondta Laci, miközben közeledtek a dobozi elágazáshoz.
- Ne hadoválj te szemét! - ordított az utas, majd miután egy zöld táblát észrevett, így kiáltott: - Fordulj be balra!
- Majd, ha bolond leszek! - gondolta Laci, aki a visszapillantó tükörből látta, egy rendőrautó villogó "Kojak-lámpával" megelőzi, ezért lehúzódt az út szélére.
- Azt mondtam: befordul! - kiabált az utas, torkaszakadtából, de aztán ő lepődött meg a legjobban mikor a taxi két ajtaját két rendőr nyitotta ki.
- Mi történik itt? - kérdezték nagyon komolyan.

Az utas reakciója erre az volt, hogy elsütötte a pisztolyát, aminek következtében annak golyója centiméterrel a sofőr és az őfelőle álló rendőr között talált utat.

- Szálljon ki! - mondta a másik rendőr, határozottan.
- Tűnj el, mert megdöglesz! - ordított az utas vérben forgó szemekkel.

Erre a rendőr kirántotta a férfit a kocsiból, megbilincselte és beültette a taxi előtt álló rendőrautóba.

- Ezt még megkeserülöd, te rohadt! - mondta az utas vérben forgó szemekkel.

Ezután a két rendőrautó, valamint a taxi elindult vissza Békésre. A kapitányságon megtörtént az utas, valamint Laci kihallgatása. Utóbbival könnyebb dolguk volt, ugyanis Laci röviden elmondta hogyan került Szegedről Békésre, sőt: az egyik ismerős rendőrnek azt is említette, hogy nagybátyjáékat, Bognár Alajosékat is meglátogatta, náluk ebédelt, majd útban hazafelé találkozott "ezzel a lehetetlen ürgével".

A "lehetetlen ürgével" azonban több problémájuk volt a rendőröknek, ő ugyanis sokszor még saját magával is ellentmondásba került.

A rendőrök végül mindkettőjükkel jegyzőkönyvet vettek föl, amit mikor a taxisofőr aláírt, boldogan távozott a rendőrség épületéből, és indult el most már végleg Szegedre. Annyi időre szakította meg útját, hogy az egyik presszóban megivott egy kávé.

Eközben Magdika, Lojziék, de Zsuzsi nővér is kétségbe voltak esve, mert nem tudták, mi történt Lacival. Lojzi odáig ment, hogy miután a rádióban hallotta, mi történt, ezt mondta a kis konyhából éppen bejövő nejének:

- Te! Én fölhívom Dobos Karcsit a rendőrségen! Félek, hogy Lacival történt valami! - a férfi ugyanis nagyon szerette testvérei fiait, különösen Lacit.

- Azt csinálsz, amit akarsz! - legyintett idegesen Elvira, akit most bosszantott, hogy a délben készült rakott krumpli kicsit odaégett.

Ez meg is történt. Lojzi, miután letette a kagylót, megnyugodva sóhajtott egy mélyet, majd ezt mondta: - Karcsi szerint Lackó már elindult haza.

- Akkor hívjad gyorsan Magdikát! - torpant meg Elvira, miközben kifelé tartott a házból. A férfi ekkor újra tárcsázott, majd néhány perc múlva, miközben a kagylót letette, így szólt: - nincs otthon.

- Hol a fenében lehet ilyenkor? A fia veszélyben van, ő meg ki tudja hol mászkál!? - mérgelődött Elvira, mire férje ezt mondta:

- Édes szívem! Neki is lehet dolga! Egyébként is most mondom, hogy Laci hazaindult, tehát már nincs veszélyben.

- Á! - legyintett Elvira és ment vissza a kis konyhába.

A klinikán eközben Zsuzsi nővérnek egy idősebb kolleganője mondtott valamit, aki látta, hogy a lány gondolatai egész másutt járnak. Meg is kérdezte:

- Mondd! Figyelsz te énrám?

- Persze, persze Marikám, csak tudod Laci... - mondta a fiatal nővér.

- A fenébe most Lacival! - mérgelődött Marika, majd így folytatta:

- Most mondom, hogy a hármásban azt a kisfiút nem hétfőn, hanem kedden műtik!

- Melyik kisfiút? - kérdezte Zsuzsi.

- Á! - legyintett idegesen a kolleganő és otthagya a lányt. Pár lépés után visszanézett és ezt mondta: - jobb lenne ha hazamennél! - és tovább sietett.

Már elmúlt este hat óra, mikor Laci ismét Szegedre ért. Lejelentkezett főnökénél, leadta menetlevelét és röviden elmondta a napközben történeteket.

- Jól van, Lacikám, menjél haza, pihenjél! Holnap csak délután kezdesz. - mondta a diszpécser.

Laci ezután a Temesvári körúti trolimegállóban fölvette Zsuzsit, aki zokogott, és percekig ölelte a fiatalembert. Mikor végre el tudtak indulni, Laci elmondta a lánynak, mi történt napközben.

- Ugye nem vállalsz többet ilyet? - kérdezte szinte könyörögve Zsuzsi.

- Édes szívem! Ez bármikor és bárhol, akár itt is előfordulhat velem. - mondta a sofőr.

- Éppen ezért! - mondta Zsuzsi mikor hazaértek és a lány kiszállt a kocsiból.

Magdikának, miután meghallgatta fiát, pontosan megegyezett a véleménye Zsuzsiéval, amit még annyival egészített ki: - nem azért érettségiztél gépjárműközlekedési szakközépben, hogy sofőr légy!

- Édesanyám! Te is tudod mennyire imádok vezetni! - ölelte magához az asszonyt kedvesen a fiatalember, majd ezt mondta:

- Most viszont kérek valami vacsorát, mert nagyon éhes vagyok, és anyjával együtt kiment a konyhába.

LIDÉRCNYOMÁS

Balla József
2007

Lidércnyomás

Péntek délután volt. A kecskeméti vasútállomás bejáratával szemben két taxi állt. Az első kocsiban két gépkocsivezető ült és beszélgetett. Ebben a pillanatban kanyarodott oda egy harmadik kocsi, amit egy huszonöt év körüli magas fiatalember vezetett. Miután utasait, egy idősebb házaspárt kiszállított, az első kocsinhoz ment, hogy kollegáit üdvözölje. Az első kocsi sofőrje, egy erősen öszülő férfi, gúnyosan ezt kérdezte:

- Mi van Öcsi? Te! „Anyuka szemefénye”! Elengedtek otthonról, hogy játssz egy kicsit?
- Ne bántsod már! – bökte oldalba kollegáját egy középkorú sofőr, mire a fiatalember ezt mondta:
- Nagyon kérek Imre bá’, hagyd ezt a stílust! Vedd tudomásul, arra nem kell engedélyt kérjek, hogy dolgozhassak! Ez az egyik! A másik pedig az, hogy amíg te itt dekkolsz naphosszat és alig akad egy két fuvarod, én, aki szintén délben kezdtem ma, idáig már három fuvarot megcsináltam! Szervusztok! – mondta a fiatalember, és gyors léptekkel elindult a posta felé.
- Most, most mit vagy megsértődve? Hiszen én csak ugrattalak!
- Elég hülye „ugratás” volt, nem mondom! – lépett ki a kocsiból a középkorú sofőr is, majd még hozzátette: - mindig ugyanazzal zrikálsz.
- De mikor egy ilyen jóképű srácnak már négy-öt csaja szokott lenni! Ez meg, plébánosnak készül talán? Vagy az anyja még azt is megtiltja, hogy udvaroljon? Ez meg csak olvasgat a droszton, ha éppen nincs fuvarja. – gyújtott rá kollegája tüzével az idősebbik sofőr.
- Ki tudja? Lehet, hogy csak nem beszél róla! – gyújtott rá a középkorú sofőr is, majd miután hallotta, hogy a hangosbeszélő jelzi a Szegedről Pestre tartó gyorsvonat érkezését és a meddő vitát le akarta zárni, így sóhajtott:
- Készüljünk!

Mikor a fiatalember kijött a postáról, már csak az ő kocsija állt a droszton. Mellette állt egy ősz hajú, idős asszony átmeneti kabátban,, egyik kezében egy kezításkával, másik kezében egy kis kerekeken guruló bőröndtartót fogott, bőrönddel.

- Szabad a kocsi? – kérdezte, mikor a fiatalember közel ért Volkswagen Passatjára-

hoz, és távirányító kulcsával kinyitotta azt.

- Persze! – mondta előzékenyen, miközben a csomagtartót nyitotta fel, és az asszony bőröndjét berakta.
- Jókai utca 45! – mondta a címet az asszony, mikor beültek a taxiba, majd kis szünet után így szólt.
- Két kollega is az orrom előtt ment el.
- Elnézést, hogy megvárakoztattam, de be kellett ugranom a postára, és sokan álltak előttem. – mondta udvariasan a sofőr, miközben zöldnél átment a körúti lámpás kereszteződésen, majd így folytatta:
- Hiába, no! Csekkbefizetések időszakát éljük! Engem is édesanyám kért meg, hogy ha a posta közelében járok, fizessek be egy csekket! – állt meg a Technika Házánál a fiatalember, és jobbra kezdett indexelni.
- Együtt lakik a kedves mamával? – nézett kedvesen a fiatalemberre utasa, miközben a kocsi zöldnél kikanyarodott a Kiskörútra.
- Igen! Mindkét szülőm él még szerencsére, meg van egy nővérem. Egyelőre ő is velünk lakik. – mondta a sofőr, majd egy kicsit hosszabb szünet következett.

Már a Jókai utcán jártak, mikor a sofőr megszólalt:

- Nocsak! Egész komoly baleset történhetett itt! – ugyanis az utca központ felé vezető oldalán kicsit távolabb állt egy rendőr, és egy mentőautó. Utóbbinak egyik ajtaja nyitva is volt.

Morfondírozni azonban sem a sofőrnek, sem utasának nem volt ideje, ugyanis a taxiban megszólalt a CB rádió: - FIGYELEM! MIHÓ UTCA 1. SZÁM ALÁ SÜRGŐSEN KOCSIT KÉREK! A sofőr elkapta a mikrofont, és így szolt:

- Üdv. egyeske, 21-es vagyok! A Jókain mindjárt leteszek egy utast és megyek a Mihóra – és elengedte a mikrofont.

Bár a rendőrök csak egy sávon engedték a forgalmat, a taxisnak és utasának szerencséje volt, ugyanis éppen a Budai kapu felé tartó forgalmat engedték.

- El nem tudom képzelni, mi történhetett itt! – pillantott balra az asszony, miközben a két rendőr és egy mentőkocsi mellett elhaladtak.
- Valószínűleg halálos kerékpáros gázolás. – állapította meg a fiatalember, aki mikor utasával együtt balra pillantott, látott egy elhajított kerékpárt, és egy fekete fóliába csomagolt emberi testet.
- Csak azt nem tudom, hol sérült a jármű? – kérdezte szinte csak magától, miközben a gyógyszertár sarkán jobbra kanyarodott.

Miután az asszony fizetett és kiszállt, a fiatalember azonnal indult vissza a Mihó utca felé. Mivel még mindig egy sávon engedték a forgalmat, most meg kellett állnia. A sofőr egyik fiatal rendőrben fölismerte egykori általános iskolai osztálytársát, letekerte a jobboldali ablakát, és kiszólt:

- Szia, Mezei Dodó!
- Jé! Balogh Laci! Hát te, hogy kerülsz ide? – csillant föl a fiatal rendőr szeme.
- Erre volt fuvarom. – választolt Laci, majd ezt mondta:
- Hanem, most te mondd meg, mi történt itt? Alig lehet elmenni!
- Egy úriember jött kerékpárjával a „Széchenyi” felől, váratlanul megállt a szíve, azonnal meghalt. – adott tájékoztatást a rendőr.
- Mennyi idős volt? – kérdezte döbbenten Laci.
- Pár nap múlva lett volna hetven. – válaszolt a rendőr, aki még emlékezett az elhunyt adataira.
- Hát, nem irigylem a családját! Szia! – köszönt el Laci egykori osztálytársától, és tovább ment.

A sofőr annyira a hallottak hatása alá került, hogy ha rajta állt volna legszívesebben leállította volna kocsiját, de nem tehetette, ugyanis mennie kellett a Mihó utcába. Mikor az 1. szám alatti emeletes ház előtt egy erősen kopaszodó férfi beült hozzá, idegesen ezt kérdezte:

- Ez magának mindjárt?! Már több mint negyed órája várok magára! Na, indítson már!
- Volna szíves megmondani az úti célját, uram? – kérdezte Laci angyali nyugalommal.
- Ja! Méntelek. TSZ központ! – mondta megenyhülten a férfi.

Mikor Laci indított, az utas ismét ideges lett, és ezt kérdezte:

- Merre kóvályog maga? Hát nem a Jókai utcán megyünk?
- Uram, van magának fogalma, mi történt a Jókai utcán? – kérdezte Laci.
- Érdekel is engem! Nekem időre Ménteleken kell lennem, úgyhogy forduljon meg, különben kiszállok! – fenyegetőzött az utas, - mire a sofőr magában ezt gondolta:
 - talán nem is volna baj! Biztosan találnék normálisabb utast ennél a „goromba pokrócnál”! Hangosan pedig ezt mondta:
- Uram! Ha én magára hallgatnék, lehet, hogy egy negyedórát állnánk a Jókai utcán! Akkor aztán tényleg nem érne ki időre!

- Bánom is én! Arra megy, amerre jónak látja! – legyintett idegesen a férfi.

Barátunk gyorsan kiszállította utasát a ménteleki TSz központhoz, ahol már néhány jól öltözött nő és férfi várakozott.

Lacitól még számlát is kért utasa, aminek megírása egy kis időt vett igénybe.

- Mondja! Nem lehetne egy kicsit gyorsabban? Már csak rám várnak! – türelmetlenkedett ismét az utas.
- Nézze! Ha nem mondja, hogy milyen jogi személy nevére írom a számlát, nem haladhatunk! – mondta a sofőr.
- De tudományosan fejezi ki magát! „Jogi személy!” Hogy oda ne rohanjak! Tudja mit? Írja az én nevemre! Palotás Béla! A címemet már úgy is tudja!

Miután Laci megírta a számlát, majd az utas fizetett és kiszállt, a sofőr így sóhajtott: - csakhogy megszabadultam ettől a hülyétől!

Mikor beért a városba, először arra gondolt, a kórházhoz megy, hátha látogatás végén akad fuvarja, mivel azonban a CB rádión keresztül hallotta, hogy három kollegájának is a Széchenyi városba, illetve a Petőfi városba volt fuvarja, úgy döntött, haza[↑]megy. Meg is lepte szüleit, mikor benyitott a konyhába.

- Már haza is jöttél, fiam? – csodálkozott anyja, aki nagymosás után az imént teregetett ki.
- Mi az, Lacikám? Nem volt fuvarod és hazajöttél? – lépett a konyhába az udvarról apja.
- Csak hazaugrottam. – vette ki tárcájából a csekkszelvényt, amit édesanyjának adott, majd miközben rágyújtott, apjának elmesélte a Jókai utcán történeteket.
- Te jó Isten! – képedtek el a szülők, majd anyja ezt kérdezte:
- Legalább bementél a drinkbárba, hogy egy kicsit megnyugodjál?
- Jaj, anyukám! Úgy is megy az, hogy éppen fuvart viszek és mert úri kedvem úgy tartja, megállok a menyasszonyom munkahelyénél! – nyomta el idegesen a csikket a fiatalember.
- Úgy gondoltam, utána, fiam! – simogatta meg hosszúra nőtt fiát az asszony.
- Utána meg fuvarért mentem. Egy idősebb fazont kellett kivigyek Méntelekre. Hát! Az aztán nem volt mindennapi figura! Na de most már megyek. – nézett órájára Laci, és indult az előszoba felé.
- Vigyázz magadra, fiam! – lépett utána aggódva anyja.
- Klári? – nyitotta ki a bejárati ajtót a sofőr.
- Ma cseréltek azzal az új kolleganőjével. – mondta apja.

- Azzal a Gabikával, tudod! – toldotta meg az asszony.
- Sejtem. – mondta a fiatalember, majd szeretettel megcsókolta anyját, és elindult. Laci nővére, Klári a Lorántffy Zsuzsanna utcai csecsemőotthonban volt gondozónő.

Miután abban az utcában, ahol lakott, tehát a Kerkápoly utcában, nem talált utast, úgy tervezte, ismét kimegy a vasútállomásra. Azonban egy izgatott utas, a Kerkápoly utca és a Ceglédi út torkolatánál megállította. Ő ugyanis a Liszt Ferenc utcába kívánt utazni.

- De jó, hogy nem kaptunk sorompót! – sóhajtott az utas, mikor a vasúti átjárón átértek.
- De jó ám! – adott igazat utasának Laci, majd még hozzátette:
- Úgy higgye el uram, hogy öt esetből legalább négyszer sorompót kapok!
- Jó lehet! – állapította meg az utas.
- Képzelterhet! Főleg, ha az utas siet! – állt meg a fiatalember az egyik Liszt Ferenc utcai emeletes ház előtt, ahol utasa kiszállt.

Lacinak ezután a Béke fasoron lett két utasa, egy házaspár, akik a színházhoz vitették magukat. A fiatalember ezután egy darabig a Dobó körúti droszton állat, ahonnét egy idősebb férfi a Rendőrfaluba utazott, majd egy darabig cirkált a városban, utast azonban nem talált. Fél tizenegy után visszament a Jókai utcára, az elé a drinkbár elé, ahol menyasszonya, Kürtösi Éva, egy lófarkas szőke lány dolgozott.

Mikor a fiatalember belépett, a lány éppen standolt az egyik játékgép előtt, a magasított széken egy borostás férfi ült.

Ahogy a fiatalember az ajtót becsukta, a borostás férfi sztentori hangon kiáltott föl:

- Egy konyakot!
- Egy felet sem, Pista bácsi, sokat ivott már! Egyébként is, a pénztárt már lezártam! – mondta remegő hangon Éva.
- Micsoda?! Te megtagadod egy vendég kérését?! – lépett le a székről a részeg férfi, majd miután szembefordult a pulttal, így folytatta:
- Azt ajánlom, kisanyám, ne játszd az agyad, mert még nagyon megjárhatod! Na ide azzal a konyakkal, nem mondom még egyszer.
- Én meg azt ajánlom, öregem, szedje a cókmókját és tűnjön el! – lépett a férfi mögé Laci.
- No Nézd csak! Majd még egy ilyen nyamvadt alak akarja nekem megmondani, hogy mit csináljak! Nekem! Aki a seregben jutasi őrmester volt!

- Látszik! – állapította meg a sofőr.

Ezután a részeg férfi vérben forgó szemekkel és akadozó nyelvvel így folytatta:

- Csak nehogy száz fekvőtámaszt csináltassak veled, fiam!

Éva ekkor már sirt.

- Hagyjátok abba! – kiabált szinte, miközben szép szemeit törölgette.

Kisvártatva arra lettek figyelmesek, hogy az utcán egy autó áll meg, majd egy-két perc múlva két rendőr lép a helyiségbe.

- Miért áll itt a taxi? – kérdezte az egyik.
- A menyasszonyomért jöttem, aki itt pultos. – válaszolt a fiatalember.
- Na ne dumáljon! Fújjon ebbe a szondába! – mondta a másik rendőr „magas lóról”.
- Én? – csodálkozott Laci.
- Azt mondtam, belefúj! A szentségit az értetlen fejének! – kiabált a rendőr.

A fiatalember ezután nem tehetett mást, belefújt a szondába. Miután megállapították, hogy józan, következett a vendég. Mivel nála jócskán elszíneződött a szonda, őt, minden tiltakozása ellenére elszállították.

Mikor Éva kettesben maradt vőlegényével, leoldotta derékkötényét, és szinte csak magának mondta:

- Ezt is ki kell már mosni! – majd hangosan így folytatta:
- Kapcsold be a riasztót, drágám! – mire a sofőr bekapcsolta azt.

Mikor kijöttek a helyiségből, Laci így sóhajtott:

- Nem irigylem azokat akik a drinkbár fölött laknak. Különösen az elsőt.
- Mi sem, hidd el. – zárta be az ajtót Éva.
- Nem itt kéne dolgoznod szívem! – nyitotta ki kocsija ajtaját a sofőr.
- Hát hol, nem mondanád meg?! Ez a szakmám! – ült be a kocsiba idegesen a lány.
- Tudod, hogy nem úgy értem! – indított Laci, majd így folytatta:
- Annyi normálisabb hely van a városban, ahol nem kéne ilyen részeg palik inzultusától tartanod ! Állítom, ha én nem vagyok itt, ez a hülye alak még tán agyon is ver téged!

Éva hosszú ideig nem szólt semmit. Már a pesti betonúton tartottak, az Akadémia körüti lámpák felé, mikor ismét megszólalt:

- Holnap, holnapután szabad vagyok. Holnap este elmehetünk moziba.

Megnézhetnénk ezt az új Mel Gibson-filmet.

- Csak az a gond, hogy én holnap délután dolgozom. – állt meg Laci a lámpánál, majd még hozzátette: - Vasárnap viszont én is szabad vagyok, úgyhogy akkor lehet róla szó.
- Akkor délután kellene mennünk, mert hétfőn én délelőttös vagyok. – mondta Éva.
- Túl van tárgyalva. – kanyarodott be a fiatalember az Akadémia körútra.

Mikor a lányt hazavitte a Gőzhajó utcai lakásba, ahol Éva anyjával és öccsével lakott, megígérte, ha a környéken lesz fuvarja, egy pár percre fölugrik.

- OK! – szólalt meg a lány, majd kiszállt a taxiból, és bement a házba.

Laci ezután hazaindult. Mikor hazaért, szülei már aludtak. Klári azonban, aki néhány perccel a fiatalember előtt ért haza, még kinézett szobájából. Mikor öccsét meglátta, így szólt:

- Gyere csak be egy kicsit!

Laci, bár fáradt volt, egy pár percre bement nővére szobájába. Mikor az ajtót becsukta, a lány így szólt:

- Mondják anyuék, hogy miben volt részed délután. Muszáj neked sofőrködnöd? Sokkal nyugisabb állásod is lehetne!
- Tudod, mennyire imádok vezetni! Gyerekkoromban mindig sofőr akartam lenni. – mondta a fiatalember enyhe türelmetlenséggel a hangjában, majd elmesélte Klárinak, mi történt a Jókai utcai drinkbárban.
- Még szerencse, hogy Évikét nem verte meg az a részeg pasas! – mondta Klári, aki leendő sógornőjét olyannyira megkedvelte, hogy egy fodrászhoz jártak, néha vásárolni is együtt mentek.
- Na én lefekszem! – állt föl Laci, majd az ajtóban még ezt mondta:
- Reggel, ha hamarabb ébredsz, mint én, mondd anyuénak, hogy hagyjanak aludni! Fáradtabb vagyok a szokásosnál. Na szia! – köszönt el a fiatalember, és ment a saját szobájába.

V É G E

Lidércnyomás

Szereplők

Balogh Laci taxisoőr	Csonka András
Anyja	Vári Éva
Apja	Trokán Péter
Klári, a nővére	Bertalan Ágnes
Évi, a menyasszonya	Fazekas Andrea
Imre bá'	Bánffy György
Középkorú sofőr	Lukács Sándor
Idős hölgy	Csűrös Karola
Mérges utas	Kisfalussy Bálint
Izgatott utas	Kulka János
Részeg vendég	Gáti oszkár
	Szilágyi Tibor
Rendőrok	Benkő Péter
	Galán Géza j.
CB rádió-hang	Schell Judit.

